

Giới thiệu Nhật Ký Vô Diện

Lúc còn nhỏ, nàng đã dính phải một lời nguyên là phải gặp được bốn người đàn ông trong cuộc đời.

Một người bỏ rơi nàng.

Một người lừa dối nàng.

Một người chết vì nàng.

Một người yêu nàng.

Người bỏ rơi nàng khiến nàng đơn độc. Người lừa dối nàng khiến nàng buồn thảm. Người chết vì nàng khiến nàng tiếc thương. Duy nhất người yêu nàng bằng cả trái tim, mới giúp nàng tìm lại chính mình.

Cho đến khi gặp được hết bốn người đàn ông đó, thế gian không ai biết được khuôn mặt thật của nàng, và cũng không ai biết rằng, nàng vốn đeo một chiếc mặt nạ, nàng chính là Vô Diện của cõi tiên.

Thế nhưng, ai làm ơn nói cho nàng biết, nàng đã tìm lại được gương mặt rồi, tại sao người yêu nàng vẫn chưa xuất hiện?

Cho dù đi đến chân trời góc bể nhất định cũng phải tìm ra chàng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1

MỞ ĐẦU

Trời thu phả vài cơn gió mát lạnh ngang qua quán trà lụa thưa khách dưới chân núi. Ông lão kể chuyện râu xồm xoàm vừa gỡ một hòn lên cái trống nhỏ, vừa cao giọng nói: “Nếu nói đến chuyện nực cười, chuyện nàng công chúa phượng bắc có thể được coi là hạng nhất. Nàng ấy vốn là con gái riêng của cố hoàng hậu, hoàng đế nuôi nàng ấy lớn lại cảm thấy quá giống với cố hoàng hậu, bèn lấy luôn làm vợ...”

Một người ăn mặt như thợ săn vừa xia răng vừa nói xen vào: “Có gì mà lạ? Đàn ông ai chẳng háo sắc?”

Người kể chuyện lắc đầu: “Chuyện nực cười là, em trai của nàng ấy không biết nên gọi nàng ấy là hoàng tử hay mẫu hậu, một thời gian dài sau đó vẫn còn nhầm lẫn. Bây giờ tiền hoàng hoàng rồi, tân hoàng đế còn không biết nên sắc phong nàng ấy làm thái hậu hay trường công chúa kia.”

Một tiếng cười ồm ồm vang lên. Người ăn mặt như thợ săn gia cất giọng hào sảng nói: “Ông lão chậm tin rồi. Nàng ấy hiện giờ phát điên, không biết bị tân hoàng phượng Bắc nhốt ở xó xỉnh nào. Thái hậu cũng không phải mà trường công chúa cũng không thể làm.”

Một người mặc trang phục người tu hành khề nói: “Không ngờ trong hoàng cung lại có chuyện nhục nhĩ như thế.”

Câu nói của người tu hành này thành công thu hút sự chú ý của tôi. Tôi quay sang nói: “Nghe nói nàng kia bị đưa đi tu. Người phạm lỗi lầm nhục nhĩ thường biến mất như vậy, ra đường cũng không biết người tu hành nào là loại đó nữa.” Vị tu hành kia tức nổ đom đóm mắt, tôi vội nói: “Trời ạ, tôi nói linh tinh gì thế, thật sự ngài nên tát miệng tôi một cái, tôi nói sai rồi.”

Người mặc áo thợ săn hỏi: “Này cậu bé, sao lại ăn mặt trùm kín như vậy? Ngay cả mắt của cậu mà ta cũng không thấy đâu.”

Quả thật lúc này tôi mặc trang phục đen kín mít, chiếc áo choàng bên ngoài rất rộng, thành công che luôn đôi mắt của tôi. Tôi rộng lượng bỏ qua sự việc người thợ săn gọi nhầm giới tính của tôi, băng quơ nói: “Đang bị hù, phải che kín lại.”

Đám người kia kinh sợ nhìn tôi chăm chăm, tôi lại đứng lên thông thả rời đi. Tôi hướng về phía rừng cây mà đi tới, cảm thấy căn bệnh hiện tại của tôi, so với bệnh hù của loài người cũng chẳng khác nhau là mấy.

Tôi chọn một dòng suối nhỏ, cởi áo choàng, gỡ lớp khăn che mặt, nhìn xuống nước.

Tôi không có mặt. Cho dù tôi cố gắng trợn tròn mắt lên, dưới nước cũng không hề in lại hình ảnh đôi mắt của tôi. Tôi biết ở cõi yêu có một loài yêu quái tên là “Vô Diện”, thường giả dạng thành kẻ khác để ăn thịt người quen của họ. Thế nhưng tôi không phải là yêu quái, tôi làm sao mà là yêu quái được chứ!

Về chuyện cô công chúa phượng bắc đáng bực mình kia, vốn dĩ là do một con Vô Diện giả dạng. Con Vô Diện đó biến thành cố hoàng hậu để ăn thịt

công chúa, sau đó lại giả thành công chúa để quyến rũ hoàng đế, ăn thịt luôn ông ta. May mắn là có một vị tu hành đi ngang qua, liền mách với tân hoàng. Sau đó con Vô Diện chuyên ăn thịt hoàng tộc bị xử đẹp, lệnh truy nã Vô Diện được ban phát khắp nơi.

Mà tôi, lúc này ngoài việc không thể biến hình ra, thật sự đầy đủ tố chất của một Vô Diện.

Tôi ủ rũ che lại mặt mũi của mình, ủ rũ đứng dậy. Chợt sau lưng tôi vang lên tiếng gió, một giọng nói sắc lạnh vang lên: “Vô Diện, để xem mi trốn đi đâu!”

Chính là gã tu hành trong quán trà dưới chân núi kia.

Tôi bây giờ không có pháp lực, không thấy được tu vi của gã, khả năng đánh thắng cũng gần bằng không. Vì vậy tôi vừa né đòn vừa nài nỉ: “Ngài là người tu hành, chẳng phải nên rộng lượng chút sao?” Gã tu hành kia có vẻ hơi chột dạ, thế nhưng mau chóng sẵn giọng nói: “Mơ đi!”

Tôi bị gã trối lại, áp giải tới phương Bắc xa xôi. Quá trình vận chuyển xóc nảy thì xin cho phép tôi không hồi tưởng lại, bởi vì đó là kinh nghiệm khủng khiếp vô cùng.

Gã tu hành đặt tôi trong một phòng trọ rẻ tiền, chán chừ chưa giao nộp. Tôi tò mò hỏi, gã đáp: “Mấy ngày nữa tân hoàng phương bắc đi ngang qua. Ta lại giao mi đi giao nộp cho ngài ấy, sẽ được giá hơn.”

Tôi đau khổ nghĩ nghĩ, hóa ra tôi cũng chỉ là vật mua bán của gã tu hành mà thôi.

Tân hoàng phương bắc vừa mới lên ngôi không lâu, tuổi đời cũng còn rất trẻ. Thế nhưng nghe nói người này còn trẻ tuổi nhưng vô cùng độc ác, khi biết lai lịch con Vô Diện kia đã hạ lệnh phanh thây nòng tã. Mà yêu quái thường có khả năng tái sinh, loài Vô Diện cũng đặc biệt mạnh trong lĩnh vực này. Cho nên tân hoàng phương Bắc thiết kế một cái máy khiến Vô Diện bị phanh thây, được tái sinh rồi bị phanh thây một lần nữa, đến khi hết chịu nổi thì lia đời.

Cơ thể hiện tại của tôi không có khả năng tái sinh. Chết thì hết một kiếp thôi, nhưng nghĩ tới cảm giác bị róc xương lột da trong cái máy giết Vô Diện đó, tôi thật sự nổi mảy mềng da gà.

Nguồn tin của gã tu hành này thật đáng tin cậy. Mấy ngày sau đó tân hoàng phương bắc thật sự đi ngang qua, tôi bị gã tu hành nhét cho cho một tùy tùng của tân hoàng. Tôi ngồi trong lồng sắt rung rung nhìn bóng lưng hớn hờ của gã ôm vàng rời đi, trong lồng có chút mất mát. Dù gì, tôi cũng quen với sự hầu hạ của gã hơn bọn người của tân hoàng mà.

Về chuyện ngồi trong lồng sắt, tôi cũng có chút hoài niệm. Ngày tôi được sinh ra trên thế giới này, “cha” của tôi hoảng hốt bán tôi cho một đoàn tạp kỹ, bởi vì dị dạng trên mặt tôi thật sự quá kinh người. Một người không có mắt, mũi, miệng mà vẫn ngo ngoáy, thật kỳ lạ biết bao! Thế nên tuổi thơ của tôi trải qua trong lồng sắt, sau này tôi cảm thấy ngồi chồm hổm trong lồng sắt quá mức mất mát, từ đó mới kiếm cơ hội chuồn đi.

Tôi đi chu du thế giới một thời gian, không ngờ bây giờ lại trở lại lồng sắt. Nếu vậy, tôi chấp nhận làm bạn với lồng sắt, ít ra cái lồng này không bé tí như cái chỗ mà tôi lớn lên.

Tôi đang suy nghĩ mông lung, chợt có một giọng nói vô cùng dễ nghe vang lên: “Lại bắt được Vô Diện sao?”

Tôi quay sang, thì nhìn thấy một người cao lớn đang chậm chậm tiến lại. Trên áo choàng của người này có thêu ký hiệu hoàng tộc phương bắc, bấm ngón tay cũng biết chính là tân hoàng đang vi hành. Vị tùy tùng đã mua tôi vội quỳ rạp xuống thưa: “Bẩm bệ hạ, người tu hành nói đây là một con Vô Diện con, chưa thể biến hình.” Tân hoàng hơi nhướn mày, cao giọng nói: “Thật vậy sao?”

Tôi nhin không được, vội nói: “Vô Diện vốn sinh ra là lồng tham, lại phải giả dạng mới lừa được con mồi, làm gì có loại không biết biến hình? Nếu vậy chúng nó đều chết từ tấm bé, vì không có cha mẹ chăm sóc và không thể đi săn.”

Vị tùy tùng nghe tôi nói thì sùng sốt, la lên: “Nó không có miệng! Giọng nói này phát ra từ đâu?”

Tôi theo bản năng sờ sờ mặt mình, chạm được một bờ môi hơi nứt nẻ. Sự thật thì tôi có đầy đủ mắt mũi miệng, chỉ là không ai nhìn thấy mà thôi.

Tân hoàng quay sang đánh giá tôi, hai tay chấp sau lưng, dáng điệu như gian thương đang đánh giá mặt hàng. Tôi nói: “Bệ hạ, cầu ngài dùng biện pháp nhẹ nhàng nhất để tiễn tôi xuống suối vàng. Dù sao tôi cũng chưa làm ra vụ án nào, nếu chết thể thảm quá quá thật sẽ có chút tức tưởi.” Tân hoàng chợt nói: “Cô chưa giết người nào sao? Thật khó tin, lúc nãy cô nói Vô Diện không ăn thịt người không thể sống nha.” Tôi dùng giọng ngây thơ đáp: “Lúc này tôi nói đó là yêu quái Vô Diện do lồng tham sinh ra. Còn tôi bị người ta nguyên rửa nên mới thành Vô Diện, cũng không phải yêu quái, được chưa?”

Tân hoàng tò mò hứng thú hỏi: “Thì ra cô bị nguyên rửa sao? Ai nguyên rửa cô? Vì có gì mà bị nguyên rửa?” Tôi suy nghĩ một chút, thật thật giả giả đáp: “Là một ông lão ăn mặt lờ lợt nguyên rửa tôi. Tôi chê khiếu thẩm mỹ của ông ấy nên bị thể này đây.”

Tân hoàng thùng thảng nói: “Nếu cô không phải yêu quái thì trăm cũng không giết cô. Thế nhưng cô là dị nhân không có mặt, sớm muộn gì cũng bị kẻ khác sát hại. Nếu cô tỏ ra hữu ích, trăm còn có thể thu dùng.” Tôi liền đổi tông giọng ngọt ngào nói: “Ồi chao, bệ hạ thật sự có lòng nhân từ! Tôi cái gì cũng có thể làm, từ pha trà nấu nước tới đâm chân bóp vai, từ vẽ xuân cung đồ tới bí thuật phòng the, tôi đều biết hết...” Tân hoàng nheo mắt nói: “Mấy việc đó trong cung không thiếu người làm.” Tôi hạ giọng hỏi: “Vậy bệ hạ cần người làm được việc gì?” “Buổi tối trăm thường bị tiểu yêu quấy phá, không thể ngủ được. Nếu cô đuổi được chúng nó, trăm thu nhận cô.”

Tôi cắn răng nói: “Tôi nhất định bán mạng vì bệ hạ!”

Tôi nghĩ mọi chuyện thế là xong rồi, ai ngờ tân hoàng vẫn tìm tìm đứng bên ngoài lồng sắt, không hề có ý định thả tôi ra. Một lát sau anh ta nói: “Cô không có chút pháp lực nào, làm sao đây?” Tôi rầu rĩ đáp “Chẳng phải ngài có thể cho tôi thời gian thử việc sao? Nếu tôi không làm tốt, ngài đuổi tôi đi là được...” Tân hoàng liền nói: “Vây cũng được. Cho cô mười ngày, nếu có lộn xộn gì thì giết không tha.”

Người tùy tùng chưa kịp mở cửa, tôi đã từ trong lồng gào thét: “Này tân hoàng, còn tiền công, tiền thưởng, phúc lợi, chúng ta bàn một lần cho hết đi...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2

Mẹ tôi từng nói rằng, nếu một người không quen biết đột nhiên đối xử tốt với tôi, tôi phải tự hiểu rằng hoặc là người đó thích tôi, hoặc là tôi có giá trị sử dụng nào đấy. Dĩ nhiên tôi không nói về vợ của người nông dân đã bán tôi cho đoàn tạp kỹ, tôi đang nói về một người mẹ khác. Người mẹ đó của tôi thời trẻ cũng đã từng làm một vài điều ngớ ngẩn, sau đó lại rút ra kết luận rằng thế gian này cái gì cũng có nhân quả của nó. Ví như con Vô Diện đã ăn thịt cha và em gái của vị tân hoàng kia, cuối cùng cũng phải chịu một kết cục vô cùng thê thảm. Tôi tự nhận rằng trong mười mấy năm sống ở cõi phạm này, tôi cũng không tích nhiều phúc đức để được báo đáp về sau, thế nhưng tội ác tày trời thì tôi cũng chưa bao giờ phạm phải. Cho nên hiện tại khi đối mặt với lời đe dọa của vị tân hoàng rằng tôi có thể bị giết nếu phạm sai lầm, thân kinh của tôi vẫn còn khá vững vàng.

Tôi cho rằng vị tân hoàng kia thật sự bị bọn tiểu yêu dày vò tới tuyệt vọng, nếu không thì tại sao lại đến nỗi phải tin vào một kẻ có hình hài Vô Diện như tôi? Tuy nhiên vì cái bản án phanh thây vẫn còn lơ lửng trên cổ, tôi hiểu rằng điều quan trọng bây giờ là phải chứng tỏ sự hữu dụng và lòng trung thành của tôi đối với tân hoàng. Chưa kể tôi còn phải chứng minh cho anh ta biết tôi là một người lương thiện, chẳng qua bị dính phải lời nguyên quái ác mà biến thành Vô Diện mà thôi.

Tôi nói với vị tùy tùng vừa cời trói cho tôi: “Tôi rất cảm kích lòng tốt của anh đã thả tôi được tự do, thế nhưng hiện tại người tôi rất nhóp nhép, ăn mặc cũng không phù hợp, sợ rằng sẽ làm mất hứng bệ hạ. Anh có thể tìm cho tôi một bộ đồ hoàng đế thay? Ít nhất thì tôi cũng nên đeo một chiếc mặt nạ để nhìn nào đấy, tránh cho ban đêm nếu có thích khách đột nhập, tôi không phải vì mặt toàn màu đen mà bị chém oan.”

Khoe miệng vị tùy tùng trước mặt tôi hơi run rẩy một cái. Anh ta nhăn nhó nói: “Cô không nói thì tôi cũng tìm quần áo đẹp cho cô. Có cần dài dòng thế không?”

Anh ta lững thững bước đi, nhưng sau vài bước đột ngột quay lại nói: “À, nhắc đến chuyện thích khách thì tôi cũng phải có lời khen cô có tầm nhìn xa trông rộng. Ban đêm ở gần bệ hạ rất nguy hiểm, nhất là bọn thích khách thường chẳng phải người phạm.”

Tôi chợt cảm thấy hơi buồn cười. Mỗi lần đôi mắt tôi giật liên hồi, con buồn cười đều đến như thế.

Lúc tôi bị người tu hành bán cho tân hoàng, đoàn người của tân hoàng đang chuẩn bị vào nghỉ trong một quán trọ sang trọng. Đoàn tổng cộng chỉ có khoảng năm mươi người, trong đó thị vệ chiếm đa số. Điều kỳ lạ là dù người tu hành có tin tức đó chính là tân hoàng, quan lại hay dân chúng xung quanh đều dường như chẳng ai hay biết. Mấy vị quan nhỏ cần bắt nạt dân lành thì vẫn cứ bắt nạt, mấy hàng quán xup xê cần buôn bán thì vẫn cứ buôn bán, mấy đứa trẻ ăn xin thích vui đùa thì vẫn tiếp tục vui đùa. Không có dấu vết của sự tôn trọng và kính ngưỡng hoàng đế như thần linh vẫn thường thấy ở các nước quân chủ. Hoặc có lẽ cách nhìn nhận của tôi hoàn toàn hồng bét, lối suy nghĩ của người phương bắc cách xa mấy ngàn dặm so với người phương nam đã nuôi lớn tôi chẳng?

Tôi đem nghi vấn này hỏi vị tùy tùng có chút quen mặt, anh ta liền thần bí nói: “Tuy bệ hạ mặc áo choàng có ký hiệu của hoàng tộc, thế nhưng hoàng tộc hiện tại có hơn trăm người lớn nhỏ, vị nhỏ nhất cũng chỉ giống như một địa chủ mà thôi. Bệ hạ lại dẫn theo ít tùy tùng, ý định thường phục vi hành, dĩ nhiên dân chúng sẽ không hay biết.” Tôi gật gù khen vị tùy tùng này có đầu óc thông tuệ, lần tới có việc gì cần hỏi nhất định lại đến tìm anh ta.

Vị tùy tùng nói: “Tuy cô được thả tự do nhưng thị vệ vẫn canh chừng cô như chó dữ. Tôi đã chuẩn bị một gian phòng sạch sẽ cho cô, mau mau vào đó tắm rửa rồi ngoan ngoãn ở yên. Khi nào bệ hạ triệu kiến cô thì tôi sẽ đến gọi.” Tôi lại gật gù khen đây là một người tốt, tuy cách dùng từ có hơi đặc sắc, sau này có việc cần nhờ lại nhất định đến làm phiền anh ta.

Lúc tôi nhìn thấy bộ váy áo anh chàng tùy tùng kia vắt ngang giường gỗ, tôi lại có chút than thở rằng một người vừa thông tuệ vừa tốt bụng như thế lại mắc chứng bệnh thích lờ lợt. Cái quần rộng và chiếc áo lụa trắng bên trong thì chẳng có vấn đề gì, thế nhưng áo khoác ngoài lại có màu đỏ tươi, trên đó thêu mấy bông hoa trắng trắng, vàng vàng. Chiếc mặt nạ sứ đặt trên cùng không có hoa văn gì đặc sắc, thế nhưng lại khá hợp ý tôi.

Khi tôi đến gặp tân hoàng, anh ta đang ngồi bên cửa sổ đọc sách. Cái bóng không mấy mảnh mai của anh ta tựa vào bên bệ cửa sổ, đường nét khuôn mặt như hòa trong ánh chiều vàng ruộm, khiến cả người anh ta toát ra một vẻ nền nã, ôn hòa. Tôi đứng yên ở gần cửa nhìn nhìn anh ta, cảm thấy người này thật ra cũng không đáng sợ như lời đồn. Tôi còn có chút đắn đo có nên khuyên tân hoàng đừng đọc sách dưới ánh sáng yếu ớt để gây tổn hại mắt như thế, thì chợt nghe giọng nói như nghiêng qua kẻ rặng: “Trẫm làm đáng lâu như vậy, cô còn chưa biết hành lễ?”

Tôi nhìn ngó xung quanh một chút, yếu ớt nói: “Bệ hạ, ngài nói với tôi sao?”

Tân hoàng liền ngẩng mặt khỏi cuốn sách, trừng mắt nhìn tôi. Tôi thấy rõ ràng trong mắt anh ta có hơi dao động.

Sau này tôi mới biết, thật ra thời khắc đó anh ta vừa định ra lệnh chém đầu tôi vì tội vô lễ, thế nhưng vì bất chợt nhìn thấy bộ áo váy rực rỡ góp phần tôn lên dáng người khá là nữ tính của tôi, tân hoàng chợt không muốn giết tôi nữa. Lúc nghe lời này từ miệng anh ta, tôi vội vàng rút ra hai kết luận. Thứ nhất, không phải thứ gì đáng ghét đều gây họa. Ví như ngày ấy, không phải chiếc mặt nạ sứ trắng tôi vô cùng ưng ý, mà chính cái áo đồ lộng lẫy đã cứu mạng tôi. Thứ hai, đàn ông đều là phường háo sắc, dù có độc ác hay không.

Anh ta chợt nói: “Thì ra mắt thẩm mỹ của Lâm Phụng tuyệt vời đến thế, có thể biến một Vô Diện xấu xí thành thần tiên hạ phàm.” Câu nói này của anh ta làm tôi chấn động sâu sắc, tôi định hỏi anh ta làm sao mà biết được, thì anh ta đã tiếp lời: “Trẫm là chủ nhân của cô, lại có quyền lực bậc nhất thiên hạ. Khi gặp trẫm cô phải lập tức quỳ xuống, như vậy mới tỏ rõ lòng trung thành của một thần tử.”

Tôi hiểu rằng anh ta đang cố ý giải thích lễ nghi cho tôi. Tôi liền nói: “Bệ hạ có điều không biết, kể trước đây nguyên rủa tôi cũng kèm theo một lời nguyên kếp. Đó là tôi tỏ lòng cung kính với người phạm nào bằng cách quỳ xuống, người đó nhất định chết không toàn thây.” Tôi vừa nói vừa gỡ mặt nạ, xoa xoa khuôn mặt không thấy hình dạng của mình: “Bệ hạ xem, trước khi gặp kẻ ấy tôi vẫn là một cô nàng thanh tú, ít ra cũng làm xao xuyến bao nhiêu chàng trai cùng trang lứa. Thế nhưng chỉ vì một câu nguyên rủa, số phận hiện tại bi đát biết bao. Ngay cả ngày đó tôi vì quá xấu hổ mà định bỏ nhà ra đi, lúc quỳ xuống bái biệt cha mẹ thì hai người đột nhiên lăn ra chết...” Tôi than thở xong lại chậm rãi hướng phía tân hoàng, vừa tỏ vẻ như muốn hành lễ vừa nói: “Thế nhưng tôi nghĩ nhiều rồi, nghe nói bệ hạ là con của trời, nào phải phạm nhân bình thường được... thế nên tôi...”

Đúng lúc này thì một giọng nói sắc lạnh có phần gấp gáp vang lên. “Đứng lên đi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy sắc mặt tân hoàng trở nên tái mét, ánh mắt nhìn tôi lại vô cùng dữ tợn. Anh ta nói tiếp: “Sau này, cấm cô quỳ trước mặt trẫm!” Anh ta nói xong thì cũng hơi giật mình, cuốn sách trên tay bị nắm chặt quá, bắt đầu có dấu hiệu nhàu nát.

Tôi nhỏ nhẹ nói: “Bệ hạ, tuy điều này có hơi trái với lễ thường, thế nhưng quyết định của bệ hạ chứng tỏ người là một vị minh quân thận trọng, không câu nệ mấy chuyện nhỏ nhặt. Dĩ nhiên tôi không dám chắc lúc hành lễ người sẽ lăn ra chết, thế nhưng vì tính mạng của bệ hạ thật sự quý giá, tôi tuyệt đối không thử bừa. Tôi sẽ tỏ lòng cung kính bằng cách khác, tôi thấy trong nhà quân có chuyện gỡ nón chào cấp trên. Tôi không thường đội nón, thế nên sẽ hành lễ bằng cách gỡ mặt nạ, cúi đầu với ngài có được không?”

Tân hoàng lúc này không còn đáng vẻ hiền lành nét na như lúc đọc sách nữa. Khuôn mặt anh ta căng cứng như thể có ai đang giờ nắm đấm trước mặt, đôi mắt thì nhìn tôi chằm chằm như sắp tóe lửa. Anh ta nghiêng răng nên lời nói ra có chút cứng nhắc, tôi đóng lỗ tai lên mới nghe được thế này: “Đêm nay, nếu cô không đuổi được yêu quái đến gần trẫm, sáng mai đừng hòng thấy mặt trời.”

Sau đó anh ta dường như quên mất điều quan trọng gì đó, hơi ngần ra rồi lại vội nói tiếp: “Còn nữa, sau này cấm gỡ mặt nạ trước mặt trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Trước đây rất lâu, từng có kẻ nói với tôi rằng: Nếu tôi muốn người khác theo ý mình, trước hết phải làm theo ý họ. Ngược lại, nếu không muốn người đó làm một việc, tôi phải để họ thấy được cái hại của nó đối với bản thân. Từ lúc thấm nhuần tư tưởng này, tôi vẫn luôn tìm cách ứng dụng vào cuộc sống ở cõi phàm.

Lại nói về kẻ đã dạy điều ấy cho tôi, quan hệ sau này của chúng tôi trở nên không mấy khả quan. Mặc dù tôi cho rằng phần lớn nguyên do đều nằm ở tôi, thế nhưng là kẻ tự bao che khuyết điểm của mình, tôi luôn có cách khiến anh ta cảm thấy bản thân mới là người có lỗi.

Lúc tôi còn chưa được sinh ra trên cõi trần, trong một lần đến thăm tôi, kẻ đó tặng cho tôi một sợi dây đeo tay rất đẹp. Sợi dây đó được kết từ mấy chục sợi tơ mảnh màu trắng, sợi nào cũng vừa mềm mại vừa óng ánh như tơ lụa dưới ánh mặt trời. Anh ta khoe rằng sợi dây này thật ra được làm từ lông bươm quý giá của anh ta, chỉ cần tôi vuốt vài cái dọc theo nó, anh ta nhất định xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi vốn cho rằng khi mình đầu thai làm một người phàm, sợi dây đeo tay đó sẽ theo tiên thể nằm lại cõi trời. Thế nhưng không hiểu sao tôi vừa sinh ra không bao lâu thì nó lại chiếm chệ vòng quanh cổ tay trái của tôi, tôi lớn thì nó cũng lớn, gỡ cũng không ra. Trước đây tôi cũng không nghĩ sẽ cần dùng, thế nhưng hôm nay quả đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, tôi chà chà lên nó liền mấy lượt.

Lúc đó tôi chưa được tân hoàng triệu kiến, vẫn còn đeo mặt nạ, mặc áo đồ, ung dung ngồi khoanh chân trên chiếc giường gỗ trong quán trọ. Trên chiếc ghế vốn trống không trước mặt bất chợt hiện ra bóng người mờ mờ. Không lâu sau đó, một người thanh niên mặc áo choàng đen đã ngồi khoanh tay, gác chân chữ ngũ trước mặt tôi.

Đó là một người cực kỳ nam tính theo tiêu chuẩn của con người: vóc dáng rắn rỏi, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt có chút tà mị. Mặc dù anh ta đang đeo một nụ cười mỉm nghiêm túc, thế nhưng lại mang cho tôi linh cảm rằng từ miệng anh ta sắp sửa phun ra một câu trêu chọc không đứng đắn nào đấy.

Người thanh niên nói: “Thật khó tin, cuối cùng Thịt Viên cũng đã chịu vuốt mấy sợi lông bươm của ta. Làm ta cứ tưởng rằng lông bươm của mình quá cứng, con bé chê rất tay nên không thèm sờ vào chứ.”

Trong trời đất, kẻ gọi tôi là “thịt viên” quả thật chỉ có vị này thôi. Lúc mới bị ví như món ăn, tôi từng bất bình nói: “Anh thấy tôi có chỗ nào giống thịt

viên? Tôi là để ăn chắc?” Anh ta liền tỉnh bơ đáp: “Ta là loài ăn thịt, ăn thịt lâu quá nên cứ thấy con là nghĩ đến món thịt viên.” Sau này có nhiều chuyện xảy ra, tôi cảm thấy cách suy nghĩ của bản thân và anh ta quá khác nhau. Vốn dĩ, chúng tôi là tiên yêu khác biệt, thật chẳng thể trông đợi chung sống hài hòa như những kẻ cùng loài.

Anh chàng kia có một chức vị cao kinh thiên động địa trong cõi yêu, đến nỗi các yêu quái cấp thấp mỗi lần nhắc đến anh ta đều dùng giọng run rẩy sợ hãi. Lúc còn chưa gặp, tôi cũng nghĩ anh ta hẳn là một nhân vật vô cùng ghê gớm, đáng sợ. Thế nhưng vì từ nhỏ tôi đã được anh ta cho cười lên cổ, lại được anh ta cõng đi ngoạn du qua không biết bao nhiêu sông núi biển đầm ở tiên giới lẫn yêu giới, cảm giác kính sợ ban đầu đã biến mất từ lâu.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Cảnh Châu, có một kẻ buổi tối thường bị tiểu yêu tìm đến bắt nạt, điều đó có nghĩa là gì?”

Cảnh Châu cười nói: “Kẻ đó là ai, lại khiến Thịt Viên quan tâm như vậy?”

Tôi giải thích ngắn gọn sự tình, anh ta mới thùng thẳng đáp: “Yêu quái thường bị kích thích bởi nhiều thứ, ví như, pháp bảo làm tăng công lực, ví như, linh hồn thần tiên đang lịch kiếp.”

Tôi nói: “Tôi cũng nghi ngờ anh chàng kia là thần tiên chuyển thế, nhưng hiện tại không có tu vi, không có cách nào xác minh được.”

Nụ cười của Cảnh Châu càng ngày càng rộng: “Con bảo ta đến đây chỉ để xác minh việc này? Yêu Hoàng ta trông thì rảnh rỗi nhưng thật ra có rất nhiều việc cần giải quyết lắm nhé.”

Cảnh Châu thật sự là Yêu Hoàng, thế nhưng nếu nói anh ta có nhiều việc để làm thì thật sự phải xem lại. Tôi đoán anh ta đang cố tình làm khó, vì vậy bình tĩnh đáp: “Thật ra thân phận thật của anh ta thế nào không quan trọng, điều tôi cần là anh ta không bị bọn tiểu yêu quấy nhiễu nữa. Mạng sống hiện tại của tôi nằm trong tay anh ta, chỉ có cách đó mới sống yên ổn được.”

Cảnh Châu liền hào sảng khoát tay: “Như vậy thì quá dễ dàng, ta chỉ cần ra lệnh toàn bộ yêu quái không được quấy rầy kẻ đó là được.”

Tôi nghi hoặc nói: “Thế nhưng lỡ như có yêu quái nằm ngoài sự quản lý của anh đến làm phiền, tôi phải làm sao đây?”

Cảnh Châu hơi nhúm mày, tôi vội nói thêm: “Mấy chục năm phạm thế thật không đáng bao nhiêu, thế nhưng cũng cần quý trọng mạng của mình.”

Yêu Hoàng Cảnh Châu lục lọi trong tay áo một chút, khuôn mặt lộ vẻ tổn thương. Sau đó anh ta tìm được một viên đá màu trắng bé tí, đưa cho tôi nói: “Miếng ngọc trấn yêu này vốn là vật của cõi trời, may mà ta thấy thú vị nên lưu lại. Con đưa cho kẻ đó đeo, bọn tiểu yêu nhất định phải tránh xa.” Tôi một mặt chìa bàn tay trắng trẻo của mình ra, một mặt cảm thán Cảnh Châu thật sự xứng danh với chữ “không tâm thương”.

Nghe nói từ mấy chục vạn năm trước, lúc cõi trời và cõi yêu lần lượt được sinh ra, mối quan hệ giữa các giống loài khác nhau hỗn loạn hơn bây giờ rất nhiều. Ban đầu Phụ Thần sáng lập nên cõi trời, đã ban phát cho cõi trời tất cả tinh túy của Ngải. Cõi yêu tuy vẫn vớt vát được đáng kể so với cõi phạm hiềm hỏi nguồn năng lượng pháp thuật, thế nhưng con đường tu luyện của thần dân cõi yêu lại chông gai hơn thần tiên gấp mấy lần. Mười mấy vạn năm trôi như thế, lại thiếu sự quản lý nghiêm ngặt từ kẻ đứng đầu, loài yêu quái dần dần quen việc sử dụng bạo lực cùng thủ đoạn lừa lọc để sinh tồn. Cùng lúc đó, càng ngày càng có nhiều Thần trở về Hư Vô. Nếu tính luôn những Thần có thói quen ngủ vui ngàn vạn năm, số lượng Thần trên cõi trời hiện tại chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay. Trái lại, lực lượng kẻ thừa thần là loài tiên lại đang phát triển hết sức khả quan. Tuy nhiên dù loài tiên có khả năng sinh sôi lớn hơn Thần rất nhiều, sức mạnh của họ nếu so sánh với Thần thì thật đáng hổ thẹn. Phụ Thần dù đã về Hư Vô từ hơn mười một vạn năm trước, nhưng Ngải vốn là Thần có tầm nhìn xa trông rộng, cho nên đã tính tới việc để lại cho đời sau biện pháp đề phòng những yêu quái có ý định làm tổn hại con cháu loài tiên. Thứ đó chính là ngọc trấn yêu mà các tiên thường mang theo mỗi lần đi lịch kiếp, cũng là lúc tiên suy yếu nhất.

Ngọc trấn yêu này đối với thần tiên hay con người thì chỉ là loại đá hơi đẹp mắt một chút, thế nhưng nó lại là khắc tinh của loài yêu. Một con yêu quái hùng mạnh có thể vì một viên ngọc trấn yêu nho nhỏ mà e ẩm mình mẩy, pháp lực giảm sút nghiêm trọng trong suốt thời gian dài. Thứ như vậy, tất cả yêu quái vốn nên tránh xa, vậy mà Cảnh Châu lại mang theo một mảnh ngọc trấn yêu bên mình suốt ngàn ấy năm, chỉ vì cảm thấy nó hay ho. Tôi không biết nên nhắc thần kinh anh ta có vấn đề, hay khâm phục yêu lực của anh ta quá sức mạnh mẽ.

Cảnh Châu đi rồi, mùi yêu quái hăng hăng của anh ta còn lảng vảng khắp căn phòng nhỏ. Tôi mở tung cửa sổ, bắt gặp mấy vàng sao thưa lấp lánh, lấp lánh trên bầu trời tối đen.

Không biết người tùy tùng của tân hoàng đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Tôi nghe giọng anh ta nói: “Vô Diện, Vô Diện? Cô có nghe tôi nói không?” Tôi quay lại nhìn anh ta.

Trong mấy chục người đi theo tân hoàng, tôi chỉ thấy anh ta là quen mắt nhất. Hình như mấy lần nói chuyện trước, tôi đã từng hỏi tên anh ta là gì. Thế nhưng bây giờ cái tên ấy như bị rơi rớt vào hố sâu không đáy, tôi cũng không tiện hỏi thêm lần nữa.

Tôi hỏi: “Có chuyện gì sao?” Anh ta ngoắc ngoắc tay, cười gượng gạo: “Tôi chuẩn bị một ít đồ ăn ngon, cô dùng thử xem!” Tôi ngó lên bàn, nhìn thấy một tô mỳ nóng hổi, một chén thịt viên, một đĩa rau xào cùng một đĩa bánh. Anh ta lại gượng gạo nói: “Thật ra cũng còn đạm bạc, tuy nhiên mấy ngày trước chắc cô chưa được ăn từ tể. Nếu quá nhiều thịt mỡ e rằng không tốt cho sức khỏe.”

Tôi nhìn anh ta một lúc, chợt nhớ ra rằng anh ta chẳng thể thấy được biểu cảm trên mặt tôi, thế là lại yên tâm nhìn. Tôi hỏi: “Anh tên gì vậy?” Anh ta liền gãi đầu: “Tôi đã nói với cô mấy lần rồi, lại quên sao? Tôi tên là Lâm Phụng, là đại tổng quản trong cung.” Thì ra anh chàng vốn là thái giám. Tôi lại nói: “Sao anh không hỏi tên tôi là gì? Anh cũng không thể gọi tôi bằng cái tên yêu quái Vô Diện mãi có phải không?” Anh ta vội mở miệng: “Đúng là tôi sợ suýt. Tên cô là gì vậy?” Tôi đáp: “Vô Diện.”

Lâm Phụng: “...”

Nhân lúc anh chàng kia còn đang đực mặt ta, tôi hướng về phía chiếc bàn, lấy muỗng xắn một cái, mấy viên thịt liền bị chia làm đôi. Tôi nói: “Này Lâm Phụng, anh nghĩ tôi nhất định sẽ chết dưới tay bệ hạ, cho nên bữa cơm này coi như anh thương xót tôi có phải không?” Anh ta cười cười, không đáp.

Cha tôi có lần nói rằng, lòng thương hại có đôi khi lại là con dao hai lưỡi. Nếu kẻ được lòng thương hại là một kẻ bất tài vô dụng, hẳn sẽ dần dần có thói quen ỷ lại vào người khác. Còn nếu kẻ ấy có tâm khí cao ngạo, lòng thương hại sẽ nhắc nhở hắn rằng hắn thật sự vô dụng biết bao nhiêu. Cha tôi còn không quên nói rằng, lòng thương hại khi đặt vào kẻ không đáng để thương hại, tình huống sẽ lại phát triển theo chiều hướng đầy tính mỉa mai. Lúc này tôi cảm thấy mình đã bị thương hại oan uổng, ít ra nếu Lâm Phụng chờ thêm vài canh giờ nữa, anh ta sẽ sâu sắc nhận ra người đáng thương hại nhất thật ra không phải là tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tối giờ đi ngủ, tôi lại được tân hoàng triệu kiến lần thứ hai. Vừa gặp anh ta, tôi đã đi thẳng vào vấn đề: “Bệ hạ là người vừa thông tuệ vừa nhân từ, hẳn biết rằng bất cứ ai khi bắt đầu làm việc gì cũng không thể suôn sẻ ngay lập tức. Thế nên nếu tôi thành công đuổi được bọn tiểu yêu, cho dù phương pháp có gì làm mất lòng bệ hạ, cũng mong ngài nương tay bỏ qua.”

Tân hoàng ngẫm nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: “Cũng được. Nhưng nếu cô thất bại, hình phạt sẽ cao hơn gấp đôi!” Tôi yên tâm gật đầu, lại mở miệng thề thốt lòng trung thành vô hạn với anh ta, vân vân. Sau đó, tôi ngay ngắn ngồi chồm hổm trong một góc tối, căng mắt ngó thân hình anh chàng đang liên tục trở mình qua lại trên giường. Một lúc sau chân cũng bắt đầu mỏi, tôi liền sờ sờ cái túi da nhỏ treo lưng lửng bên hông. Chiếc túi này đã được Cảnh Châu hóa phép, chỉ cần ngọc trấn yêu được đặt trong đó, yêu quái nhất định không thể cảm nhận được. Thế nhưng chỉ cần tôi rút mảnh ngọc kia ra, bọn chúng chắc chắn bị dọa sợ.

Tân hoàng trần trọc tới nửa đêm, chợt có một tiếng cười ma mị văng lại từ phía ngoài quán trọ. Cửa sổ vốn đang gài khoen “bùm” một cái bật tung, mấy bóng đen là lướt trôi vào phòng. Tôi nắm chặt túi đựng ngọc trấn yêu trong tay, thông thả đếm đến ba rồi mới thấp đèn. Trong phòng vốn có thêm mấy tùy tùng của tân hoàng, tuy nhiên không hiểu sao lúc này họ đều ngã rạp ra đất mê man. Lúc nhìn thấy cảnh trên giường, tôi không khỏi bật lên một tiếng cười quái đản.

Tân hoàng mà tôi thề thốt bảo vệ đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, vẻ mặt mê ly, cổ áo mở rộng. Hai bên anh ta là hai cô gái cực kỳ xinh đẹp, vạt áo buông lơi, quyến rũ không sao tả xiết. Gối sát trên đùi anh ta còn có một cô gái đã cởi ra gần hết. Tôi đau đầu nhìn ba người đẹp kia, thông thả nói: “Ba vị tỷ tỷ này, không biết ba vị đến đây vì dương khí của người nọ, hay vì sắc đẹp vậy?” Ấ nằm trên đùi tân hoàng quay sang nhìn tôi chằm chằm, ông ẹo nói: “Mì cũng không thuộc yêu tộc, muốn đến đây phá đám sao?” Tôi lắc lắc đầu, lại phía bàn nhắc một cái ghế lại cạnh giường ngồi xuống, giọng nói có ý cười: “Cũng lâu lắm rồi không nhìn thấy cảnh tượng kích thích như vậy, các tỷ tỷ không keo kiệt đến nỗi không cho tôi nhìn chứ?” Ấ ôm bên trái tân hoàng khịt mũi nói: “Đồ biến thái.” Ấ bên phải tân hoàng mãi mê vuốt vuốt vòm ngực trần vạm vỡ của anh ta, không mãi mãi để ý tới tôi.

Tôi ngồi yên nhìn tân hoàng không ngừng bị sờ, nắn, vuốt trước mặt. Đến lúc anh ta bị cởi chỉ còn tiết khô, tôi mới từ từ tháo nút buộc của chiếc túi da bên hông ra, đoạn bỏ nhào lên giường.

Tiếng thét chói tai của ba ả yêu quái làm tân hoàng vốn bị trúng mê thuật tỉnh táo lại một nửa. Lúc này tôi đang ngồi lọt thỏm trong lòng anh ta, từ trên giường cùng lúc có ba con vật vừa chạy vừa nhảy vừa bay về phía cửa sổ.

Tân hoàng lắp bắp: “Con... con thần lùn to bằng cánh tay kia, cả con cóc to như quả bóng, còn có con chim sè màu đỏ như máu... chúng... chúng đều là yêu quái ư?” Sau đó anh ta nhận ra bản thân gần như trần như nhộng, vẻ mặt biến hóa hết sức buồn cười.

Tôi nhích người ra xa anh ta một chút, nghiêm túc nói: “Chỉ cần buổi tối tôi ở trên giường này canh gác cho bệ hạ, ngài nhất định không bị tiểu yêu đến làm phiền.” Tân hoàng lúc này đang lặng lẽ mặc áo, liền trung ra vẻ bán tín bán nghi: “Cô dùng cách gì đuổi được bọn chúng?” Tôi âm thầm nhét chiếc túi đã buộc kín trở lại tay áo, cất giọng buồn bã: “Chẳng giấu gì bệ hạ, từ lúc sinh ra tôi đã có thể chất đặc thù. Yêu quái cấp cao thì không dám nói, thế nhưng bọn tiểu yêu mà chạm vào tôi thì nhất định bị phản phệ, phải biến trở lại nguyên hình.” Tân hoàng lúc này lại nhìn tôi đầy tư lự, vẻ mặt mờ mờ có chút đáng yêu.

Sau đó, tôi thành công dịch chuyển từ góc phòng tới góc giường anh ta, nghiêm chỉnh canh gác cho anh ta mấy canh giờ nữa. Tuy nhiên có vẻ như anh ta còn nghi ngờ năng lực của tôi, đôi mắt nhắm chặt lại thỉnh thoảng rung rinh như chiếc lá mỏng ẩn sương.

Gần sáng, cửa sổ lại một lần nữa bật tung, gió mạnh ủa vào khiến mấy tấm rèm bay phất phơ như điên. Phía bên giường tân hoàng xuất hiện một cái bóng đen nặng nề to lớn, thoát nhìn cũng gấp đôi người bình thường. Lần này, mấy tùy tùng của tân hoàng không bị đánh thuốc mê, tiếng binh khí va chạm leng keng vang lên bốn phía.

Tôi vừa định vén mành giường lên xem, một bàn tay đã mạnh mẽ kéo tôi lại. Tân hoàng nửa tựa vào gối, một tay nắm chặt thanh kiếm khảm ngọc đen, một tay để lên vai tôi, mặt mũi nói: “Những yêu quái kiểu thế này, thị vệ của trẫm xử lý được.”

Tôi tò mò hỏi: “Bệ hạ, như vậy bọn tiểu yêu làm bệ hạ trần trọc cả đêm thật ra là bọn cướp sắc kia sao?” Tôi vừa nói xong thì bật cười khùng khục, sắc

mặc tân hoàng cũng trở nên đen thui. Anh ta nghiêng rặng: “Con đường phía trước còn không biết nhảy ra bao nhiêu con tiểu yêu tai quái như thế nữa. Cô liệu mà làm tốt việc cho trẫm.”

Việc mà anh ta nói, xét theo tình cảnh hiện tại chính là ngồi trên giường anh ta, ngắm anh ta ngủ. Tôi nhẹ giọng nói: “Bệ hạ yên tâm, tôi nhất định không để ngài thất vọng.”

Từ lúc tân hoàng phát hiện khả năng đuổi yêu của tôi, đái ngũ của đám tùy tùng dành cho tôi càng lúc càng tốt đẹp. Buổi sáng khởi hành, tôi còn được ưu ái ngồi chung một chiếc xe với tân hoàng, thật sự là tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng mà.

Vì cả đêm không ngủ, tôi vừa ngáp vừa dựa vào thành xe vật vờ. Tân hoàng như nhìn thấy nét mặt vô hình của tôi, chau mày nói: “Mới thức một đêm mà đã ra bộ dáng như thế, cô định hầu hạ trẫm thế nào đây?” Tôi vừa ngáy ngủ vừa trả lời: “Bệ hạ thân yêu của tôi ơi, ban đầu ngài chỉ bảo tôi đuổi yêu thôi mà. Sao bây giờ lại thêm khoản hầu hạ này nữa?”

Quả thật tôi có chút coi thường độ nhẫn tâm của tân hoàng. Anh ta nghe tôi nói xong thì thâm độc nheo mắt, đoạn giờ chân... đã tôi lăn thẳng xuống xe. Tôi ngơ ngẩn rớt “phịch” xuống nền đất cát, bị xe ngựa bỏ lại sau lưng, chiếc mặt nạ sứ trên mặt cũng bị văng sang một bên. Giữa lúc tôi còn ho sặc sụa vì ăn phải cát, giọng tân hoàng thông thả vọng lại: “Nhớ lấy, trẫm không nuôi kẻ vô dụng bao giờ!”

Tôi vừa oằn tấm lưng đau nhức vừa cảm thán rằng tân hoàng quả là kết thù tôi từ tối hôm qua. Máy hộ vệ sốt sắng dừng lại đỡ tôi lên một chiếc xe khác, tuy không rộng rãi, êm ái bằng chiếc xe của tân hoàng, thế nhưng ít ra tôi cũng được ngủ ngon lành.

Giữa giấc ngủ chập chờn, đầu óc tôi vẫn không ngừng suy nghĩ miên man. Tôi vốn cho rằng tân hoàng kia là một kẻ ngoài cứng trong mềm, thế nhưng sau cú đá như trời giáng của anh ta, tôi liền mặc kệ luôn tên đó chỗ nào mềm chỗ nào cứng.

Một tiếng cười trầm thấp rất nhỏ vang lên. Tôi hé một mắt ra, thì thấy Cảnh Châu ngồi xếp bằng, nhìn tôi cười tà. Tôi coi như chưa thấy anh ta, nằm yên không nhúc nhích. Anh ta liền cất giọng nói đầy cảm dỗ: “Ta biết Thịt Viên đã tỉnh. Ta đến mang cho con vài tin tức hay ho.”

Tôi im lặng một lúc mới hỏi: “Là Thiên Long Thái tử chết, hay là vợ chưa cưới của anh ta chết? Ngoài tin đó ra thì tôi chẳng thấy gì hay ho hết.” Cảnh Châu hơi sững sốt, chậm rãi nói: “Xem ra khái niệm ‘tin tức hay ho’ của con và ta không giống nhau. Con sống ở cõi trần mười mấy năm, ngoài bọn sẽ tính ngày ngày lan truyền mấy tin chấp vá vụn vặt thì còn có ai trò chuyện với con nữa? Tin tức của Yêu hoàng thu thập được có thể coi thường sao?!”

Tôi nhặt nhều nói: “Làm phiền nói ngắn gọn.” Cảnh Châu liền chau mày vừa kể rõ sự tình.

Thì ra, lần vi hành này của tân hoàng phương bắc không bị phát giác, là vì vốn dĩ anh ta chưa từng ra khỏi hoàng cung. Con Vô Diện từng ăn thịt phụ hoàng anh ta hóa ra chưa chết, chẳng những chưa chết mà còn chiếm chệch thay thế anh ta trên ghế rồng, thay anh ta quản lý quốc sự, tối tối còn thay anh ta ngủ cùng các phi tần. Nói cách khác, cái máy tiêu diệt Vô Diện thật ra chỉ là chiêu trò che mắt thiên hạ của tân hoàng, được người đứng đầu của một tổ chức tu hành bí mật chi phối. Về phần tân hoàng, dĩ nhiên anh ta đã cao chạy xa bay, hiện tại đang ung dung ngồi trên chiếc xe ngựa xa hoa chạy trước tôi một quãng.

Cảnh Châu vừa dứt lời, tôi liền sững sốt hỏi dồn: “Tại sao anh ta lại sẵn lòng nhường ngôi cho hung thủ giết hại người thân? Con Vô Diện đó lại là loài yêu, anh ta không kiêng dè gì sao? Có gì lại chạy ra ngoài dân gian vi hành?” Cảnh Châu đã tỏ vẻ muốn rời đi, không quên nhìn tôi bằng ánh mắt sâu xa mà đáp: “Về chuyện này, con phải hỏi Lê Duyệt rồi.” Tôi liền hỏi: “Lê Duyệt là ai?” Cảnh Châu đáp: “Chính là ‘tân hoàng’ trong miệng của con đó. Cho tới giờ con vẫn chưa biết tên anh ta sao?” Sau đó Cảnh Châu thấy tôi mãi ngơ ngẩn, chặc lưỡi mấy cái rồi biến mất khỏi xe ngựa.

Trong ấn tượng của tôi, Cảnh Châu là một yêu quái nửa chính nửa tà, tuy có nhiều lúc đối xử tử tế với hậu bối nhưng về bản chất, đây tuyệt đối không phải là đối tượng có thể dựa dẫm vào. Tôi sâu sắc nhận ra điều này từ lúc nhỏ, từ đó đến nay cảm giác bài xích Cảnh Châu vẫn thường quấn quanh trong đầu.

Trước đây tôi vẫn thường bỏ qua chi tiết tại sao bản thân không thích Cảnh Châu, thế nhưng giờ phút này, không hiểu sao mọi việc đều trở nên sáng tỏ. Giữa lúc vô số hình ảnh cổ xưa hiện ra trong đầu, tôi không khỏi cảm thán ký ức quả là thứ vật chất vô hình kỳ diệu. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trong một chiếc xe ngựa nho nhỏ của trần giới, mấy ngàn năm tưởng như bị lãng quên của tôi lại bất chợt hiện ra hết sức rõ ràng.

Tôi cho rằng, tất cả là vì một chữ “Duyệt” trong tên của tân hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lúc cha dẫn mẹ và anh trai tôi rời khỏi cõi trời gần chín ngàn năm về trước, tôi vẫn đang mãi mê nghịch nước ở đầm Linh Lung ở sâu trong yêu giới. Trong đầm này có loài bọt nước phát sáng, khiến dưới mặt nước như có một bầu trời sao đang dịch chuyển không ngừng. Lúc đó Cảnh Châu đang luyện đao sau một tảng đá lớn, chợt băng quơ nói vọng lại: “Phải rồi, Tiểu Cầm nói với ta, cha mẹ con vừa mới rời đi.” Tôi liền ngơ ngác hỏi: “Rời đi? Cha mẹ con đi đâu?” Anh ta dừng luyện đao, nghiêm túc nói: “Rời khỏi cõi trời, đến một thế giới có lẽ là rất xa nơi này.”

Đầu tôi “ừ” một tiếng, tôi gào lên: “Sao có thể đi sớm như vậy? Sao họ có thể bỏ lại con được?” Tôi gào xong thì một cước nhảy khỏi đám, vội vả đạp mấy lao tới Cổ Long Thần động. Đến nơi, tôi chạy một vòng quanh nhà, lại tìm khắp các ngõ ngách trong mê trận đá, vừa đi vừa gọi, nhưng mãi cũng chẳng có tiếng trả lời.

Giữa lúc tôi ngơ ngẩn vì hoang mang cùng hoảng sợ, thì vị tiểu tiên canh giữ vườn đá khép nép mở lời: “Điện hạ, thần quân sai tôi đưa lại cho ngài một vật.” Tôi giơ tay nhận lấy chiếc hộp mà anh ta đưa lại, trong đó có một hạt châu màu đỏ thắm, là một giọt máu quý giá của cha tôi.

Lúc tôi ra đời, cõi trời chỉ còn lại một vị thần duy nhất sinh sống là cha. Mặc dù lấy vợ là công chúa của Hồ tộc Thanh Khâu, bản thân cha tôi có chân thân là rồng. Ông là hậu duệ duy nhất của Cổ Long Thần Tộc, cũng là người đứng đầu tộc Cổ Long. Sức mạnh của Cổ Long được xếp vào hàng nhất nhì cõi trời, thế nhưng họ cũng có đặc điểm là cực kỳ hiếm đẻ. Vậy nên khi anh trai Minh Tư của tôi tròn hai vạn tuổi, việc tôi được sinh ra trên đời là tin tức mới mẻ trong giới tiên.

Nghe nói lúc tôi ra đời, bầu trời hiện lên tầng tầng lớp lớp mây ngũ sắc, cha tôi liền mở tiệc mừng ba ngày ba đêm. Cha mẹ tôi vốn sống kín đáo, việc ông phá lệ mở tiệc cho thấy tôi được chào đón như thế nào. Suốt một ngàn năm sau đó, cuộc sống của tôi không biết đến thiếu thốn cả về tình cảm lẫn vật chất, điều khổ tâm duy nhất là anh trai Minh Tư không chịu thường xuyên dẫn tôi đi chơi.

Đúng lúc này, Cảnh Châu xuất hiện.

Tôi có một người dì nuôi tên Cảnh Nhạc, biệt hiệu Tiểu Cầm. Dì ấy vốn là công chúa yêu tộc, thế nhưng không hiểu sao lại leo lên được vị trí Long Hậu ở Đông Hải. Một lần đến thăm thôi, dì còn dẫn theo một ông ngoại tên Cảnh Châu, nói rằng ông ấy ở yêu giới quá buồn chán.

Lần đầu tiên gặp Cảnh Châu, tôi cho rằng thứ gọi là tin đồn xem ra hoàn toàn sai bét. Nghe nói Yêu hoàng Cảnh Châu là một đại sư từ yêu vừa hung dữ vừa thâm trầm lại có thói xấu ăn tạp, không biết đã nuốt chừng bao nhiêu con người cùng thần tiên không may mắn. Lúc tôi biết chàng thanh niên ánh mắt tà mị đang tùm tùm nhìn mình là Yêu hoàng trong truyền thuyết, tôi buộc miệng hỏi: “Ông đã ăn thịt rất nhiều thần tiên sao?” Anh ta ngẩn ra, cười to đáp: “Lúc còn chưa tu thành yêu có lẽ đã ăn, nhưng cũng không nhớ rõ. Bây giờ ta chỉ ăn thịt chín mà thôi!” Lúc đó tôi tự động bỏ qua chi tiết “lúc chưa thành yêu”, cho rằng Cảnh Châu thật ra là một yêu quái vừa dễ gần vừa thú vị.

Thật ra cha tôi đã từng hỏi tôi có muốn theo ông đi sang thế giới khác hay không, thế nhưng tôi luôn không nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Tôi biết trong tay cha mẹ có một thứ gọi là Niệm Hoa Đăng, khi thấp có thể mở đường đi qua những thế giới khác. Nghe nói lúc mẹ tôi còn trẻ, đã từng dùng Niệm Hoa Đăng này đi cứu cha tôi khi ông gặp nạn. Tuy nhiên đi tìm một thế giới chưa được kiến tạo là một việc nguy hiểm và tốn nhiều thời gian, mà lúc đó tôi cũng chỉ tương đương một đứa trẻ mười tuổi ở trần giới. Cha tôi là một vị thần vừa công tâm vừa cẩn trọng, không quên trung cầu ý kiến của anh em tôi về việc muốn đi cùng ông hay ở lại cõi trời. Anh trai tôi quả quyết sẽ đi theo cha mẹ, còn tôi vì luyến tiếc mấy lời hứa ngao du cùng Cảnh Châu nên vẫn cứ ậm ừ cho qua. Trước lúc đi ông còn truyền tin đến tôi, thế nhưng tôi vì mãi chơi nên cũng phớt lờ.

Nói một cách công bằng, Cảnh Châu chưa bao giờ ngăn cản tôi rời đi theo cha mẹ. Lần đầu tiên anh ta bí mật đưa tôi ra khỏi Cổ Long Thần động, cảm giác sắp được thăm thú khắp nơi thậm chí còn khiến tôi sục sôi mấy tháng trời. Nhờ anh ta chăm chỉ đưa tôi đi đây đi đó, tôi biết đến những địa danh mà mẹ cùng anh trai tôi cũng không biết mãi mãi. Có một thời gian, tôi rất tự hào về điều này. Cha tôi biết con gái cứ vài tháng thì bị Yêu hoàng bắt cóc mấy ngày trời, thế nhưng ngoài vài câu khiển trách nhẹ nhàng thì cũng không có phản ứng gì gay gắt. Huống hồ, Cảnh Châu đối tốt với tôi đúng mực của ông cố ngoại dành cho cháu gái, có lúc còn đặt tôi lên cổ công đi, không biết khiến cho bao nhiêu yêu quái dưới trướng phải rớt mồm.

Điều duy nhất khiến tôi hận anh ta về sau này, là không thêm nhắc nhở tôi trước khi cha mẹ rời đi.

Tôi thật sự muốn trách cha tôi vì đã không quyết liệt kéo tôi theo, thế nhưng tính cách ông trước giờ vốn không ép buộc ai bất cứ chuyện gì. Cảnh Châu thì lại khác. Anh ta hiểu rõ bản thân không thể nuôi tôi khôn lớn, vậy mà vẫn hờ hững không trao trả tôi lại cho cha mẹ kịp giờ lành. Hậu quả là cha tôi cho rằng tôi vương vãn cõi trời, để tôi ở lại, còn hứa hẹn một vạn năm sau sẽ đến đón tôi. Một vạn năm sau, đối với đứa trẻ chưa trưởng thành như tôi là thời gian dài thế nào!

Vốn dĩ lúc đó tôi quay lại nhà ngoại ở Thanh Khâu, nhưng giữa đường lại nhảy ra một Thiên Long tộc vốn cai trị cõi tiên dùng quyền lực cản trở. Thiên Long Hậu cho rằng ông bà ngoại Hồ Vương Hồ Hậu của tôi đang vắng nhà để ngao du các cõi, còn cậu tôi Hồ Nhạn thì mãi gánh vác việc trong tộc nên sẽ chèn ép việc nuôi dạy một mầm non đầy hứa hẹn như tôi. Khi ấy cậu tôi phản đối vô cùng kịch liệt, thậm chí còn muốn làm lớn chuyện. Thế nhưng không hiểu sau đó Thiên Long Hậu nói gì, cậu đồng ý cho tôi ở lại chỗ của bà, với điều kiện tôi được phép trở lại Thanh Khâu nếu cảm thấy bị ức hiếp.

Tôi biến giọt máu của cha thành chiếc mặt dây chuyền đeo trên cổ, lẳng lặng theo lời cậu sắp đặt. Cứ thế mấy ngàn năm lớn lên ở Thiên Long Thần điện trôi qua, tôi được đối đãi như một nàng công chúa chính thống. Vì có sẵn thần lực kế thừa từ cha, tôi lập được một số chiến công, chức vị trong Thiên Long tộc càng ngày càng cao. Có kẻ còn đoán chắc, vị trí đứng đầu Thiên Long tộc tương lai chắc chắn sẽ về tay tôi.

Cho tới ngày tôi gặp Duyệt Vi, tiền đồ của tôi vẫn vô cùng tốt. Thế nhưng vận số của tôi chỉ tốt cho đến lúc gặp anh ta mà thôi. Thiên luật định rằng Thần tộc một vạn tuổi gặp kiếp nhỏ, mười vạn tuổi gặp kiếp lớn, tôi đoán anh ta chính là kiếp của tôi. Tuy nhiên trong “kiếp nhỏ” này, tôi suýt chút nữa hồn phi phách tán, bản thể trọng thương không dễ bình phục. Mặc dù việc linh hồn lưu lạc trong thân thể một Vô Diện nhỏ bé không pháp lực là lựa chọn của tôi, nhưng chẳng ngờ mười năm trước tôi hay tin anh chàng Duyệt Vi kia đã trở thành Thái tử Thiên Long Tộc, lại hứa hôn với công chúa Ma giới. Tin tức chấn động này thật sự đã khiến tôi ngửa mặt lên trời cười lớn. Lần ấy, tôi cười suốt ba ngày ba đêm. Sau đó, tôi lại cho rằng hiện tại Duyệt Vi đối với tôi cũng giống như đám mây ngó xuống vũng bùn, việc oán thán hay kêu ca tới tai anh ta là không có khả năng. Thế nên tôi chuyển một phần tội lỗi sang Cảnh Châu, vô thức biến Yêu hoàng thành thủ phạm gây ra chuỗi xui xẻo đáng cười đáng giận của tôi sau này.

Tuy nhiên thời gian là thứ giải được tốt nhất cho thù hận. Hiện tại mỗi lần nhớ tới Duyệt Vi, tôi cũng không còn tự dằn vặt bản thân như mấy chục năm trước. Tôi tự nhận bản thân đối với Cảnh Châu cũng có chút hờ hững, thế nhưng ít ra anh ta vẫn là bằng hữu tốt nhất của tôi. Tôi quyết định rằng chúng tôi nên là bằng hữu mà không phải ông cháu, vì sau sự kiện lúc nhỏ anh ta bỏ mặc tôi rơi vào tay Thiên Long Tộc, tôi đã không thể tin tưởng nhiều ở vị trưởng bối này. Sau này tôi rút ra một bài học, vốn dĩ không có ai đối xử quá tệ với tôi, mà chỉ có bản thân tôi mong đợi quá nhiều ở họ. Đối với một số

kẻ, tin tưởng họ đối xử với mình như tâm can bảo bối cũng giống như cầm dao tự rạch một vết thương lên tim. Vậy nên, chẳng cần trông đợi gì cả, kể cả khi đối phương mở lời hứa hẹn, kể cả khi họ thân thiết tốt cùng.

Tôi vừa nghĩ như vậy vừa chìm vào giấc ngủ. Lúc tôi bị gọi tỉnh, vị tùy tùng tổng quản tên gì đó Phụng thò đầu vào xe, hơi nghiêm trọng nói: “Vô Diện, cô mau qua xe của bệ hạ. Tối nay e rằng phải cắm trại ngoài trời rồi.” Tôi vừa lò dò bước xuống xe, anh ta đã chau mày hỏi: “Quần áo của cô sao lại bẩn như vậy? Mau mau thay bộ khác đi thôi!” Vị tùy tùng tổng quản tên gì đó Phụng, tôi tạm gọi là Phụng ca, quả là người vừa tốt bụng vừa kỹ tính vừa thích lòe loẹt. Tôi mang một thân áo xanh biếc điểm kim tuyến treo lên xe của tân hoàng, bị anh ta nhìn tới nổi da gà.

Anh ta lẩm bẩm: “Tiếc là cô không có mặt. Nhìn vòng eo nhỏ bé này xem, phi tần đẹp nhất của trẫm cũng không được như thế.” Nói xong, mặt anh ta vẫn hoàn toàn nghiêm túc, tự như lời lúc này là gió thoảng mây bay. Tôi hỏi: “Bệ hạ, lần này ngài đi vi hành nhưng thật ra lộ trình lại rơi vào vùng hoang dã. Dù sao tôi cũng là người của bệ hạ, ngài có thể cho tôi biết chúng ta đang đi đâu không?” Tân hoàng vừa vuốt cằm ngẫm nghĩ về vấn đề “người của bệ hạ”, vừa thần bí nói: “Trẫm đang đi tìm một vật. Có nói cô cũng không biết đâu.” Nói rồi anh ta đuổi chân, ra lệnh cho tôi: “Ngồi trong xe ngựa cả ngày thật mỏi, cô mau mau xoa bóp cho trẫm.” Thấy tôi ngồi yên không động đậy, anh ta liền dùng tông giọng cao hơn: “Bộ áo màu xanh này, dính bụi cát thì ra màu gì nhĩ...”

Tôi vội như con thỏ nhảy tới bên cạnh anh ta, vừa thò tay nắn nắn bóp chân anh ta vừa cất giọng nịnh nọt: “Bệ hạ, bệ hạ đừng nóng. Là do tôi không biết xoa bóp nên có hơi do dự mà thôi.” Anh ta lìm đim mắt đầy hưởng thụ, một mặt nói: “Nếu không phải tỷ nữ cùng hầu hết thái giám của trẫm đã chết hết, trẫm cũng không phải chờ sự hầu hạ của cô. Tính ra từ lúc xuất cung, tùy tùng của trẫm bị thiệt hại hơn một nửa rồi.” Tôi vừa cong ngón tay bóp bóp, vừa tỏ vẻ ngạc nhiên: “Sao lại có thể chết nhiều người như vậy? Là bị yêu quái giết sao?” Anh ta vẫn nhắm mắt, “ừ” một tiếng. Tôi liền hỏi: “Thực ra tôi cũng có bề ngoài rất đáng khả nghi, bệ hạ còn giữ tôi bên cạnh, không sợ tôi là yêu quái giả dạng để hại ngài sao?” Tôi đợi một lát không nghe thấy tiếng trả lời, tưởng là tân hoàng đã ngủ mất. Không ngờ một lát sau giọng mơ hồ của anh ta vang lên: “Là Tuệ Gia... nói cô là phúc tinh, có thể trợ giúp trẫm...” Tôi hỏi: “Tuệ Gia là ai?” Thế nhưng đáp lại chỉ có tiếng ngáy khe khẽ của tân hoàng.

Tôi thật thắc mắc anh chàng này có phải chỉ ngủ được khi có tôi bên cạnh hay không. Mặt khác, tôi âm thầm khắc cái tên Tuệ Gia trong đầu, đợi lúc tân hoàng tỉnh dậy sẽ hỏi lại kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Vì ban ngày đã ngủ nhiều, lúc trời tối tôi an tâm mở to mắt làm nhiệm vụ canh gác của mình. Tôi ngồi ở gần cửa xe, thỉnh thoảng vén rèm nhìn ra bên ngoài. Mấy người tùy tùng gọn gàng chia thành mấy tốp, thay phiên canh gác, đốt lửa nghỉ ngơi, không hề phát ra tiếng ồn ào.

Chỗ cắm trại là một khoảng rừng trống ở lưng chừng núi. Bầu không khí đêm lạnh giá tràn qua từng khe hở trên mặt đất, tràn cả vào trong xe. Từ phía xa xa, thỉnh thoảng vọng tới tiếng thú kêu cùng tiếng gió u u xào xạc. Tuy đoàn của tân hoàng khá đông người, tôi vẫn cảm thấy mối đe dọa từ nơi hoang dã là không lường được. Mười mấy năm tự sinh tự diệt ở cõi trần đã luyện cho tôi năm giác quan vô cùng tinh nhạy. Dĩ nhiên, nếu tôi muốn sống sót ở cõi trần lâu một chút, khả năng sinh tồn không thể quá tồi tàn.

Tôi vừa liếc tân hoàng đang ngủ dưới ánh nến lơ mờ, vừa nắm chặt chiếc túi đựng ngọc trấn yêu trong tay. Xe ngựa tuy to lớn, thế nhưng dù sao cũng kém một căn phòng thật thụ rất nhiều. Tân hoàng có vóc người khá cao, khi nằm trên chiếc giường nhỏ trong xe vẫn còn phải cong người. Tôi cảm thấy đáng về của anh ta khá giống một ma nhân từng quen biết. Suốt quãng thời gian một trăm năm bị nhốt trong hỏa ngục cùng kẻ đó, đáng nằm hay đáng ngồi của anh ta lọt vào mắt tôi cũng đều xiêu vẹo như thế. Chỉ tới thời khắc lửa trời màu vàng kim bùng cháy mãnh liệt nhất, chỉ duy nhất thời khắc đó, anh ta mới đứng thẳng lưng, đỡ hết lửa nóng không để tôi chịu thêm chút tổn thương nào.

Gần tới nửa đêm, từ phía đỉnh núi vọng tới một âm thanh dồn dập. Âm thanh ấy vốn rất nhỏ, nhưng lại lọt hết vào tai tôi. Tôi như con sóc nhảy khỏi xe, áp tai xuống mặt đất nghe ngóng. Đường như có một bầy thú lớn đang tràn xuống núi, số lượng không hề nhỏ.

Tôi cảm thấy đây là vận may từ trên trời rơi xuống.

Trong đám tùy tùng dường có người loáng thoáng nghe thấy âm thanh lạ, vội cảnh báo mấy kẻ còn lại. Mấy chục người vội vã cầm lên vũ khí, căng thẳng hướng về phía đỉnh núi. Tôi nhảy lên xe lay tân hoàng đang ngủ say dậy, lay xong thì quay sang quơ quào mấy món đồ quan trọng.

Tân hoàng nhìn động tác nhanh như chớp của tôi, neho mắt hỏi: “Cô làm gì thế?” Tôi vừa tiếp tục đặt mấy vật thiết yếu vào chiếc bao to tướng, vừa đáp: “Bệ hạ, trên núi có thú dữ tràn xuống, chúng ta phải bỏ xe ngựa lại thôi. Ngài mau truyền lệnh cho thị vệ gấp rút cưỡi ngựa chạy ra khỏi rừng, nếu không sẽ không kịp!”

Tân hoàng dường như chưa tỉnh hẳn, vẫn còn hơi tư lự. Tôi vội giục: “Bệ hạ, không có nhiều thời gian đâu!” Tân hoàng nghe thế thì khoác áo lông ra ngoài xe. Tôi vội đi theo, thì thấy anh ta nói chuyện với tổng quản Phụng ca. Phụng ca nói: “Bệ hạ, thú dữ rất sợ lửa. Thần đã cho bọn họ gom thêm củi đốt thành đồng lớn, chắc hẳn không có vấn đề gì.” Tôi tức tới nghiến răng, giậm chân nói: “Anh có chắc chắn loài thú dữ đó không phải yêu quái? Nếu chúng là yêu quái, một đồng lửa thì tính là gì?” Tôi nói tới đây, sắc mặt của tân hoàng lập tức trở nên tái nhợt. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt âm trầm thường lệ, trong đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Tôi thêm dầu vào lửa: “Bệ hạ đã quên chuyện mình bị yêu quái ghé thăm mỗi đêm? Ngài có chắc lần này không phải là chúng lại đến tìm ngài chứ?” Phụng ca ngay thơ hỏi: “Yêu quái cũng đi thành đàn như thế sao?” Tôi ào náo lắc đầu: “Xem ra, xem ra anh chẳng biết tí gì về yêu quái hết.”

Lúc này giọng tân hoàng vang lên: “Tất cả, mau mau thu dọn lên ngựa. Ngay lập tức khởi hành.” Đoàn tùy tùng hô một tiếng dạ, chỉ trong chớp mắt mỗi người đã cầm trong tay một ngọn đuốc, ngồi yên trên con ngựa của mình. Riêng tôi không có ngựa, được đặt cách ngồi chung với Phụng ca. Anh ta căng thẳng nói: “Vô Diện, cô có chắc bầy thú kia là yêu quái? Nếu chúng không phải yêu quái, nửa đêm để bệ hạ chạy tới chạy lui như vậy, ngài hẳn không hài lòng đâu!” Tôi khâm phục trình độ trung thành đã tới mức chuyên nghiệp của anh chàng này, liền thờ ơ đáp: “Chẳng phải ngày mai quay lại là biết ngay sao?” Chăng qua là trong đám người quay lại ấy, hẳn sẽ không có mặt tôi.

Một đoàn nhân mã vội vã nối đuôi nhau xuống núi, kéo theo ánh lửa lập lòe như ma trôi đỏ trong đêm. Ngoài mấy người tùy tùng mò đường, tân hoàng luôn ở vị trí đứng đầu, theo sát là con ngựa của Phụng ca và tôi. Nhưng vừa mới chạy được một chút, từ phía sau chợt có một tiếng hét thất thanh vang lên. Tiếp đó, đoàn người ngựa phía sau bắt đầu rối loạn. Mấy con ngựa vừa chạy vừa lồng lộn tìm cách hất người trên lưng nó xuống, ngay cả con ngựa đen vạm vỡ của tân hoàng cũng bắt đầu có biểu hiện bất an. Phụng ca ở sau lưng tôi vừa khó nhọc kiểm cương vừa gấp gáp nói: “Âm thanh vừa này dường như là từ một thị vệ bị rơi khỏi ngựa?” Đáp lại anh ta là thêm vài tiếng la hét hoảng sợ từ phía sau. Chợt có người gào lên: “Yêu quái! Yêu quái!”

Tôi cảm giác thân hình Phụng ca sau lưng cứng lại. Thế nhưng anh ta là một tùy tùng vừa trung thành vừa chuyên nghiệp, vội gằn cổ rống: “Bảo vệ bệ hạ! Mau bảo vệ bệ hạ!” Tôi vỗ vỗ lên cánh tay anh ta nói: “Bảo bọn họ tản ra đi, một đoàn dính cục như thế này rất khó hành động!”

Mặc trong hoàn cảnh gấp gáp khiến người ta không kịp suy nghĩ kỹ này, mỗi lời tôi nói ra đều có vẻ đang chú trọng tới đại cục, thế nhưng thật ra lại xuất phát từ tư tâm của tôi. Có thể khiến thị vệ được đào tạo bài bản của tân hoàng phải hét lên thất thanh, đàn yêu quái đang đuổi theo chúng tôi hẳn chẳng phải hạng tiểu yêu tầm thường. Nếu nhân tình huống nguy cấp này khiến đoàn người phân tán ra, tôi mới có cơ may trốn thoát.

Phụng ca không mấy may hay biết ý đồ của tôi, nhưng lòng trung thành chuyên nghiệp đã ăn sâu vào máu, thế nên giọng hô hoán của anh ta trở thành: “Phía sau tản ra ngăn chặn yêu quái, phía trên tiến lên hộ tống bệ hạ!” Lúc này tôi thật muốn hất anh chàng sau lưng xuống ngựa ngay lập tức. Tuy nhiên hiện tại xung quanh chưa hỗn loạn tới mức hành động của tôi chưa bị phát hiện, tôi đành kiềm xuống.

Giữa lúc đầu tôi xoay chuyển tìm cách bỏ lại đám người này, Phụng ca sau lưng tôi chợt lo lắng nói: “Vô Diện, phải làm sao đây? Chúng ta thật sự bị yêu quái đuổi theo...” Giọng anh ta trở thành giọng rên rỉ: “Nếu không phải nhờ cô, e rằng tình huống còn tệ hại hơn. Vô Diện, mau nghĩ cách cắt đuôi bọn yêu quái, bệ hạ sau này nhất định sẽ trọng dụng cô!” Anh chàng này trong lúc hoảng sợ còn không quên nghĩ tới tiền đồ của tôi. Tôi trong lòng cười lạnh, miệng bình tĩnh nói: “Cứ chạy đi. Bệ hạ mệnh lớn, chắc chắn sẽ không sao.” Nói xong thì đảo mắt nhìn ngó địa hình xung quanh.

Con đường mà chúng tôi đang chạy khá thoải, cây cối hai bên cũng không quá chằng chịt. Tuy nhiên phía bên trái không xa là bờ vực, thoát nhìn cũng khá sâu. Không ít thân cây mọc vurun ra bên ngoài khoảng vực, mấy bóng cây phủ đầy leo hiện lên ma quái dưới bầu trời đêm mờ mịt.

Âm thanh náo loạn ở phía sau càng ngày càng lớn. Ngoài tiếng vó ngựa bộp bộp cùng tiếng la hét của thị vệ, tiếng gầm gừ của loài thú dữ vang lên càng ngày càng gần. Phụng ca vừa thúc ngựa chạy như điên vừa ngoáy đầu nhìn phía sau, mỗi lần nhìn xong thì con run rẩy càng ngày càng dữ dội. Tôi bèn hỏi: “Bọn chúng đáng sợ thế sao?” Phụng ca đáp: “Thân hình cực kỳ to lớn, đôi mắt đỏ ngầu giống như từ địa ngục chui lên... Yêu quái trước đây tuy gớm ghiếc nhưng chưa đến nỗi như thế.”

Tân hoàng đang chạy ngay phía trước chúng tôi, lúc này cũng vừa vặn ngoáy đầu nhìn lại. Tôi nhìn rõ trong mắt anh ta hình ảnh phản chiếu của ánh lửa lập lòe. Tân hoàng nghiêng răng ra lệnh: “Phóng hỏa, chặn bọn thú lại!” Mệnh lệnh của tân hoàng lập tức được thi hành. Chẳng mấy chốc khoảng rừng phía sau lưng đã ngập tràn sắc đỏ diễm lệ. Chúng tôi thúc ngựa chạy thêm một quãng, hơi nóng từ phía sau lưng vẫn còn phừng phực đuổi tới. Tôi trầm giọng nói: “Đây chỉ là giải pháp tạm thời.” Tôi vừa nói xong, tiếng gầm rú của bọn thú dữ đột ngột cất lên, vang dội hơn bao giờ hết.

Tân hoàng hô: “Khốn kiếp!” Sau đó anh ta rút thanh kiếm nạm ngọc đen ở bên hông ra, đột ngột quay đầu ngựa chạy về phía sau. Lúc con ngựa của tân hoàng chạy lướt qua, tôi nhìn thấy ánh mắt đang nhìn thẳng của anh ta ngập tràn ánh lửa đỏ rực. Phụng ca hoảng hốt la lên: “Bệ hạ, mau chạy đi!” Tân hoàng quay đầu nhìn xoáy về phía tôi và Phụng ca, trầm giọng nói: “Nghe lệnh, nghênh chiến!” Phụng ca không còn cách nào, run rẩy quay đầu ngựa, run rẩy hô với mấy thị vệ nhể nhảy mô hô phía sau: “Nghênh... nghênh chiến!”

Tôi cảm thấy bọn họ điên rồi.

Tôi chọc chọc Phụng ca, nghiêm túc nói: “Mau cho tôi xuống ngựa. Có tôi sẽ làm anh vướng víu.” Phụng ca hơi chững lại, tôi liền mạnh mẽ hất cánh tay trái đang cầm cương của anh ta, tung người nhảy xuống đất. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi một cái, sau đó giục ngựa đuổi theo tân hoàng.

Lúc này đội hình của tân hoàng thật sự rơi vào hỗn loạn, không có thị vệ nào rảnh rỗi để ý tới tôi. Tôi đứng lọt thò giữa vô số chân ngựa vạm vỡ, hết tránh bên trái tới né bên phải, cuối cùng cũng đến được một thân cây cổ thụ hơi nghiêng ra mép vực. Tôi sờ sờ thân cây sờ sờ tìm chỗ leo lên, quang cảnh bên dưới nhanh chóng lọt vào tầm mắt.

Tôi cho rằng, tình hình của bọn người tân hoàng đang không mấy khả quan.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Thuở tôi còn là một thần tiên thiếu niên anh hùng, có một đoạn thời gian được cử tới Vùng Trời Tây trấn giữ. Tại nơi đây có cánh cửa duy nhất nối liền cõi trời với cõi ma, biến nó thành vùng trời hỗn loạn nhất. Cứ mấy ngàn năm, thì có mấy năm phong ấn trên cánh cửa dẫn tới cõi ma bị suy yếu. Vì vậy, đề phòng ma nhân lợi dụng thời gian này lên vào cõi trời quấy phá, thần tiên chúng tôi đều phải tổ chức nghênh chiến ở khoảng không vô thực nối liền hai cõi tiên – ma.

Sử sách kể rằng, cõi ma được hình thành vào thời loài thần còn thịnh vượng, từ đó chiến tranh liên miên nổ ra. Ma Thần sáng tạo ra cõi ma, sức mạnh vô cùng khủng khiếp, trong mấy lần tấn công cõi trời đã làm thiệt hại rất nhiều vị thần hùng mạnh. Sau này ông ta bị các thần bày kế tiêu diệt, thế nhưng thực lực của cả cõi trời và cõi ma đều đã không còn như xưa. Vì vậy, dù về sau chiến tranh tiên – ma vẫn thường nổ ra, quy mô và mức độ tổn thất lại kém xa vạn năm trước rất nhiều.

Tôi nhớ lần tham gia vào trận chiến tiên – ma gần nhất, cũng là chuyện của một trăm mấy chục năm về trước. Trận chiến này kéo dài mười mấy năm, làm hao tổn không biết bao nhiêu khổ khổ và tiên lực của thần dân cõi trời. Không phải ma nhân nào đều lợi hại, thế nhưng vì cách nhân giống đặc biệt, số lượng của chúng vô cùng đông. Hầu như mỗi lần hiện diện ở chiến trường, tôi đều bị bao vây bởi hàng tá sinh vật thân hình to lớn, đường nét méo mó kỳ dị. Hơn nữa, cõi ma thường đưa ra chiến trường những giống loài hung dữ dẻo dai nhưng không có nhiều trí óc, mà để tạo ra chúng, chỉ cần một câu chú, thêm ít máu của ma nhân cấp cao cộng với vật chất thù hận mà thôi. Còn những ma nhân cấp cao có thể biến hình và biết suy nghĩ kể trên, dĩ nhiên cũng giống như mấy vị gốc cội đứng đầu Thiên Long tộc, ngồi yên ở cung điện truyền lệnh và chờ tin tức chiến thắng báo về.

Đại khái, vì trong suốt mười năm liền tôi tắm trong máu đen của bọn ma thú, cộng với việc từ nhỏ đã chu du qua yêu giới, tôi chỉ cần liếc nhìn một cái đã có thể phân biệt đâu là ma, đâu là yêu. Một trong những cách đơn giản nhất để nhận biết, đó là nhận định con quái ấy có giống một sinh vật ở cõi trần không. Vì cõi yêu và cõi trần có mối liên hệ mật thiết, hầu hết yêu quái đều có nguồn gốc sâu xa từ các loài sinh vật ở cõi trần. Ví dụ, con hổ khổng lồ là yêu quái, Vô Diện có bề ngoài tương tự con người cũng nổi tiếng là yêu quái sinh ra từ dục vọng và lòng tham. Thế nhưng nếu có con vật mặt hổ đuôi thần lân vậy cá, mà màu sắc chủ đạo trên người nó lại là đen, đích thị con quái ấy thuộc loài ma được thù hận tâm tôi kết tinh thành.

Lúc này tôi nương vào cành cây to lớn của gốc cổ thụ cạnh bờ vực nhìn xuống, lọt vào tầm mắt là con ngựa vạm vỡ của tân hoàng chờ theo anh ta hướng về phía sinh vật đen thui thui khổng lồ đang giơ nanh múa vuốt. Sinh vật ấy to gấp ba lần một con ngựa, đôi mắt đỏ quạch trợn trừng, hàm răng lởm chởm nhô ra ngoài không hề giống bất kỳ loài thú rừng nào mà con người từng biết. Nó bị bao vây bởi khoảng năm, sáu thị vệ tay cầm đao kiếm, một nửa số người đã bị mất ngựa nhưng vẫn liều mạng chiến đấu. Cách đó một quãng về phía sau còn có thêm bốn con quái đang cố sức cắn nát vũ khí cùng áo giáp của thị vệ xung quanh. Không gian sáng bừng ma mị bởi ánh lửa của đám rừng cháy sau lưng, vài xác người ngựa nằm rải rác trên mặt đất. Đám người mãi đánh quái không hề chú ý rằng từ phía đám cháy, có thêm mấy bóng đen mờ mờ đang dần dần tiến ra, như báo hiệu rằng ngoài năm con quái nhanh chân kia, vẫn còn một đàn đông đúc chuẩn bị gia nhập buổi đi săn không cân sức.

Tân hoàng giơ kiếm xông thẳng đến chỗ con quái vật gần nhất, động tác chiến đấu cùng kỹ năng điều khiển ngựa vô cùng thuần thục. Anh ta kéo theo gần chục thị vệ thân cận sau lưng, chẳng mấy chốc đã đâm cho con quái vật khổng lồ chảy máu toi bời. Từ trong đám âm thanh hỗn loạn vang lên tiếng hét: “Máu đen! Máu của con yêu quái màu đen!” Con quái cảm cự thêm một lúc, cuối cùng cũng ngã gục.

Tôi cảm thấy tân hoàng dù hiện tại là một người phạm nhưng khả năng đánh nhau cũng thật đáng khâm phục. Hơn nữa, lòng dũng cảm của anh ta thật hơn hẳn mấy vị lãnh đạo loài tiên mà tôi từng biết, khiến tôi phải mở mang tầm mắt. Tuy nhiên mấy kẻ thắng quái chưa kịp vui mừng thì một tiếng “grào” lớn vang lên. Thêm năm, sáu sinh vật khổng lồ lù lù kéo đến với tốc độ nhanh kỳ dị, khiến đoàn người tân hoàng trở không kịp tay.

Một vị tùy tùng mặt đầy máu me la lên: “Bệ hạ, mau rời khỏi đây!” Một người khác phụ họa: “Bệ hạ, cầu người đi đi! Anh em chúng tôi sẽ chết bảo vệ người.” Có người thấy tân hoàng trẻ dại còn dè dặt, đành bắt đấm dĩ dấm nhẹ vào mông con ngựa của anh ta một cái. Con ngựa tốt ấy quả nhiên hí một tiếng vang dội, cất bước lao thẳng về phía ngược lại với đám cháy.

Điều đáng buồn là con ngựa của tân hoàng quá đau nên không để ý phương hướng. Cái hướng nó đang chạy lẽ ra nên chệch về bên phải một chút, thế mà nó lại lao thẳng đến chỗ cái cây tôi đang bám vào. Lúc này tôi thật thấm thía lời mẹ tôi từng dạy về vấn đề luật nhân quả. Giả như lúc này tôi một mực phân đối bộ váy áo màu xanh biếc mà Phụng ca đưa cho, hẳn lúc này khoát trên người tôi không phải là cái màu sắc chói lóa khiến con ngựa choáng váng phải một mực xông tới kia.

Tân hoàng cũng kịp lúc nhận ra mình sắp sửa đâm sầm vào một cái cây, thế nên hai cánh tay cố sức kiềm cương đến nỗi gân xanh nổi cả. Tuy nhiên con ngựa phát điên không có dấu hiệu chậm lại, chẳng những không chịu chậm lại mà còn ngoặt cổ định lao đầu xuống vực.

Tôi cho rằng dây thần kinh đã bị tình huống hỗn loạn trước mặt làm ảnh hưởng, cho nên lúc tân hoàng sắp sửa bị văng xuống vực, tôi đưa hay tay ra giữ anh ta lại. Thật ra đây chỉ là phản xạ cứu người hết sức tự nhiên, cũng tương tự lúc còn ở trong chiến tranh tiên – ma, tôi đã ra tay giúp đỡ không biết bao nhiêu đồng đội loài tiên. Thế nhưng tình hình trước mắt dù gọi nhớ nhiều kỷ ức ở thời điểm đó, tôi lại chẳng còn là thần tiên sức mạnh phi phàm. Thân thể của tôi hiện tại nhỏ bé hơn tân hoàng rất nhiều, do đó lúc níu kéo anh ta, bản thân tôi lại không cách nào giữ được cân bằng.

Giữa lúc tôi loạng choạng sắp ngã khỏi thân cây, một vòng tay cứng cáp ra sức ôm thắt lưng của tôi lại. Giọng quen thuộc của Phụng ca vang lên: “Mau, người đâu, mau đỡ bệ hạ lên...” Hai bà thị vệ ở gần đó vội vã chạy đến, thế nhưng ngay lúc này một cái bóng đen khổng lồ bất chợt lù lù xuất hiện ngay sau lưng họ, mấy thị vệ không còn cách nào khác đành phải ứng chiến.

Thêm một con quái vật đầy lông lá lao tới, tôi cảm thấy hai cánh tay đang ôm lấy eo tôi run lên bần bật. Tân hoàng vẫn bị tôi nắm chặt chột nói: “Lâm Phụng, nhảy xuống vực đi!” Phụng ca lúc này mới thả lỏng, ba chúng tôi chậm chậm dặt dứ nhau bay xuống khoảng không hun hút phía dưới.

Tôi chột nhớ ra trước bụng mình còn có một cái túi đựng mấy món đã vỡ vét trong xe của tân hoàng. Lúc lấy chúng tôi định khi trốn thoát sẽ có chút vật dụng để dùng, thế nhưng xét tình hình hiện tại, đừng nói tới việc sử dụng cái túi, không biết lát nữa thân thể này có còn được toàn vẹn hay không. Tôi ừ ừ

liếc nhìn trận đánh giữa đàn quái vật với tùy tùng của tân hoàng, hơi giật mình khi thấy trên mặt đất lúc này chỉ còn lại chừng chục người sống sót. Hơn nữa, họ tuy sống sót nhưng tình trạng cũng hết sức thảm, có vẻ như chỉ còn giữ được chút hơi tàn. Cùng lúc, đám lửa sáng rực vốn bao trùm một góc rừng đã dần dần lụi tắt, từ hướng đó không ngừng bước ra thêm mấy con quái vật còn to lớn hơn đám đi trước, ánh mắt phát ánh sáng đỏ lờ trong đêm.

Khoảnh khắc sắp sửa bị bóng tối nuốt chửng hoàn toàn, tôi chợt trông thấy có một bóng người cao gầy nhẹ nhàng dừng bước bên mé vực, khom người trông xuống cảnh chúng tôi đang rơi. Bên cạnh anh ta còn có hai con quái vật đứng yên lặng như hai binh sĩ quá khổ trung thành. Tuy khoảng cách lúc đó khá xa, tôi vẫn cảm thấy người đang đứng đó có chút đường nét quen thuộc.

Ngay lập tức tôi nhớ ra, khôn thật, người tôi đang nghĩ đến đã chết từ mấy chục năm trước rồi.

Lúc tôi mở mắt, chân tay lưng ngực đều truyền đến cảm giác đau nhức. Tôi ngo nguẩy một chút, phát hiện bản thân đang nằm gọn trên một thứ mềm mềm, nhóp nhép. Tôi tiếp tục nhích cái cổ cứng ngắt nhìn ngắm tình hình xung quanh, mới nhận ra nơi chúng tôi rơi xuống là một vùng cây cối rậm rạp. Mấy tia sáng ít ỏi lọt xuống theo đường thẳng đứng, chứng tỏ mặt trời đã lên cao.

Tôi rơi xuống lâu như thế nhưng vẫn còn sống nhăn răng, thật giống với câu “đại nạn không chết” mà cội trần vẫn thường dùng. Lúc này khứu giác của tôi dần dần khôi phục, mùi máu tanh từ thứ bên dưới xộc vào mũi. Tôi lập tức nhích mấy cơ bắp cứng ngắt, dịch sang một bên để nhìn kỹ thứ kia. Ban đầu tôi cho rằng đó là thi thể của Phụng ca hoặc tân hoàng, nhưng khi nhìn rõ, tôi mới biết đó là con ngựa xui xẻo rơi xuống vực ngay trước chút tôi một khoảnh khắc. Tôi cảm thán rằng nhờ con ngựa xui xẻo ấy cùng một đám dây leo dày đặc cản bớt trên đường rơi xuống, xương cốt may mắn của tôi mới còn nguyên vẹn như thế này.

Tôi chống tay ngồi dậy, cố nhích ra xa thi thể con ngựa một chút. Từ vị trí mới, tôi nhìn thấy một người đang một mình tựa vào gốc cây không xa.

Phụng ca người bê vết máu, lúc này ngồi co một chân, vừa nhìn thấy tôi thì nhăn nhó nói: “Vô Diện tỉnh rồi à? Tôi gãy chân rồi, cũng không nhúc nhích được. Không biết bệ hạ bây giờ ra sao...” Giọng của anh ta vừa khàn khàn vừa yếu ớt, tôi đoán trước đó anh ta đã gọi tân hoàng đến suýt tắt tiếng rồi.

Tôi hờ hững nhìn anh ta một cái, tựa vào gốc cây đứng lên. Sau đó tôi nhấc chân đi một bước, hai bước, cảm thấy cơ thể mình ngoài đau đớn ra thì vẫn hoạt động hết sức bình thường.

Phụng ca lại cất tiếng: “Lúc ba người chúng ta rơi xuống, nhờ bệ hạ đâm kiếm vào vách đá nên mới rơi được nửa chừng thì dừng lại. Lúc đó cô bất tỉnh, bệ hạ ôm cô một lúc thì cô bị tuột, tôi định giữ cô lại nhưng cũng rơi xuống theo. Sau đó chúng ta rơi vào một đám dây leo, đám dây leo đứt thì người cũng rơi xuống cái xác ngựa nát bét kia.” Giọng anh ta đột ngột cao lên: “Này Vô Diện! Vô Diện! Cô đi đâu vậy?”

Tôi không nhìn anh ta, không trả lời, từng bước đi thẳng về phía rừng cây rậm rạp.

Dường như Phụng ca đang cố sức đứng lên, trong giọng nói có thêm tiếng thở gấp đứt quãng: “Vô Diện! Vô Diện!”

Giọng của anh ta càng lúc càng nhỏ, thế nhưng anh ta vẫn không ngừng gọi.

Bước chân của tôi càng ngày càng nhanh, tôi vẫn không ngoái đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tôi đi được một quãng khá xa mới dừng lại, tìm một thân cây lớn tựa lưng vào. Kế đó, tôi vừa vuốt vuốt sợi dây óng ánh trên tay vừa hờ hững ngó khoảng không trước mặt.

Không biết bao lâu sau, Yêu hoàng Cảnh Châu như một con chim gãy cánh sà xuống. Tôi gật đầu xem như chào hỏi, nói ngay: “Tôi có tin tức cần chuyển về cội trời. Anh giúp tôi báo tới Đông Hải Long Vương, đừng ấy tự biết làm gì.” Anh ta khoanh tay, cười bảo: “A, Thập Viên vừa gặp đã giao việc cho ta làm ư? Thật là lạnh lùng mà.” Tôi nhẹ giọng nói: “Có ma nhân xuất hiện ở cội trần.”

Cảnh Châu không có vẻ sững sờ trước thông báo của tôi, xoa xoa cằm nói: “Kể ra cũng không có gì lạ. Mười mấy năm trước Hỏa Ngục bị hủy đã làm rối loạn ranh giới giữa các cội. Ngay cả ở cội yêu của ta cũng thỉnh thoảng có ma thú hoành hành.” Chuyện này tôi chưa từng được nghe qua, liền chau mày nói: “Nói như vậy, thế cân bằng của ba cội tiên – yêu – ma đang lung lay sao?” Cảnh Châu chỉ nhún nhún vai, không đáp. Tôi bèn tiếp tục: “Tuy vậy, hẳn ở cội yêu không có tình trạng ma nhân tập hợp lực lượng ma thú chứ? Lúc này tôi thấy một gã ma nhân điều động ma thú tấn công con người, e rằng nếu để yên sẽ gây hỗn loạn về sau này.”

Cảnh Châu thấy tôi kiên quyết như vậy, thở dài nói: “Thần tiên luôn nghĩ rằng mình có nhiệm vụ giữ gìn trật tự trong trời đất. Thế nhưng lúc trời đất sáng lập ra, có ai định sẵn họ sẽ phải làm những việc đó chẳng? Con đừng giận, ta nói vậy không phải vì ta chê bai hay phản đối thần tiên. Việc con nhờ vả, ta sẽ làm.” Anh ta trưng ra khuôn mặt ngao ngán xong lại hỏi: “Thằng bé người trần đang gọi con ỏm tôi bị thương khá nặng đấy. Con không định quay lại giúp đỡ cậu ta sao?” Tôi hơi ngạc nhiên trước câu hỏi này, cứng nhắc trả lời: “Anh ta cũng không chết được.”

Cánh Châu chợt nở một nụ cười thần bí, chặc lưỡi nói: “Mới có mười mấy năm, con lại thay đổi nhiều như thế. Chẳng phải trước đây thấy người khác gặp nạn, con đều không từ nguy giải cứu sao?” Tôi tủm tỉm cười: “Như thế sao? Yêu hoàng Cánh Châu hôm nay lại khuyến khích làm việc thiện tích đức?” Anh ta bật cười hào sảng, khoát khoát tay: “Đĩ nhiên ta không phải là yêu quái bụng dạ từ bi như con nói. Nhắc tới việc thiện lại nhớ lần uống rượu với Ma Vương Xích Hỏa mấy vạn năm trước, lúc đó hẳn còn bàn với ta về giáo lý nhà Phật kia! Oái ăm thay, ma nhân là dạng người dù có thấy kẻ khác chết khô trước mặt, hẳn cũng chẳng quan tâm. Thế nhưng đây vốn không phải vấn đề chính, ta chỉ đang nhắc nhở con đừng để đánh mất bản thân mình.”

Tôi lẩm bẩm: “Như thế nào là đánh mất chính mình?” Cánh Châu xoa xoa cằm, bắt chước giọng lẩm bẩm của tôi đáp lại: “Ví dụ, ma nhân hành xử theo cung cách của thần tiên, hoặc ngược lại, thần tiên hành xử theo lối của ma nhân?”

Tôi phì cười, không cho là phải. Bởi vì, thần tiên không phải ai cũng tốt. Mà ma nhân, chẳng phải toàn bộ đều là kẻ xấu xa. Tôi cho rằng một yêu quái sống lâu như Cánh Châu hẳn hiểu rõ điều này hơn tôi. Hơn nữa, Duyệt Vi và Ma Thiên, một tiên một ma mà tôi từng quen biết, chính là ví dụ điển hình.

Ngẫm lại lời của Cánh Châu lúc nãy, tôi giật mình nhận ra tôi của bây giờ đã không còn giống mấy chục năm trước nữa. Có lẽ sự khác biệt không nằm trong thân phận thần tiên – con người, mà là ở trái tim thiếu thốn cảm xúc chân thật đang đều đặn co bóp trong lồng ngực của tôi.

Sau này tôi vẫn luôn cho rằng, quá trình đánh mất bản thân của tôi thật ra bắt đầu vào ngày tôi gặp Duyệt Vi hơn hai trăm năm về trước. Lúc đó tôi còn được gọi bằng một cái tên khác: Diệc Vũ.

Chuyện xưa nhắc lại, không khỏi khiến đáy lòng chua xót.

Tới thời điểm đó, vợ chồng Thiên Long Vương vẫn đối xử với tôi hết sức hòa nhã, từ ái, đến nỗi hình tượng của họ trong lòng tôi trở thành bậc cha mẹ nuôi dễ gần nhất trong các cha mẹ nuôi. Cho đến một ngày, họ điều tôi đến nơi con trai út của họ trấn giữ: Vùng Trời Tây.

Thân là anh nuôi trên danh nghĩa của tôi, thế nhưng Duyệt Vi này lại chưa từng quay về Thiên Long thần điện một lần để gặp gỡ. Nghe nói trước đây anh ta là một vị công tử ăn chơi trác táng của Thiên Long tộc, cũng vì một lần ăn chơi trác táng chọc giận tới Thiên Long Vương mà bị ông đá thẳng tới Vùng Trời Tây. Cũng may, sau đó anh ta lại rất nghiêm túc làm nhiệm vụ của mình, hình tượng trong mắt người đứng đầu Thiên Long Tộc mới tốt lên ít nhiều.

Tôi nhớ ngày hôm đó mây đen vàng vũ, mấy ánh chớp không ngừng rạch ngang bầu trời. Tôi lướt mưa mà tới, tà áo trắng mỏng tang bị mấy luồng gió sắc quật cho tôi bời. Lúc tôi đến được Cung điện Bạch Sứ ở vách Hoàng Sơn, cả người ướt nhẹp trông vô cùng thảm hại.

Cánh cửa cung điện Bạch Sứ đóng kín, tôi đành dậm chân đi qua đi lại mấy vòng trước cửa, trong lòng đầy suy tính. Một cánh cửa đóng kín vốn chẳng phải là chuyện to tát gì cả, thế nhưng điều đáng nói là tôi đã truyền tin cho chủ nhân của nó ngày giờ đến. Vì cửa vẫn đóng kín im lìm trước mặt, tôi bắt đầu suy xét đến việc có nên quay đầu về Thiên Long Điện luôn hay không.

Đúng lúc tôi định rời đi thì cửa mở, một người thanh niên rất điệu dáng đứng yên lặng ở đó, mỉm cười với tôi. Thật ra, so với nhiều nam thần tiên hay yêu quái phái mà tôi từng gặp, Duyệt Vi không có vẻ ngoài quá xuất sắc. Xét về vóc dáng, anh ta thua hẳn Cánh Châu. Xét về khí chất, anh ta thậm chí không bằng một góc của vị cha già hiện tại không biết ở cõi nào của tôi. Thế nhưng khi nhìn thấy nụ cười mỉm quá mức thần thiện của anh ta, tôi cảm thấy lời đồn “ăn chơi trác táng” gì đó chưa hẳn là đúng. Trước mặt tôi rõ ràng là một người đàn ông hết sức dễ mến, dễ gần. Đại khái, tôi bị tiếng sét ái tình đánh trúng mất rồi.

Tôi lấy thân phận phụ tá kiêm em gái nuôi, ở bên cạnh Duyệt Vi gần chín mươi năm. Chín mươi năm cùng anh ta nắm qua không biết bao nhiêu gian khổ cùng ngọt ngào đó, tuy không dám nói là thời gian quá dài, nhưng một kiếp của người trần cũng chỉ đến thế mà thôi.

Sau này tôi nghĩ điều thất bại nhất trong tuổi trẻ của tôi không phải là dễ dàng thương yêu một người, mà là sau khi anh ta tát một gáo nước lạnh vào mặt tôi, tôi vẫn hết sức cố chấp hết sức mù mịt đi theo kẻ đó.

Một lần thần thú trấn giữ Tinh Sơn bị sông mất, Duyệt Vi bảo tôi ở lại vị trí của nó canh chừng cánh cửa thông tới Ma Giới, còn anh ta nhận nhiệm vụ đến Thiên Long thần điện gọi cứu binh. Chúng tôi hiểu rằng trong cơ thể tôi có dòng máu của thần tộc, việc rót một phần sức mạnh vào trận pháp giữ cửa này không giết được tôi. Dù vậy, việc trấn giữ cánh cửa ma giới vốn dĩ không phải việc dễ dàng. Đừng nói tôi, tất cả các loại thần thú tiên thú khi bị đưa đến đây đều sẽ có lúc bị vắt hết sức lực, kết cục hết thức thể thảm, do đó mới có chuyện chúng thường xuyên cầu gấu, một mực muốn trốn đi.

Tôi ngồi canh trước cánh cửa dẫn vào Ma Giới, mỗi ngày đều phải dùng một lượng lớn thần lực rót vào nó, tu vi tổn thất rất nhiều. Thế nhưng thời gian trôi qua, tôi tự nhủ mình phải cố chờ, cố chờ đến lúc Duyệt Vi quay về. Tôi tự nhủ việc đi bắt thần thú là một việc khó khăn biết bao, tốn thời gian biết bao, thế nên dù tôi có chờ bao lâu nữa, Duyệt Vi cũng sẽ mang nó quay lại thế chỗ cho tôi. Đến lúc cánh tay tôi không nhấc lên được nữa, anh ta cũng thật sự xuất hiện. Mà cho tới đó, tôi đã bị nhốt trong Tinh Sơn gần ba năm.

Sau này có lúc tôi về Thiên Long Thần Điện chơi, tiện miệng nói ra chuyện này với Thiên Long Hậu. Bà tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, bảo rằng chưa từng nhận cấp báo về việc thần thú trốn thoát. Nói như vậy, lúc đó Duyệt Vi đã cố ý ngăn chặn tin tức lên trên, khiến cho tôi khổ sở oan uổng suốt ba năm trời. Thế nhưng lúc ấy, tôi chỉ nghĩ rằng Duyệt Vi là người sĩ diện, một mực bao che khuyết điểm cho bản thân. Tôi cho rằng một người có những bản tính trẻ con như vậy, thật ra cũng có nét đáng yêu của riêng mình.

Cũng lần đó, Duyệt Vi vì giận dữ tôi báo chuyện với Thiên Long Hậu mà bỏ đi khỏi cung điện Bạch Sứ mấy ngày. Lúc anh ta quay trở về, trên cổ tay còn vết một cọng hoa san hồ tinh xảo. San hồ mọc dưới đáy biển kết thành hoa, ấy là vật tượng trưng cho hẹn ước tình yêu của hải long tộc. Lúc ấy tôi cho rằng trong lúc Duyệt Vi giận dữ đã tự đeo thứ ấy lên tay để chọc tức tôi, tôi cũng chẳng chấp tính cách trẻ con. Dù sao, mấy chục năm sau đó cũng chẳng có công chúa hải long tộc nào tới cung điện Bạch Sứ tìm anh ta, tôi càng yên tâm để sợi hoa san hồ đó chìm vào dĩ vãng.

Năm trận chiến Tiên – Ma nổ ra, tôi và Duyệt Vi được đưa vào đội ngũ tiên phong. Lúc ấy tôi nghĩ mình không còn chọn lựa khác, ai bảo kẻ trấn giữ

Vùng Trời Tây là chúng tôi đâu. Sau này mới biết, đội ngũ tiên phong thường là kẻ dễ toi mạng nhất. Tôi và Duyệt Vi có thân phận đặc thù, thật ra Thiên Long Vương cũng không đành lòng để chúng tôi chịu chết. Thế nhưng Duyệt Vi kiên quyết đánh trận đầu, dĩ nhiên là thỉnh cầu sau lưng tôi, trong lòng thỉnh cầu ấy lại có kèm theo Diệt Vũ xấu số này.

Đại khái, tôi có thần lực, đánh nhau bọn ma thú rất hăng hái. Vì vậy nửa cuộc chiến đầu, cả tôi và Duyệt Vi không có tổn hại gì nhiều. Nửa trận chiến sau, Duyệt Vi cũng không mãi mãi tổn hại, chỉ có tôi mấy lần bị Ma Vương duy nhất tham chiến đánh cho tôi tởm.

Ma Giới có bốn Ma Vương sức mạnh phi phạm, mỗi lần chiến tranh Tiên – Ma nổ ra, họ thay phiên nhau ra trận ứng chiến. Lần này Ma Vương ra trận là Ma Thiên, nghe nói là kẻ trẻ tuổi nhất trong số các Ma Vương.

Nếu đứng trên khía cạnh của Ma Thiên này, anh ta cũng thật là một Ma Vương thất bại. Anh ta sinh ra sau khi Ma Thần vong mạng, lúc đó thực lực ở cõi ma đã bị ba tên đầu sỏ còn lại tước đoạt gần hết. Anh ta sở dĩ nắm chức Ma Vương cũng chỉ vì sức mạnh của anh ta quá mức dọa người mà thôi.

Nói về sức mạnh dọa người, phải nhắc đến chuyện Ma Thiên mạnh nhất trong các Ma Vương nhưng lại là kẻ không có đầu óc nhất. Thế nên khi mỗi khi trận chiến bắt đầu, anh ta không đứng một bên điều động ma thú, bày binh bố trận vân vân, mà chỉ một mực nhảy vào đánh nhau với các thần tiên mà anh ta thấy không thuận mắt.

Thật đáng buồn, hầu hết thời gian của anh ta trong trận chiến này là dành cho tôi.

Tôi tự nhận mình cũng nằm trong đội ngũ các thần tiên pháp lực cao cường, thế nhưng khi so sánh với Ma Thiên, tôi chỉ như con nhóc ranh mới vắt mũi mà thôi. Dù thế, anh ta nhất quyết không chịu tìm những vị tiên chỉ huy trận chiến mà đánh, cứ thấy tôi là nhào lại, càng chứng tỏ sự không đầu óc của anh ta.

Sau này tôi mới biết, thật ra ấn tượng ban đầu về vị Ma Vương này hoàn toàn sai bét rồi.

Một lần ra chiến trường, tôi né đông né tây, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì Ma Thiên không phát hiện, thì đã bị anh ta túm ra một góc. Tôi mất hết kiên nhẫn lần tiết tháo, gào lên: “Này này Ma Vương đại nhân, tôi cũng không phải chủ tướng ở đây đâu! Anh đừng có lần nào cũng nhè tôi mà đánh được không?” Động tác của Ma Thiên dừng lại, anh ta xiêu vẹo đứng trước mặt tôi, khó hiểu nói: “Chẳng phải các cô muốn đánh? Ta cũng đâu có đánh chết cô, cô khóc lóc cái gì?”

Tôi tròn mắt nhìn anh ta, tôi khóc, tôi khóc ở chỗ nào, nước mắt tôi đã chảy ra chưa, hả?

Sau đó quả thật anh ta ra tay nhẹ nhàng hơn.

Vì trong chiến loạn, tôi cũng không có thời gian để ý vì sao số lần gặp Duyệt Vi càng ngày càng hiếm hoi. Cũng chẳng hiểu sao anh ta từ vị trí quân tiên phong như tôi leo lên chức chủ soái, cho nên mỗi lần Ma Thiên đến tìm tôi gây sự, cũng không thấy bóng dáng anh ta nữa.

Một trận chiến Tiên – Ma kéo dài mười mấy năm, cũng đã sắp đến hồi kết. Những trận chiến trước, chúng tôi đều rút đi trong im lặng. Thế nhưng lần này, Duyệt Vi đề xuất một biện pháp giải trừ chiến tranh về sau: tiêu diệt toàn bộ Ma Vương ở Ma Giới.

Đây là chuyện kinh thiên động địa cỡ nào, nguy hiểm tới cỡ nào! Vậy mà Duyệt Vi dám làm, anh ta quả thật là chủ soái liều lĩnh nhất trước giờ của giới tiên. Thế nhưng trong cái gọi là kế hoạch vĩ đại của Duyệt Vi, anh ta phụ trách giết hai Ma Vương, hai Ma Vương còn lại do tôi xử lý.

Nếu tôi lúc đó là tôi của bây giờ, tôi sẽ nhảy dựng lên mà rằng: “Cõi trời cũng đâu thiếu nhân tài, vì có gì anh cứ phải nhè tôi mà sai sử?” Hoặc rằng: “Anh điên sao? Ma Vương muốn giết là có thể giết? Anh tự tay giết trước cho tôi xem?” Thế nhưng đáng buồn thay, đầu óc tôi lúc đó mông mị trong lý tưởng tình yêu, cho rằng Duyệt Vi phân công như vậy cũng đã rất công bằng với tôi rồi.

Hình như lúc đó anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng muôn thuở, rót vào tai tôi mấy lời đại khái như: “Nếu thành công, địa vị của hai chúng ta sẽ có lên chứ không xuống. Sẽ có lúc ta và nàng, Diệt Vũ, hai người chúng ta cùng nhau cai trị cõi trời.” Lúc đó tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ giống như Thiên Long Vương và Thiên Long Hậu, chúng tôi sẽ trở thành tình sử đẹp biết bao.

Có người từng nói với tôi rằng, ngu ngốc mới là tình yêu. Khi không còn yêu, nghĩa là không còn ngu ngốc nữa. Lúc đó tôi cũng không lý giải nổi việc bản thân có thể không một nghĩ ra hàng vạn lời biện giải khác nhau cho những hành động quái đản của Duyệt Vi. Tôi luôn nhìn thấy một mặt không tốt của anh ta, sau đó lại tự bảo rằng đó thật ra cũng không phải là xấu. Vậy nên, tôi vẫn có thể nghe theo lời anh ta sắp đặt, tin anh ta vô điều kiện. Chỉ cần anh ta mở lời ngon ngọt, tôi nhất định sẽ một mực làm theo.

Vì lý tưởng đó, tôi nhiệt huyết tràn trề đột nhập vào sào huyệt của Ma Vương đầu tiên, thành công đầu độc lão ta, đốt cháy thêm một đám lâu la thuộc hạ không hề nhỏ. Lần thứ hai ra tay, Ma Vương tôi phải xử lý không ngờ lại là Ma Thiên, tình huống không hề dễ dàng như vậy.

Tôi đánh với Ma Thiên một trận long trời lở đất. Cũng như những lần trước, tôi luôn luôn bị anh ta áp chế, khả năng chiến thắng gần như bằng không. Vậy mà, giữa lúc chúng tôi đánh nhau hăng say, một luồng sáng chói lòa đột ngột kéo tới, tôi và Ma Thiên đều không trở tay kịp, bị hút vào trong một vùng không gian cực kỳ nóng bức, ngột ngạt.

Cõi trời có một loại thần khí thượng cổ, khi nhốt ai vào thì kẻ đó nhất định không toàn thân quay ra. Thần khí này là công cụ trừng phạt những kẻ mang tội nghiệp nặng nề, ví như Ma Thiên rơi vào đó, thậm chí sẽ có người vỗ tay bôm bốp khen hay.

Thế nhưng, tôi từ lúc sinh ra tới giờ, ngoài hơi kiêu ngạo một chút, trẻ con một chút, cũng chưa từng thương hại tới thần tiên nào. Vậy thì, có gì trong Hỏa Ngục này lại nhốt thêm cả tôi?

Trước lúc bị rơi vào Hỏa Ngục, tôi vô tình trông thấy bóng dáng quen thuộc của Duyệt Vi ở phía xa. Kẻ có ánh mắt âm trầm và đầy dã tâm như thế, làm sao có thể là Duyệt Vi hết sức dịu dàng mà tôi quen biết? Tôi chợt nhớ mấy ngày trước, mặt dây chuyền đỏ thắm bị anh ta mượn đi. Mặt dây chuyền đó vốn là một giọt máu của Cổ Long Thần cha tôi, từ nhỏ được tôi đeo lủng lẳng trên cổ như một lá bùa hộ mệnh. Duyệt Vi nói rằng thứ này đối với tôi không có nhiều công hiệu, thế nhưng lại có thể cứu mạng anh ta. Lời nói ấy làm tôi chấn động sâu sắc, lập tức cho anh ta mượn mà không có thêm thắc mắc gì. Đại khái, tôi chưa bao giờ nghĩ ngờ anh ta sẽ chơi xỏ, cái bùa hộ mệnh lẽ ra là của tôi bây giờ lại không hiện diện để bảo vệ cho chủ nó khỏi lửa trời trong Hỏa Ngục khốc liệt này.

Tôi từng nghĩ rằng, Duyệt Vi sẽ không bao giờ hại tôi, nhưng tôi đã sai. Tôi cũng từng cho rằng Ma Thiên là kẻ thù, nhưng tôi cũng sai nốt.

Hỏa Ngục không giết được tôi, nhưng làm thân thể tôi tổn thương nghiêm trọng. Sau này Ma Thiên vì cứu tôi mà bị lửa trời thiêu chết, lúc tôi biết chuyện thì bản thân cũng đã ngủ vùi được mấy chục năm. Còn Duyệt Vi, anh ta không hề đến thăm tôi. Cho lúc tôi xuống trần lịch kiếp, cũng chưa từng gặp lại.

Tôi cho rằng, đã từng bị lừa một vỏ đầu như thế, cả cuộc đời sau này cũng không thể tin tưởng ai. Mười mấy năm qua, tôi vẫn luôn tự do tự tại sống cuộc đời ích kỷ của mình. Cho đến hôm nay, Cảnh Châu nói rằng tôi đã thay đổi. Sau một hồi nghiêm túc suy nghĩ, tôi cay đắng nhận ra tâm tính lương thiện của mình đã bị những ký ức không đẹp đẽ kia làm vẩn đục biết bao nhiêu.

Tới lúc tôi hoàn hồn, Cảnh Châu cũng lùi đi mất dạng. Tôi đứng tựa vào gốc cây giữa khu rừng rậm rạp, khóe miệng giăng nụ cười khổ.

Tôi vòng trở lại chỗ ban nãy, thì thấy Phụng ca đang uể oải nằm bẹp dí trên mặt đất, tình cảnh có chút đáng thương. Anh ta nhìn thấy tôi thì tỏ vẻ ngạc nhiên, lầm bầm: “Chẳng phải cô đã bỏ đi sao?” Tôi chống nạnh lên hông cười lớn: “Này anh bạn, tôi ‘đi’ xong rồi, bây giờ trở lại bằng bó vết thương cho anh bạn đây...”

Phụng ca tròn mắt nhìn lại tôi, dám cá anh chàng đáng thương đó còn đang nghiền ngẫm xem “đi” và “đi” khác nhau cái khi gì...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tôi vốn không lạ gì với máu me nơi chiến trường, bản thân lúc làm người trần cũng không ít lần đổ máu, thế nên mấy vết thương của Phụng ca không làm khó được tôi. Sau khi chuyển tâm băng bó, nẹp chân cho Phụng ca xong thì tôi hỏi: “Hiện tại anh không đi được, hay là tôi công anh đi tìm bệ hạ nhé?” Phụng ca đỏ mặt, lắp bắp nói: “Này này, nam nữ thụ thụ bất thân... tôi... cô...” Tôi tròn mắt hỏi: “Anh là nam?” Anh ta cũng tròn mắt không kém: “Cô... cô... cô... cô...”

Trước đây tôi không có thói quen quan sát kỹ người đối diện, thế nhưng băng bó cho Phụng ca một hồi, tôi nhận ra anh ta là một anh chàng công tử để nhìn. Nếu so với tân hoàng vai hùng lưng gấu đầy nam tính, đây là mẫu thư sinh yếu đuối vẫn thường được chọn làm nhân vật chính trong những câu chuyện tương ngộ với hồ ly tinh. (Mẹ tôi là công chúa hồ ly Thanh Khâu, vì thế đừng trách tại sao tôi lại liên tưởng tới loài này).

Một khi đã buông bỏ đề phòng, tôi thường không thích giấu giếm cảm xúc trong lòng. Tôi cười nói: “Thật ra trong mắt tôi anh cũng rất đẹp trai.” Phụng ca vuốt vuốt mũi: “Cô... cô hôm nay sao lại vô si như vậy...”

Tôi cảm thấy Phụng ca này là một người vô cùng thú vị. Chưa kể việc anh ta là kẻ hay ngượng ngùng, nếu bị trêu chọc một chút sẽ phát sinh tật nói lắp. Đối với thái độ mới mẻ của tôi, anh chàng này có thể nói: “Sao cô lại đột ngột tốt bụng như vậy?” Hoặc “Sao cô lại nói chuyện dí dỏm như vậy?”, thế nhưng thứ anh ta để ý chỉ có sự vô si của tôi, thật là làm tấm lòng thành mới được vun đắp này bị đã kích nặng nề.

Chúng tôi đang vui vẻ trêu chọc nhau thì có tiếng sột soạt vang đến. Tôi kéo Phụng ca vào một lùm cây rậm rạp, thì thầm: “Có người.” Người đến không ai khác, chính là tân hoàng quần áo rách tả tơi. Anh ta vừa đi vừa đảo dác nhìn ngó xung quanh, mày nhíu chặt. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, kéo theo Phụng ca rời khỏi bụi cây.

Tân hoàng soi mói chúng tôi một lượt, khi nhìn tới cái chân gãy của Phụng ca thì chân mày càng cau chặt hơn. “Thế thì làm sao đi tiếp đây?” Phụng ca dù không làm gì sai quấy nhưng vẫn bất giác bày ra bộ dáng chột dạ, ấp úng: “Bẩm bệ hạ... Vô Diện, cô ấy nói...” Tôi chen vào: “Bệ hạ, để tôi công anh ta.” Tân hoàng liếc tôi một cái: “Không nghĩ là cô khỏe như vậy.” Thế nhưng anh ta cũng không phản đối gì thêm.

Có tân hoàng mở đường, chúng tôi vạch cành lá tiến sâu vào trong rừng. Trong quá trình tôi công Phụng ca trên lưng, không có phút giây nào là không thấm thía câu nói “một dặm mà như ngàn dặm, trên vai mang gánh nặng ngàn cân” mà một người trần sai rệu nào đó từng ngẫu nhiên hát giữa chợ. Phụng ca rụt rè thì thầm vào tai tôi: “Vô Diện, cô mệt à?” Tôi vừa thờ vừa nói: “Này anh bạn, sao tôi có cảm giác giọng anh càng ngày càng nhỏ vậy? Ngứa tai muốn chết.” Anh ta ngẩn ra, lầm bầm: “Vốn dĩ tôi từng làm tổng quản trong cung, ngày thường oai phong lẫm liệt biết bao nhiêu. Thế mà từ tôi qua liên tiếp gặp bao nhiêu là chuyện, là gan cũng nhỏ đi mất rồi.”

Phụng ca than thở xong mấy câu lại im bặt, tôi gọi mấy tiếng cũng không trả lời. Tôi đành nói với tân hoàng: “Bệ hạ, ngài giúp tôi kiểm tra anh ta được không? Hình như anh ta bị mất máu quá nhiều, ngất rồi.” Tân hoàng vẫn không dừng bước, nhìn tôi một cái khinh thường: “Cậu ta chỉ là quá mệt mỏi, ngủ say như chết thôi.” Sau đó chợt anh ta hỏi: “Lúc rớt xuống núi cô có ngã đập đầu vào chỗ nào à? Hiện tại hành xử giống như người khác vậy.” Tôi hỏi:

“Bệ hạ thấy tôi khác trước ở chỗ nào?” Tân hoàng nhếch môi: “Trước đây cô mở miệng toàn xảo ngôn, ăn nói dài dòng, hơn nữa khi gặp chuyện cô chắc chắn là kẻ chạy trốn đầu tiên.”

Tôi nuốt nuốt xuống cổ họng khô khốc, ngoài mặt cười khan như vừa nghe một câu nói đùa thú vị, thế nhưng thực tế trong lòng tôi đang bị dả kích sâu sắc. Tân hoàng này, tâm tư đủ sắc bén.

Tôi hỏi: “Bệ hạ, hiện tại chúng ta đi đâu đây? Đã tới nước này, ngài nói cho tôi biết chắc cũng không ảnh hưởng tới đại cục chứ?” Tân hoàng im lặng một chút, mới đáp: “Trẫm đang đi tìm một thứ gọi là Cửu linh lung”. Tôi hỏi tiếp: “Đang yên đang lành, bệ hạ đi tìm bộ lông của cửu vĩ hồ làm gì?”

Tân hoàng đột ngột dừng bước, khiến cho tôi cùng Phụng ca trên lưng suýt nữa đâm sầm vào anh ta. Anh ta nói: “Nghỉ ngơi một chút.” Tôi bèn theo lệnh anh ta, đặt Phụng ca đang mê một xuống một chỗ nhiều lá cây, tranh thủ xoa xoa bờ vai mỏi như của mình.

Tân hoàng hỏi: “Cô biết về Cửu linh lung?” Tôi vốn nghĩ rằng đó là kiến thức phổ thông, nhưng lại quên mất chuyện kẻ trước mặt mình là cư dân cõi trần chứ không phải cõi trời hay cõi yêu. Lúc này càng nói nhiều càng sai, vậy nên tôi ngập ngừng gật đầu.

Tân hoàng thở dài: “Cô đã đi qua nhiều nơi như vậy, biết về nó cũng không có gì là lạ. Không giấu gì cô, trẫm có một người bằng hữu là hồ ly chín đuôi, sau vì bị pháp sư đương triều hiểu nhầm là yêu đạo nên lột mất bộ lông đem lên núi phong ấn. Người bạn đó của trẫm cũng vì vậy mà chìm vào hôn mê. Sau này trẫm biết chuyện, muốn tìm lại Cửu linh lung để đánh thức nàng ấy.”

Tôi nhìn biểu hiện bất an trên gương mặt tân hoàng, cảm thấy một người có thể khiến anh ta lợi đao vượt tuổi ngay sau khi kế thừa đế vị, chắc hẳn không phải là “bằng hữu” bình thường như trong lời anh ta nói.

Tân hoàng ngẩng đầu nhìn trời, chợt thốt lên: “Chết tiệt!” Tôi ngược lên nhìn theo, phát hiện sắc trời phía trên mấy cành lá rậm rạp đang dần chuyển tối.

Mới hôm qua, đoàn người của tân hoàng còn khá hùng hậu, thế mà hiện tại chỉ còn ba chúng tôi. Xét tình hình của tôi và Phụng ca, nếu có yêu quái xuất hiện, tân hoàng chỉ còn nước tự rút kiếm ra chống đỡ. Tôi nói: “Thật ra trước đây tôi có giấu bệ hạ một việc, nếu ngài hứa tha thứ thì tôi sẽ đưa giải pháp đuổi yêu cho ngài.” Tân hoàng nghi hoặc đáp: “Chuyện cô giấu trẫm cũng đâu phải một hai? Nếu có biện pháp hữu hiệu thì mau nói ra, trẫm cũng đâu còn nhiều lựa chọn nữa.”

Tôi móc mảnh ngọc trấn yêu ra khỏi túi da đeo bên hông, cẩn thận cột một sợi dây vào đó, đưa cho tân hoàng: “Thứ này tuy nhỏ nhưng có tác dụng đẩy lùi yêu quái cấp thấp. Bệ hạ đeo vào cổ, chúng nó nhất định không dám làm phiền chúng ta.”

Tân hoàng nhận lấy mảnh ngọc, vừa đeo vào cổ vừa nhìn tôi chăm chăm. Tôi bèn cất giọng đều đều: “Bệ hạ cũng biết tôi không có mặt. Có nhìn nữa thì cũng chẳng thấy được vẻ sợ hãi hay đắc ý của tôi đâu.”

Anh ta dờ mắt, phun ra năm chữ: “Trước đây, cô lừa trẫm!” Tôi liền giải thích: “Lúc đó tôi chưa biết bệ hạ là người thế nào, nếu tôi nhanh chóng tiết lộ bí mật này cho ngài, ai biết ngài sẽ cảm thấy tôi không hữu dụng mà trừ khử?”

Anh ta hừ lạnh. Thế nhưng mà cái điều tôi nói không phải không có lý, anh ta cũng đã hứa không tra cứu thêm. Vì vậy mọi chuyện em xuôi, chúng tôi nghỉ được một chút thì tân hoàng ra lệnh đi tiếp.

Tôi khoác lên một bên vai của Phụng ca, định đỡ lên lưng bản thân, thế nhưng không ngờ bị trượt tay. Phụng ca ngã ra đất, theo con đường mà giật mình tỉnh dậy, ngoác. Tôi rủa thầm sức lực yếu ớt của thân thể người phạm, đoạn bóp bóp chỗ vai đau nhức. Giữa lúc tôi đang định đỡ Phụng ca dậy lần nữa thì tân hoàng chợt bước đến.

Anh ta chìa tấm lưng rộng ra trước mặt tôi, nói: “Đoạn đường tới trẫm công Lâm Phụng thay cô...” Tôi từ trước đã cảm thấy tấm lưng của tân hoàng là một tài nguyên vô cùng hữu dụng, chỉ là thân phận anh ta quá cao nên chưa thể mở miệng nhờ. Hiện tại tài nguyên đáng đến trước mặt, tôi không ngần ngại đặt Phụng ca mới vừa tỉnh ngủ lên đó.

Phụng ca hoảng sợ rên rí: “Bệ hạ, mau mau bỏ thân xuống đi. Ngài là vua một nước, sao có thể...” Tân hoàng lúc nói chuyện với Phụng ca không dài dòng giảng giải, chỉ hơi nghiêm giọng: “Đừng nói nữa!” Sau đó giọng nói dịu lại: “Cậu theo trẫm mười mấy năm, đây coi như lời cảm ơn của trẫm.” Câu nói này không khỏi khiến tôi gật gù. Tôi nhớ lại lúc tân hoàng quay đầu ngựa chiến đầu với bọn ma thú đêm hôm trước, nhận định rằng người thanh niên trước mặt tuy hơi xấu tính nhưng trong bụng tràn đầy dũng khí cùng nghĩa khí của bậc quân vương.

Vì tân hoàng đang công Phụng ca trên lưng, lần này đến lượt tôi làm nhiệm vụ mở đường. Chúng tôi đi không được bao lâu thì trời đã tối mịt, chợt tân hoàng nói: “Sắp tới nơi rồi.”

Theo hướng dẫn của anh ta, chúng tôi đã đến trước cửa một hang động âm u. Tôi làm hai bó đuốc, một cho Phụng ca cầm, một cho tôi. Phụng ca nằm trên lưng tân hoàng nhắc: “Vô Diện, cô nhớ đi sát bệ hạ, đừng để lạc mất.” Anh ta không biết rằng vì câu nói này, khuôn mặt sau lớp mặt nạ nứt nẻ của tôi chậm chậm nở một nụ cười. Kể từ đây gặp hoạn nạn vẫn lo lắng cho kẻ khác trên đời vốn rất hiếm, tôi cảm thấy thật may mắn vì trong thời gian lịch kiếp, lại có thể gặp được một người như thế.

Ba người chúng tôi tiến vào trong hang động. Con đường bên trong hang vừa tối vừa trơn trượt vừa vòng vèo, cũng may tân hoàng vừa cường tráng vừa là người luyện võ, bước đi vô cùng vững vàng. Bầu không khí trong hang tuy âm u nhưng lại không có mùi dã thú hay yêu khí, phần nào khiến chúng tôi yên lòng. Giữa lúc đi đi buồn chán, tôi và Phụng ca tán dóc.

Tôi nói: “Tôi cảm thấy bản thân là người phúc lớn mạng lớn bao nhiêu. Trong khi anh vừa gãy xương bị máu me đầy người, tôi vẫn còn tay chân lành lặn đây này.”

Phụng ca đau khổ đáp: “Cô đúng là người phúc lớn mạng lớn, nhờ cô té đè lên người mà tôi còn nửa cái mạng ấy chứ...”

Tôi chợt dạ, vội chuyển chủ đề: “Phải rồi, chẳng phải bệ hạ rất ghét Vô Diện sao? Tôi nghe ngài nói đến vị Tuệ Gia nào đó bảo ngài đừng giết tôi, người đó là ai vậy?”

Vị bệ hạ vừa được nhắc tới tăng háng một cái, Phụng ca hồn nhiên nói: “A, ngài ấy là pháp sư đương nhiệm của chúng tôi, cũng là một người tu hành. Tuy nhiên ngài ấy không ở trong cung mà ngao du khắp nơi, thỉnh thoảng còn đến gặp bệ hạ, hành tung rất là bí ẩn đó...”

Lúc này, giọng tân hoàng bất ngờ cất lên: “Đến rồi”.

Tôi ngược nhìn khung cảnh trước mắt, không khỏi có chút ngạc nhiên. Nơi chúng tôi vừa đặt chân vào là một gian hàng động vô cùng lớn, trần đá cao bằng một tòa lầu các ba bốn tầng. Tân hoàng băng qua gian hàng động, đến phía bức tường đá đối diện. Anh ta đặt Phụng ca xuống, Phụng ca đành đứng dựa vào người tôi.

Tân hoàng dừng lại quan sát xung quanh một lát, khuôn mặt đầy vẻ hồi hộp. Sau đó anh ta móc từ trong túi ra một chiếc bình sứ trắng, đổ thứ chất lỏng đỏ tươi nên một tảng đá xù xì.

Xét theo mùi của chất lỏng màu đỏ kia, tôi đoán đó là máu của hồ ly tinh đang ngủ say mà tân hoàng muốn cứu. Tôi không thể phân biệt được công lực của hồ ly này, thế nhưng mùi hăng hắc tỏa ra từ máu nàng ta khiến tôi không hề cảm thấy dễ chịu.

Máu hồ ly thấm vào đá phát ra tiếng “xèo, xèo” lạ tai. Tiếp đó, một tiếng động vô cùng chói tai vang lên, bức tường đá trước mặt chúng tôi rung chuyển.

Trước mắt chúng tôi dần dần hiện ra một vùng sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Cùng với luồng sáng chói lòa kia là sức nóng không ngừng phả vào mặt ba người chúng tôi. Tân hoàng lặng người nhìn tấm màn ánh sáng phía trước một lát thì chợt quay sang tôi, biểu cảm trên mặt vừa trang trọng vừa căng thẳng. Anh ta trầm giọng nói: “Vô Diện, có điều này trăm vẫn chưa nói cho cô biết. Để lấy được Cửu linh lung, cần cô tốn một chút ít sức lực.” Tôi liền cười: “Ấy ấy, từ lúc cảm thấy bệ hạ đối xử quá ưu ái với tôi, tôi đã cảm thấy bản thân hẳn có chỗ hữu dụng rồi. Mong bệ hạ nói cho tôi biết, người cần tôi làm gì? Tôi nhất định không phụ sự trông đợi của ngài.” Tân hoàng trước đó còn nghĩ sẽ tốn nhiều nước bọt để thuyết phục cho tôi, thế nhưng rõ ràng tôi quá dễ nói chuyện, anh ta chỉ gật đầu.

Tân hoàng nói tiếp: “Thật ra thứ mà chúng ta đang nhìn thấy là một bức tường lửa ngăn cách với căn phòng bên trong. Đây là trận pháp giữ cửa do sư phụ của Tuệ Gia lập ra. Thế nhưng chỉ cần Vô Diện cô đi qua, trận pháp này sẽ bị rối loạn. Cái trăm cần, chính là cô dùng bản thân mình phá hủy trận pháp giữ cửa đó.” Nụ cười vô hình của tôi càng ngày càng tươi: “Đi qua đó? Bệ hạ có từng nghĩ qua, bức tường lửa này rất dày, bản thân tôi cũng không phải sắt thép. Nếu tôi không nghĩ ngợi mà đi qua, số phận của tôi sẽ hết sức thảm hại?” Tân hoàng nghiêm mặt nói: “Việc này cô không cần phải lo lắng. Tuệ Gia từng nói cô có thể đưa chúng ta vào trong an toàn, hơn nữa sư phụ của anh ta chính là người dựng nên trận pháp này. Cô nhất định sẽ không hề hấn gì.”

Tôi cảm thấy rất có thể ngụ ý trong lời nói của Tuệ Gia kia đã bị tân hoàng hiểu sai lệch. Rõ ràng vị pháp sư kia nói bọn người tân hoàng sẽ an toàn mà lại không hề đề động tới số phận của tôi. Nếu tôi là Phụng ca, hoặc bất kỳ người tùy tùng nào đã theo tân hoàng mười mấy năm, có thể tôi sẽ cảm thấy lời nói của anh ta có tính thuyết phục cao biết bao nhiêu. Thế nhưng tôi chỉ mới gặp anh ta mấy ngày trước, tuy đã cùng nhau chịu qua gian khổ, nhưng cũng chưa đến mức phải cho không mạng sống này. Bởi vì, mấy chục năm ở cõi trần này tôi vốn không để gì mà có được.

Tôi nói: “Mặc dù tôi đã hứa sẽ giúp bệ hạ, thế nhưng đây là việc liên quan tới tính mạng. Tôi cảm thấy thiết thòi, bệ hạ ít nhất cũng phải cho tôi chút ít ân huệ có đúng không?” Tân hoàng không vui lặp lại: “Ân huệ? Được, cô cứ nói đi.” Tôi cười một tiếng, vui vẻ đáp: “Kiếp sau, kiếp sau bệ hạ phải làm cho tôi một việc đấy, haha.”

Khi nói câu này, tôi đã chẳng trông mong gì mình có thể quay về lành lặn. Lẽ ra tôi phải từ chối lời đề nghị của tân hoàng, lẽ ra tôi phải tìm cách thoát thân. Lúc này, tôi chỉ cần đẩy Phụng ca một cái, Phụng ca sẽ chao đảo ngã vào lòng người kia làm anh ta luống cuống tay chân, mà tôi lại có đôi chân nhanh nhẹn có thể mau mắn chạy trốn. Thế nhưng tôi không muốn. Tôi cho rằng bởi vì bức màn lửa kia đã đánh thức một vài kỉ niệm trong quá khứ đã ngủ vùi của tôi, cũng như làm sống dậy một chút ngang bướng thuở tôi còn non trẻ. Tôi đã theo tân hoàng đến tận đây, đã từng tự nhủ sẽ giúp anh ta thực hiện nguyện vọng, vì có gì từ bỏ đây? Tôi đã từng làm một thần tiên ngu ngốc, một con người vô tâm, nếu lúc này còn làm một kẻ không có dũng khí, có lẽ tôi sẽ thật sự như lời Yêu hoàng Cảnh Châu đã từng nói, là một kẻ đánh mất chính mình.

Vì những suy nghĩ hiện ra trong đầu giữa lúc kích động như trên, tôi hít một hơi thật sâu rồi đi vào trong luồng sáng.

Ngay lập tức, một thứ áp lực vô cùng khủng khiếp từ bốn phương tám hướng đồng loạt phóng tới, cùng lúc đè tôi ngạt thở. Lời của tên oắt tân hoàng kia quả nhiên không đáng tin. Trận pháp do sư phụ Tuệ Gia gì gì đó bày ra này, rõ ràng chỉ một Vô Diện người trần mắt thịt làm sao chống đỡ được chứ!

Con đau đớn này khiến tôi nhớ lại thời khắc bị lửa trời trong Hỏa Ngục thiêu đốt. Lúc đó tôi giống như một cọng cỏ khô héo oằn mình dưới ánh mặt trời ban trưa chói chang, cảm giác khổ sở không sao kể xiết. Tôi cảm thấy từng tác da trên cơ thể đều nóng rất, thậm chí có thể ngửi thấy mùi cháy khét kinh hoàng từ da thịt của chính mình. Mỗi lần cơn đau lên đến cùng cực, tôi chỉ thầm mong mình mau mau chết đi, vì chỉ lúc chết đi, chỉ lúc ấy thì sự dày vò mới dừng lại.

Thế nhưng cái chết phàm trần mà tôi trông đợi lại chẳng đến nhanh chóng như mong muốn. Trong lúc đầu óc càng ngày càng mờ mịt tê tái vì sức nóng, không hiểu sao tôi lại nghĩ tới Ma Thiên.

Lúc Ma Thiên bị lửa trời thiêu đốt, cảm giác chắc hẳn kinh khủng không kém tôi lúc này. Cái chết có đau đớn không? Có chậm rãi cắn xé từng tác da thịt của anh ta không như tôi đang chịu đựng không?

Anh trai Minh Tư của tôi từng nói rằng, trải qua đau đớn chính là cách thức rèn luyện bản thân hữu hiệu nhất. Lúc tôi còn nhỏ, từng chứng kiến anh quần áo tôi tả sau mấy phen lặn lội ở những vùng trời xa xăm. Mỗi lần anh về nhà, tôi đều nheo đôi mắt nhìn anh dẫn tôi tới những nơi hay ho đó. Thế nhưng mỗi lần như vậy anh chỉ cười hiền lành, xoa đầu tôi không đáp. Có lần anh vạch một vết sẹo dờ dợn ở bắp tay trái cho tôi xem, ba hoa rằng những nơi anh đến đều đáng sợ biết bao.

Sau này khi tôi kể với mẹ, mẹ tôi cười sảng sặc mà rằng anh trai Minh Tư của tôi nào chịu nhiều đắng cay đến thế. Chưa kể thân thể của anh hoàn toàn không có khả năng để lại sẹo, cha chúng tôi cũng chưa bao giờ để anh phải thiệt thòi. Sau đó không lâu, lúc ông anh đặc ý của tôi tròn vẠN tuổi, một kiếp nạn nho nhỏ đổ lên đầu của anh. Sau đó Minh Tư lại khẳng định rằng vì đã được rèn luyện từ trước, kiếp nạn này cũng chẳng thể làm khó được anh.

Về quan hệ giữa tôi và Minh Tư, tôi cho rằng giữa chúng tôi luôn có một loại tình cảm vô cùng đặc biệt mà anh em ruột thịt thường có với nhau. Thế nhưng khoảng cách tuổi tác gần vạn năm của chúng tôi quả thật quá lớn, những nơi anh muốn đến lại không thể dẫn theo tôi, và ngược lại, nơi tôi muốn đi anh lại không hứng thú. Lúc còn nhỏ tôi luôn nheo mắt nhìn anh đủ thứ, anh có lúc chịu đựng nhưng cũng có lúc phớt lờ tôi. Sau này tôi gặp Cảnh Châu, có một người bạn lớn xem tôi như con cháu ruột thịt lại hay chiều ý, Minh Tư đã có thể thở phào nhẹ nhõm vì không còn phải ép mình làm theo ý tôi.

Tôi đang tự hỏi tại sao cơn đau rất toàn thân lại được thay thế bởi mấy hồi ức về Minh Tư, thì một giọng nói trầm bổng vọng lên trong đầu: “Diệu Vũ tiên tử, tiên thể của cô hiện tại vẫn chưa bình phục, cho nên cô chưa thể quay lại cõi trời. Ta tạo cho cô một thân thể mới, cô hãy ở lại cõi trần thêm vài năm nữa.” Giọng nói này lúc gần lúc xa, có hơi ngập ngừng, tôi vừa nghe đã đoán được chủ nhân của nó là ai.

Đây là giọng của vị Diêm Vương đứng đầu cõi u minh, mà tôi vẫn thường thân thiết gọi là Ông Thiêm. Từ lúc nhỏ, tôi đã nhiều lần gặp qua ông Thiêm. Đây là một người bạn thân thiết của gia đình, cũng thường tìm cha tôi để đánh cờ. Lúc tôi bị lửa trời đốt cho trọng thương, chính ông là tiên nhân đầu tiên chạy tới cứu giúp. Thì ra lúc cậu tôi hay tin tôi bị nhốt trong Hỏa Ngục đã không kiềm chế được mà chạy đến Thiên Long Thần Điện đòi thả tôi ra. Thiên Long Vương lại cho rằng tôi dù vô tình bị nhốt chung với Ma Vương, nếu tùy tiện thả tôi ra thì Ma Vương sẽ trốn thoát, đây là điều hại cho cõi trời. Một lý do vô nhân đạo như vậy, thật đáng buồn, lại được đông đảo chúng tiên cho là đúng đắn. Cậu tôi lại không như vậy. Thế nhưng cậu chỉ là một công tử Hồ tộc nhỏ bé, nếu Thiên Long tộc không muốn thả người thì sao đây? Ông bà Hồ Vương Hồ Hậu của tôi lại ở quá xa, Diêm Vương sợ cậu trong lúc nóng nảy làm nguy hiểm tới bản thân, bèn lặn lội đến khuyên can. Sau đó ông lại cùng cậu dõi theo từng động tĩnh của Hỏa Ngục. Suốt mấy chục năm trôi như vậy, cũng đã khiến tôi nợ ân tình của cậu và ông Thiêm rất nhiều.

Thời khắc tỉnh dậy sau khi ra khỏi Hỏa Ngục, câu hỏi duy nhất trong đầu tôi lúc ấy là: “tại sao tôi vẫn còn sống?” Tâm trí tôi lúc đó mê mẩn không còn bận tâm bất cứ điều gì, cứ như tất cả nguồn sống đều đã bị thiêu cháy trong biển lửa. Thế nhưng lúc đó tôi vẫn sống, cũng giống như lúc này, Vô Diện lẽ ra đã chết là tôi lại có thể lần nữa mở mắt. Tôi nhận ra mình vẫn còn ở trong thân xác người trần, thân thể nằm trên một lớp bông mềm mại. Đạp vào mát là một căn phòng xa hoa, bốn phía đều trang trí bằng châu báu điểm lệ. Trên chiếc giường mà tôi nằm giăng đầy tơ lụa, phía chân giường là lò sưởi bốc khói nghi ngút, phía trên đỉnh còn có một viên minh châu sáng ngời.

Đầu óc tôi lúc này còn hơi trì trệ, chưa kịp cảm thấy lạ lẫm thì có tiếng cửa mở, một cô gái mặc váy áo màu hồng phấn bước vào. Nhìn thấy tôi, cô ấy hoảng hốt không thôi, miệng rú rít: “Nương nương tỉnh rồi... nương nương tỉnh rồi...” Lập tức có thêm mấy cô gái trẻ ăn mặc tương tự như bay chạy vào, phủ phục trước cái giường hoa lệ mà tôi đang nằm.

Lúc này tôi tỉnh táo đôi chút, vội bàn thân. Cái... cái tình huống gì đây?

Cô gái có vẻ lớn tuổi nhất trong đám nói: “Nương nương, thỉnh người cho phép chúng tôi hầu hạ.” Tôi nhìn cô ta, ngơ ngác gật đầu bảo được.

Sau một hồi bị các cô gái này xoay qua xoay lại, sờ mó nắn bóp một hồi, tôi đã trang phục chỉnh tề ngồi trước bàn trang điểm. Trong gương là một cô gái tuổi chừng mười tám, khuôn mặt dễ nhìn đang trừng trừng nhìn lại tôi. Đây vốn là tôi trước khi xuống cõi trần, có lẽ vì trong thời gian gần Ông Thiêm không thể tạo được một phạm xác của Vô Diện khác, bèn lấy luôn bản thể của tôi làm khuôn.

Một giọng nói dễ nghe từ phòng ngoài vang lên: “Lệ phi tỉnh rồi?” Đương lúc tôi cảm thấy giọng nói này rất quen tai, một bóng người cao lớn vạch màn ngọc bước vào phòng. Trước mắt tôi hiện ra một người đàn ông có khuôn mặt góc cạnh nam tính, mặc trang phục màu đen vàng xa hoa. Này... này... đó không phải là tên hoàng đế đã lừa chết tôi sao?

Anh ta nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt tôi, cười nói: “Lúc bức tường lửa biến mất, trẫm cùng Lâm Phụng đi vào thì thấy cô nằm bất động trên nền đá, cả người bị bông khá nặng. Sau đó cô ngủ say từ mùa thu đến mùa đông mới tỉnh dậy, lúc thái y tháo băng cho cô thì lại thành bộ dạng thế này. Không ngờ Vô Diện khi thoát khỏi lời nguyện lại trở thành một cô nương xinh đẹp. Mấy ngày trước trẫm đã phong cô làm Lệ phi, đưa vào Lệ Tâm cung. Cô thấy như vậy ổn chứ?”

Tôi lẩm bẩm: “Nếu tôi thấy phiền thì có bãi bỏ chức phi được không?” Anh ta tùm tùm đáp: “Dĩ nhiên là không được.”

Tôi bĩu môi. Thế thì hỏi tôi làm gì?

Hoàng đế đến ngồi cạnh tôi, nhẹ nhàng nói: "Cô bày ra bộ mặt đó là ý gì? Trẫm chẳng qua thực hiện lời hứa của mình, đền ơn cho cô. Từ nay cô suốt đời không lo ăn mặc, dưới một người trên vạn người, còn gì sung sướng bằng?"

Xét về khía cạnh nào đó, lời anh ta nói là hoàn toàn hợp lý. Thân thể người phạm tội tại của tôi là kẻ lang bạc không nơi nương tựa, có thể bất cứ lúc nào mất mạng vì đói khát, vì thú dữ, vì chiến tranh. Thế nhưng hoàng đế chẳng những cho tôi một nơi để ở, còn phong phi cho tôi, thật sự là một cách đền ơn vô cùng hậu hĩnh.

Dĩ nhiên, đó là cách nghĩ của người trần mà thôi. Đối với một kẻ đã quen với hào nhoáng của cõi trời như tôi, những thứ xa hoa nhất của trần giới cũng không thể lọt vào mắt. Vả lại một cái mạng quý giá của Vô Diện tôi cũng chẳng thể bù đắp bằng những thứ vật chất vô tri kia được.

Hoàng đế chợt nói: "Trẫm tên là Lê Duyệt. Sau này chúng ta là bằng hữu, cô có thể dùng tên mà gọi trẫm."

Đối với một phi tần bé nhỏ, đây lại là một ân huệ lớn lao biết chừng nào! Tôi đoán chắc anh chàng hoàng đế này nhất quyết không muốn kiếp sau nợ tôi bất cứ thứ gì. Tôi cũng không nỡ vạch trần mấy tính toán trẻ con của anh ta, mở miệng gọi: "Lê ca."

Tôi xin được mạn phép gọi bệ hạ đáng kính là Lê ca. Tôi vốn không thích từ chối những lời đề nghị hợp tình hợp lý, vì vậy khi anh ta tỏ hảo ý muốn kéo gần khoảng cách quân – thần giữa chúng tôi, dĩ nhiên tôi không thể phớt lờ (dù sao nợ nần của chúng tôi cũng thông thể dùng cách xưng hô mà giải quyết cho xong được). Mặt khác, tôi cũng không thể gọi hoàng đế là 'tân hoàng' mãi, sẽ có lúc anh ta chẳng còn mối lạ gì với ngai vàng kia. Tôi cũng không thể gọi thẳng tên anh ta, chủ yếu vì lý do tâm lý, do đó tôi sẽ bắt chước cách gọi 'Phụng ca' vô cùng thuận lợi, vừa giấu luôn tật hay quên tên của tôi.

Lê ca thoát đầu hơi ngẩn ra, thế nhưng không hề phản ứng tiêu cực với cách gọi của tôi. Anh ta chuyển sang hỏi han tình hình sức khỏe của tôi, tôi cũng thành thật thử vận động, đi qua đi lại, cảm thấy cơ thể hoạt động hết sức bình thường. Lúc này Lê ca mới thật sự hài lòng, cười nói: "Tĩnh ra, cô là vô diện may mắn nhất trong tất cả các vô diện được trẫm bắt được. Những yêu quái vô diện trước đều không qua được vòng khảo thí, tất cả bị Tuệ Gia phanh thây." Tôi cảm thấy đây là tin tức vô cùng mới mẻ, chau mày nói: "Khảo thí? Bệ hạ dùng biện pháp gì để thử lòng chúng tôi ư?" Dĩ nhiên thường ngày tôi không thích xếp bản thân vào hàng bọn yêu quái vô diện tham lam kia, thế nhưng hiện tại là tình huống lòng tò mò của tôi dâng cao tới cấp bách, thật sự không còn chọn lựa nào nữa.

Lê ca thần bí đáp: "Khi nào trẫm vui, sẽ nói cho cô biết." Thì ra anh ta lại là một người giữ miệng kín như bưng, dù tôi hỏi thế nào cũng không đáp. Chúng tôi trò chuyện vớ vẩn một lát, anh ta dặn tôi nhớ giữ ẩm, sau đó cũng tới lúc rời đi.

Tôi ngồi trong phòng ngắm gió ngắm trăng mãi cũng chán, bèn tỏ ý muốn ra ngoài dạo chơi. Cung nữ bồi rồi thưa: "Sức khỏe hiện tại của nương nương chưa hồi phục... e rằng..." Thế nhưng tôi là người rất biết tận dụng quyền lực trong tay mình, cho nên cung nữ kia bị tôi bỏ lại Lê Tâm cung. Bản thân tôi thì khoác áo ấm, dẫn đầu mấy cung nữ biết vâng lời đi khám phá hoàng cung phương bắc nổi tiếng giàu có ở cõi trần.

Cái cảm giác dờ dẩn trước lúc ngủ dậy của tôi vẫn chưa hoàn toàn tan đi hết. Tôi thần thơ đi mãi, đi mãi, không biết từ khi nào đã đặt gót lên một con đường đá trắng uốn lượn. Bên trái tôi lúc này là hàng liễu xơ xác che phủ một khoảng trời, bên phải tôi là mấy tảng đá con con nối dài tới một hồ nước rộng lớn. Tôi bản thân nhìn mặt hồ trong suốt kia, chợt nhìn thấy một người đàn ông cỡi trần đang đứng ngẫm mình trong làn nước lạnh lẽo...

Người đó xoa tóc ngang vai, làn da màu lúa mạch. Phần dưới của anh ta tôi không nhìn thấy rõ, thế nhưng mấy suy nghĩ thú vị đang diễn ra trong đầu không khỏi khiến tôi phải nhìn người đàn ông đó chằm chằm.

Hiện tại đang là cuối đông, dù khí hậu nơi này không quá khắc nghiệt nhưng cũng không hề ấm áp. Người bình thường ra ngoài đều phải khoác thêm hai ba lớp áo, mấy cung nữ sau lưng tôi dù ăn mặc kín công cao tường nhưng cũng không khỏi lạnh run. Thế mà người đàn ông trước mặt lại đứng bất động trong làn nước rét, thoạt nhìn cũng không có dấu hiệu muốn rời đi.

Một vị nương nương khác sẽ cảm thấy nhìn chăm chú người khác không mặc áo là một điều khiếm nhã, thế nhưng cỡi áo trước mặt người khác thật ra còn khiếm nhã hơn. Tuy nhiên tôi chỉ là một nương nương nửa mùa mới được thăng chức, bản thân lại là một kẻ ham vui, vì vậy mới bất chấp sự bất an của mấy cung nữ phía sau mà tiến về phía người đó.

Khi đến gần, tôi mới phát hiện người trước mắt có lồng ngực vô cùng rắn chắc, tuy nhiên không phải kiểu vai u thịt bắp như Lê ca. Anh ta cũng có một khuôn mặt khá đẹp mắt theo tiêu chuẩn của con người (dĩ nhiên vẫn kém thần tiên rất nhiều). Điều ấn tượng nhất trên gương mặt anh ta là đôi mắt sáng quắc đang trông về vô định, ẩn trong ánh mắt có chút buồn thương. Một cung nữ nhỏ giọng nhắc nhở: "Nương nương, người đó chính là pháp sư đương nhiệm..."

Tôi "ừ" một tiếng tỏ rõ đã biết, trong lòng thầm khen vận may của bản thân. Thì ra người trước mắt chính là "Tuệ Gia" thoát ần thoát hiện trong lời nói của Lê ca. Tôi từng tưởng tượng vị pháp sư này hẳn là một nhân vật thần thông quảng đại, tuổi ngoài bốn mươi. Thế nhưng lúc này mới biết, anh ta chẳng những rất trẻ, khuôn mặt lại chẳng mang nét thần thông gì cho cam. Chưa kể, hành động phơi mình giữa làn nước lạnh của anh ta thật khiến tôi nghi ngại sự tỉnh táo của người này.

Tôi đứng đó được một lúc, ánh mắt của Tuệ Gia cuối cùng cũng phóng tới. Anh ta vừa nhìn thấy tôi đã nhú chặt mày lại, cơ mặt run rẩy. Tôi quay sang hỏi cung nữ gần nhất: "Pháp sư trước giờ có bao giờ bị động kinh không?" Cung nữ đó sững sốt đáp: "Bẩm nương nương, chưa từng..." "Tôi yên tâm tiến thêm bước nữa, thân thiện nói: "Ngài là Tuệ Gia?"

Người trước mặt không buồn đáp, ánh mắt lại một lần nữa hướng về nơi xa xăm ở bên kia hồ.

Cung nữ rút rè nói: "Nương nương, pháp sư mỗi lần tiến cung thường có thói quen xuống hồ suy nghĩ. Ngài ấy cũng không thích tiếp xúc với phi tần..."

chúng ta.... Chúng ta nên đi thôi ạ.”

Tôi cảm thấy thất vọng vì cuộc gặp gỡ tình cờ này, đành miễn cưỡng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Tôi về gần tới cung của mình thì bất gặp một mỹ nữ áo tím độ hai mươi xuân xanh đang rề rề đi tới. Mỹ nữ này tuy xinh đẹp nhưng búi tóc có phần quá tinh xảo, trang sức có phần quá cầu kỳ, ngay cả son phấn trên mặt cũng có phần dày hơn cần thiết. Nàng ta vừa nhìn thấy tôi đã làm ra vẻ giật mình, sau đó cười nói: “Thì ra đây chính là Lê phi có ơn cứu mạng bệ hạ. Ta là Đức phi, chào muội muội!”

Tôi cười cười đáp lại Đức phi. Sau đó nàng ta hỏi mấy câu thăm dò, thấy tôi trả lời hết sức hời hợt thì mặt mặt rồi đi. Tôi nhìn bước chân ngún nguẩy của nàng ấy, trong lòng không khỏi vui vẻ một phen. Đại khái, Đức phi kia có thể cho rằng tôi là một người không có giáo dục, không biết phép tắc trong cung. Hoặc nàng ta có thể xếp tôi vào hàng ngũ ngựa non háo đá, muốn độc sủng của hoàng đế mà khinh thường những phi tần khác, kết cục nhất định sẽ vô cùng thảm, vân vân.

Sau này lại có thêm một vài mỹ nhân áo xanh áo vàng áo đỏ “tình cờ” gặp tôi ở cửa cung. Tôi mệt mỏi phải tiếp đón các vị phi tần của Lê ca, cũng ít muốn ra ngoài.

Thời gian trôi nhanh như con gió, tôi yên lành ở trong hoàng cung của Lê ca được thêm hai tháng. Anh ta có đến thăm tôi vài lần, thế nhưng đến cũng vội mà đi cũng vội, hoàn toàn không giống tác phong của anh chàng bình thần đứng bên cửa sổ đọc sách ngày nào.

Trong những cuộc gặp mặt ngắn ngủi ấy, tôi mấy phen dò hỏi Lê ca về tình trạng của vị bằng hữu hồ ly kia. Anh ta bảo rằng Tuệ Gia đang điều chế một loại thuốc có công dụng đánh thức yêu quái chìm vào giấc ngủ say. Cửu Linh Lung dĩ nhiên là nguyên liệu quan trọng nhất, thế nhưng một mình nó thì không thể phục hồi nguyên trạng cho hồ ly tinh kia. Oái oăm là những nguyên liệu còn lại đều vô cùng khó tìm, suốt thời gian qua Tuệ Gia luôn phải chạy ngược chạy xuôi để thu thập đủ. Tôi chuyển sang hỏi về Phụng ca, được đáp rằng tình hình anh ta rất tốt. Khi tôi hỏi đến con vô diện trước đây thay thế Lê ca làm hoàng đế, anh ta làm động tác gờ tay cửa ngang cổ, sau lại than rằng vì giải quyết hậu quả cho lần vi hành đó, không khỏi khiến anh ta bận túi bụi một phen.

Đến khi quốc sự bớt làm Lê ca bận rộn, anh ta mới có thời gian dẫn tôi đến nhìn qua vị hồ ly tinh đang ngủ say kia.

Lúc anh ta đến gặp tôi để bàn về vấn đề này, tôi đang học cách pha trà cầu kỳ của hoàng tộc phương bắc. Nghe xong ý định của Lê ca, tôi vội ngừng tay hỏi: “Bệ hạ, lần đi này có nguy hiểm không vậy?” Tôi vẫn còn cần ở cõi trần thêm vài năm nữa, dù muốn hay không cũng không thể đâm đầu vào nguy hiểm trong lúc này.

Thế nhưng Lê ca trước mắt nào hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi. Anh ta vẫn cho rằng việc đi nhìn một kẻ đang ngủ say vốn chẳng có chút sức đe dọa nào, ấy mà tôi lại tỏ vẻ đề phòng quá đáng như thế. Vậy là anh ta nghiêm mặt, chẳng những không trả lời mà còn nắm tay tôi kéo đi luôn...

Chúng tôi một trước một sau đi dọc theo hành lang hoa lệ, đi mãi đi mãi, cuối cùng dừng chân tại một góc kín đáo trong hoàng cung. Trước mặt tôi là một khu vườn tinh xảo, phía cuối khu vườn là mười mấy bậc thang dẫn tới một tòa lầu biệt lập hai tầng. Chúng tôi băng qua vườn, dẫm lên bậc thang vào trong tòa lầu hiu quạnh. Đứng giữa căn phòng trống trải là Phụng ca đã lành lặn so với mấy tháng trước. Anh ta hiện giờ mặc trang phục thái giám tổng quản (có hơi giống một con gà trống màu xanh da trời), khi nhìn thấy chúng tôi thì cúi gập người hành lễ.

Lê ca dẫn đầu đi lên tầng hai, Phụng ca mới ngần ngại mở miệng hỏi tôi: “Nuơng nuơng, sức khỏe của người ổn rồi chứ?” Lúc nói chuyện ánh mắt của anh ta hơi sụp xuống, đôi bàn tay nghiêm chỉnh đặt hai bên người. Có lẽ vì mấy tháng trời không gặp, tôi có chút xa lạ với Phụng ca hiểu quy củ trước mắt này. Chẳng những xa lạ, mà thái độ quá mức kính trọng của anh ta khiến tôi cảm thấy hơi hụt hẫng. Tôi cho rằng cũng bởi không lâu trước đây bản thân vẫn thăm xếp anh ta vào danh sách bằng hữu, mà anh ta lại vô tình thông qua khoảng cách địa vị này mà khước từ tình bằng hữu của tôi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, tôi vẫn mỉm cười: “Tôi rất khỏe. Chân của anh còn đau chứ?” Phụng ca lễ phép đáp “Vâng”, ánh mắt lại tiếp tục hướng xuống bàn chân của mình. Không hiểu sao khi thấy anh ta cúi đầu im lặng, tôi lại không ngừng nhớ cảnh Phụng ca từng đỏ mặt mắng tôi “vô sỉ” ở chân ngọn núi kia. Lúc đó anh ta là một con người tràn đầy tình cảm và sức sống, chứ không giống như con búp bê gỗ khur khur tuân theo lễ tắc như bây giờ. Nghĩ đến đây, tôi chỉ có thể cảm thán dạo này bản thân sống quá nhàn nhả nên đã bắt đầu đa sầu đa cảm rồi.

Khi mấy chục bậc thang dẫn lên tầng hai đã lùi lại sau lưng, trước mặt chúng tôi hiện ra một cánh cửa khảm vàng bệ vệ. Phía bên kia cánh cửa là một căn phòng rộng lớn, có rất nhiều cửa sổ nhưng đều được che kín. Ở bốn góc tường là bốn chiếc giá nền bằng vàng ròng. Ánh nến dịu dịu soi tỏ một chiếc giường điểm lệ ở ngay chính giữa, trên đó có một người phụ nữ tuyệt đẹp đang ngủ say.

Phụng ca vẫn còn canh giữ ngoài cửa, Lê ca thì dừng lại ba bước trước chiếc giường. Tôi bạo gan tiến tới gần một chút để quan sát người phụ nữ kia, trong đầu dần dần hiện ra sáu chữ: không hổ danh hồ ly tinh.

Mẹ tôi vốn thuộc dòng dõi hồ tiên, kiến thức của tôi về hồ ly vốn không thiếu. Tuy cùng thuộc tộc hồ ly, hồ ly tiên và hồ ly tinh lại hoàn toàn khác nhau

về cách thức tu hành. Trong khi hồ ly tiên không khác gì những vị tiên chính đạo khác, từng bước từng bước vun đắp công lực của bản thân, hồ ly tinh lại chú trọng vào mị thuật cùng mưu kế lừa gạt để tăng công lực. Có giống chẳng, dòng dõi hồ ly thường sinh ra những đứa con gái xinh đẹp nhất, quyến rũ nhất. Hồ ly tinh chín đuôi vốn trước giờ được mệnh danh là vua của tộc hồ tinh, nhan sắc được liệt vào hàng thượng đẳng, số lượng cũng rất hiếm. Trước mặt tôi lúc này là một con hồ ly chín đuôi hàng thật giá thật, dung nhan chẳng những yêu kiều mà còn cực kỳ quyến rũ, khiến tôi phải rửa mắt một phen.

Nhan sắc rực rỡ trước mặt không khỏi thúc giục phận nữ nhi như tôi liên tưởng tới bề ngoài của mình. Tại cõi trần tôi cũng được xem là một cô gái vô cùng thanh tú, dễ nhìn, thế nhưng dung nhan này ở cõi trời lại được đánh giá rất đỗi bình thường. Lúc nhỏ cha mẹ và anh trai tôi vẫn thường khen tôi đáng yêu, ngay cả Cảnh Châu cũng chưa từng có lời nào bình luận về nhan sắc của tôi. Điều đó làm tôi tưởng mình vốn cũng là một cô bé xinh đẹp. Thế nhưng từ khi bước chân vào Thiên Long tộc, tôi sâu sắc nhận ra tiên nữ trong thần điện đều là những mỹ nhân lộng lẫy. Tuy không may mắn có được ánh hào quang của những tiên nữ đẹp nhất, nhưng từ nhỏ tôi đã cho rằng so với họ, bản thân cũng có cái đáng tự hào. Ví như trong những lần tiệc tùng lớn ở Thiên Long Thần Điện, điệu múa được khen ngợi nhiều nhất thường do tôi trình bày. Hoặc ví như khi lớn lên một chút, tôi có thể ra trận đánh nhau với yêu quái, với ma tộc, trong khi hầu hết tiên nữ xinh đẹp trong điện đều không thể. Tới lúc đã lập đủ chiến công, tôi cũng an tâm ngủ ngon vì mình chẳng còn bị nhìn chằm chằm bằng con mắt dành cho kẻ vừa xấu xí vừa vô giá trị.

Quay lại với hồ ly tinh tuyệt sắc đang nằm bất động trước mặt tôi, tôi cho rằng dù cô ta thua kém nhiều tiên nữ mà tôi từng gặp, thế nhưng ở cõi trần này cũng là một báu vật vô giá. Chẳng trách Lê ca buông bỏ quốc sự vào tay một con yêu Vô Diện, mạo hiểm treo đầu lợi suất để tìm Cửu Linh Lung cứu cô ta.

Tôi vừa thầm cảm thán xong, giọng chậm rãi của Lê ca cất lên sau lưng: “Người nằm trên giường là thái hậu, cũng là mẫu hậu của trẫm.” Lời anh ta thẳm vào tai tôi, khiến tôi cảm thấy đây là chuyện mực cười nhất thế gian. Hồ ly tinh này không phải người trong mộng, mà là mẹ của Lê ca? Mẹ của anh ta, một người phạm mất tội, là hồ ly tinh?

Tôi đi một vòng quanh chiếc giường hoa lệ, cố ý nhìn kỹ thêm một chút nữa xem người phụ nữ trên giường có phải vì quá xinh đẹp mà bị nhận nhầm thành hồ ly không. Thế nhưng kết quả mà tôi nhìn ra không có gì thay đổi, xem phong thái mị hoặc không giống bất cứ người phạm nào kia, việc nàng ta là hồ ly tinh chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Vì vậy, tôi dùng giọng nhẹ nhàng nhất có thể: “Bệ hạ, anh là con người, hồ ly tinh cũng không thể sinh con với con người.” Thế nhưng Lê ca hoàn toàn phớt lờ sự thật được khẳng định hết sức nhẹ nhàng mà nghiêm túc của tôi. Giọng đều đều của anh ta vang lên, tiếp tục câu chuyện đang dở trước khi bị tôi xen vào: “Bà ấy vừa sinh trẫm xong thì bị lấy mất Cửu Linh Lung nên mới thành ra thế này. Không ngờ ông trời hiểu nỗi lòng nhớ thương mẹ của trẫm, phái Tuệ Gia đến để cứu bà.” Lê ca chợt quay sang nở một nụ cười mỉm với tôi, là loại nụ cười có thể khiến con gái trẻ tuổi đáy lòng tan tác, cũng khiến tôi có linh cảm vô cùng không tốt. Lê ca nói tiếp: “Thuốc do Tuệ Gia điều chế cũng sắp sửa hoàn thành. Thế nhưng chỉ có trinh nữ mới tiếp cận được với bà. Lê phi vừa là trinh nữ, vừa là một người có tấm lòng lương thiện, hẳn sẽ không chối từ trách nhiệm cao cả này chứ?”

Quả nhiên, quả nhiên. Lúc này tôi chỉ cảm thấy buồn cười vì khóe mắt cứ giật liên hồi. Nhìn thấy vẻ khác thường trên mặt tôi, Lê ca thở dài: “Người được chọn là cô, trẫm biết làm sao được? Cứ ngỡ trên đời này sẽ chẳng tìm được một vô diện vừa trong trắng vừa có trái tim thuần khiết. Chỉ có vô diện này phá được pháp trận bảo vệ Cửu Linh Lung, cũng chỉ có nàng ta mới chạm vào được mẫu hậu của trẫm. Chẳng giấu gì cô, đêm chúng ta bị đàn yêu quái tấn công, thật ra là mưu kế của Tuệ Gia để thử lòng cô. Nếu lúc đó cô một lòng muốn hại trẫm, hoặc chạy trốn, cô nhất định chỉ có con đường chết.”

Tôi im lặng nhìn anh ta. Đừng nói tới chuyện lời khuyên của tôi anh ta không hề nghe thấy, việc quan trọng trước mắt là lai lịch thật sự của Tuệ Gia kia. Nếu nói Tuệ Gia chính là kẻ thả ma thú, phải chăng anh ta và ma nhân có liên hệ với nhau? Trong đầu tôi lúc này hiện ra hình ảnh người đàn ông cao gầy đứng trên mép vực lúc tôi rơi xuống. Kẻ đó là ai? Liệu hắn có đang ẩn nấp trong hoàng cung phương bắc này?

Mặt khác, tôi thật sự khâm phục mức độ chịu chơi của Lê ca trước mặt. Chỉ vì một cuộc khảo thí dành cho Vô Diện nhỏ nhoi mà anh ta đưa bản thân vào nguy hiểm. Giả như lúc đó bọn ma thú không nghe lệnh điều khiển, hoặc giả như quá trình rơi xuống vực gặp vấn đề, chẳng phải anh ta đã sớm trở thành đồng xương trắng rồi sao?

Thật ra lúc ấy tôi đã trách nhầm Lê ca, bởi bản thân anh ta ban đầu cũng không biết Tuệ Gia có vạch ra cuộc khảo thí này. Cho tới lúc anh ta rơi xuống đáy vực suýt chết, mới gặp pháp sư do chính mình sắc phong đang thông dong bước xuống núi, từ đó biết sự tình. Thế nhưng lúc tôi hiểu rõ chân tướng cũng là việc của rất lâu sau này.

Lê ca trầm mặc ngắm nghía “mẫu hậu” đang say ngủ của mình một lát thì rồi đi. Tôi một lần nữa theo chân anh ta ra ngoài, sau đó không lâu phát hiện bản thân đang cho vợ đứng giữa ngự hoa viên.

Điều khó hiểu là, trong khi Phụng ca bộ dáng phục tùng vẫn đang im lặng đứng sau lưng tôi, Lê ca thân hình cao lớn kia không biết làm sao bỗng dưng biến mất. Tôi thấy Phụng ca không hề tỏ vẻ hoảng sợ, liền hỏi: “Bệ hạ đâu rồi?” Phụng ca đáp: “Lúc này tôi vừa thấy một ché áo màu đen của pháp sư. Bệ hạ hẳn là bị ngài ấy bắt đi rồi.” Anh ta lại sợ tôi không hiểu rõ, cái người vừa tí mỉ vừa tốt bụng này lại giải thích thêm “Pháp sư có pháp lực cao thâm, lúc nói chuyện riêng với bệ hạ thường không thích có người thứ ba nghe thấy. Một lát sau bệ hạ sẽ lại trở về thôi mà.”

Tôi hiểu ra vấn đề, sau lại ảo não nói: “Khi vào hoàng cung anh hoàn toàn khác với lúc bệ hạ vi hành, ngôn từ cử chỉ thật đáng chán.” Phụng ca bẽn lẽn cười cười đáp: “Trong cung có nhiều quy củ, dù tôi và bệ hạ thân thiết mười mấy năm, thế nhưng trước mặt bá quan quần thần cũng không có cách khác.”

Trong lúc chờ lãnh đạo xuất hiện lại, tôi đi dạo một vòng quanh ngự hoa viên, Phụng ca dĩ nhiên cũng lèo đèo theo sau tôi. Tôi vói vỉnh anh ta kể lại những thâm cung bí sử mà anh ta biết, bao gồm cả chuyện về hồ ly tinh đang ngủ say. Tuy lúc đầu miệng anh ta cứng như bưng, thế nhưng sau một hồi tôi bỏ công hù dọa, dụ dỗ các kiểu, anh ta cũng thành thật khai báo từ đầu đến cuối.

Cũng may lần nói chuyện riêng này của Lê ca cùng Tuệ Gia diễn ra khá lâu, vì câu chuyện của Phụng ca vô cùng dài dòng, lắt léo. Đại khái có thể tóm tắt

thành những tình tiết sau.

Tiên hoàng trong một lần đi săn gặp được mẹ con thái hậu đang bị dã thú tấn công, liền dựa vào lực lượng thị vệ hùng hậu theo sau mà làm anh hùng cứu mỹ nhân, giết xong dã thú lại đem hai mẹ con kia về hoàng cung chăm sóc. Sau đó mới biết nàng kia vừa góa chồng, thân thể đáng thương, tiên hoàng liền không ngần ngại đưa nàng vào hậu cung.

Vị cố thái hậu (thật ra là thái hậu đang ngủ say) này cũng là một kẻ vô cùng có thủ đoạn. Chỉ trong vài năm, nàng ta chẳng những nắm được trái tim của hoàng đế, lên ngôi hoàng hậu, mà còn thành công khiến ngài xem con gái riêng của mình như con gái ruột, hết lòng chăm sóc.

Sau đó nàng ta mang thai, vừa sinh con xong thì bị một vị tu hành pháp lực cao cường đi ngang qua phát hiện, bị lột bộ da hổ ly mà chìm vào giấc ngủ say.

Tới đây, lại nói về đứa con gái riêng của thái hậu.

Nàng ta tuy không phải là máu thịt của tiên hoàng, thế nhưng ngài thương ai thương cả lối đi, chẳng những phong nàng ta làm công chúa, còn ban thưởng cho nhiều thứ quý giá, sự kiện nào quan trọng cũng gọi nàng ta tới, có thể nói là hết mực thương yêu. Chuyện sau đó Phụng ca kể cũng giống như những thứ chim sẻ yêu kể cho tôi, chính là lúc yêu quái vô diện xuất hiện ăn thịt công chúa, sau đó hãm hại tiên hoàng.

Còn một chi tiết quan trọng nữa, người tu hành vô tình ngang qua chỉ điểm con vô diện ngay sau khi Lê ca lên ngôi không ngờ lại chính là Tuệ Gia. Vì công trạng này cùng tài năng hiếm có, anh ta nhanh chóng lên chức pháp sư, trở thành cánh tay đắc lực của hoàng đế. Vì đã trở thành pháp sư, anh ta không ngừng giúp hoàng đế giải quyết những chuyện mà những đại thần bình thường không thể nhúng tay. Một trong những chuyện đó dĩ nhiên là thái hậu đang ngủ say mà hoàng đế vô cùng mong nhớ.

Tôi hỏi Phụng ca: “Nghe nói con quái vô diện do pháp sư chỉ điểm đã bị trừ khử rồi?” Anh ta đáp: “Vốn dĩ con vô diện này sau khi bị bắt thì đã luôn bị pháp sư khống chế. Bây giờ nó không còn dùng được nữa, pháp sư đã giết nó để trừ hậu họa về sau.”

Tôi thở dài một hơi, cho rằng mảnh ghép câu chuyện của tôi và Phụng ca gộp lại vẫn còn thiếu nhiều lắm. Tôi lại chuyển chủ đề sang cuộc sống trong cung. Phụng ca chắc lưỡi mà rằng: “Bệ hạ cái gì cũng tốt, chỉ tội hậu cung quá nhiều mỹ nhân. Nương nương bản tính lạnh nhạt, cũng không cần so đo nhiều với các nàng ấy.” Tôi ngó ra: “Cái từ bản tính lạnh nhạt này nghe ra lại không giống với tôi lắm. Tôi nói nhiều như thế, anh lại cho rằng tôi lạnh nhạt? Cách nhận xét người khác của anh thật là lạ lùng thay.” Phụng ca lúc này đã quên mất chuyện lễ nghĩa hoàng cung gì gì đó, giọng điệu sôi nổi hẳn lên: “Quả thật có lúc cô nói rất nhiều, nhưng ấy hẳn là lúc cô có chuyện cần để bày tỏ. Hầu hết thời gian cô đều trầm mặc, cũng không đòi hỏi ai cái gì quá đáng. Hơn nữa cô có lòng tốt nhưng vẫn mong người khác nghĩ xấu về mình, ấy là cái tôi nhìn thấy sau một thời gian quan sát cô.” Tôi bật cười lớn: “Cái người anh miêu tả mà là tôi sao? Tôi mà lại có lòng tốt như thế? Dĩ nhiên tôi thích người ta nói mình tốt, nhưng hình như cũng không đúng lắm.” Không ngờ anh ta đỏ mặt: “Lần đó... lần đó chân tôi bị thương, chẳng phải là cô công tôi đi một đoạn đó sao?” Anh ta đỏ mặt xong lại nghiêm chỉnh nói: “Lâm Phụng tuy là thái giám nhưng cũng hiểu đạo nghĩa ở đời. Tôi vẫn luôn khắc ghi ơn cứu giúp trong rừng ngày ấy, nếu không phải cô tỏ ý muốn giúp tôi, ắt hẳn bệ hạ sẽ bỏ tôi lại. Lúc ngài xong việc quay trở lại, ai biết tôi có còn toàn mạng hay không? Là tôi nợ cô.”

Lời này của Phụng ca có vẻ như moi hết ruột gan ra mà nói, không khỏi khiến tôi có chút sững sờ. Tôi cảm thấy anh chàng này thật ra vẫn chưa hoàn toàn hết hẳn thú vị, bèn tiện miệng chọc anh ta vài câu. Giữa lúc chúng tôi đang tán chuyện hăng say, một bóng người từ trong bụi rậm lạng lạng choạng bước ra.

Phụng ca ngay lập tức lấy lại khuôn mặt nghiêm chỉnh, tiến về phía trước cung kính: “Bệ hạ...”

Người trước mặt thật sự là Lê ca. Trên cánh tay anh ta hiện tại có thêm một con chim nhỏ nhỏ màu đỏ rực đang đậu, anh ta vừa nhìn nó chăm chú vừa tủm tỉm cười.

Tôi hỏi: “Bệ hạ, con chim này nhìn quen lắm.” Lê ca nghe giọng tôi thì như thoát khỏi dòng suy nghĩ, về mặt bỗng chốc như có chút ngưng ngừng. Anh ta quay sang Phụng ca nói: “Đi tìm cho trầm một cái lông.” Sau đó quay sang tôi: “Lệ phi cũng về nghỉ ngơi đi.”

Trên đường về Lệ Tâm cung, đầu óc của tôi vẫn còn mơ màng xung quanh chuyện con chim kia. Một lúc lâu sau tôi mới sực nhớ ra, con chim đó chẳng phải là chim sẻ tính ngày trước đến “cuớp sắc” tân hoàng hay sao?

Tôi vì cái ý nghĩ vừa mới hiện ra này mà bất giác ngừng bước chân, mấy cung nữ sau lưng tôi cũng đứng lại theo. Chợt sau lưng có giọng nam khàn khàn vang lên: “Trời lạnh, sao lại ăn mặc phong phanh như thế?” Tôi giật mình, đảo mắt nhìn quanh, thì thấy một người áo đen cao gầy đang đứng không xa chỗ của mình.

Anh ta có khuôn mặt hơi xương xẩu, ánh mắt sáng quắc, sống mũi nam tính, tổng thể cũng rất dễ nhìn. Tôi nhận ra đây chính là vị Tuệ Gia mấy tháng trước cời trần đứng trong hồ nước lạnh, không hiểu sao thiện cảm trong lòng giảm đi như rơi xuống vực không đáy. Hiện tại đã là cuối xuân, không khí dù mát mẻ hơn giữa hè một chút nhưng còn lâu mới được cho là lạnh. Một người vào giữa đông ngâm mình trong hồ nước lại nói khí trời tới hè là lạnh, cũng khiến tôi khâm phục năng lực phán đoán thời tiết của anh ta. Thế nhưng lời này tôi nào dám nói ra. Mặt khác, tôi tự hỏi người này đang nói chuyện với ai vậy. Anh ta nhìn về hướng tôi, lại giống như xuyên qua tôi trông thấy một thứ vô định nào đó. Tôi quyết định như chưa từng nghe thấy, gật đầu chào anh ta một cái rồi thông thả dẫn đoàn cung nữ của mình bước đi.

Tôi đi được mười mấy bước, chợt nghe giọng một thiếu nữ đáp lời. Thế nhưng lúc này đã đi xa quá, không nghe được rõ cô ta nói gì. Lúc vòng qua một tảng đá, tôi quay đầu nhìn lại, thì thấy một mỹ nhân áo vàng cuối đầu đứng đó, còn Tuệ Gia không biết đã bốc hơi khi nào.

Tôi đã dọm bước định đi tiếp, thế nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào lại muốn biết người kia đã biến mất đi đâu. Liệu anh ta có còn quanh quẩn đâu đây? Trong con tò mò, tôi bất giác cất tiếng gọi: “Pháp sư? Tuệ Gia?”

Gần như ngay lập tức, một người áo đen từ gốc cây bên cạnh bước ra, khiến mấy cung nữ sau lưng tôi giật mình la hoảng lên. Sau khi phát hiện đó chính là pháp sư đương nhiệm, bọn họ mới cung kính làm lễ chào rồi lùi ra xa.

Tôi tuy có chút kinh ngạc, thế nhưng là một kẻ đã quen với việc đi từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác, tôi tủm tỉm hỏi anh ta: “Pháp sư thường có hành tung xuất quỷ nhập thần, nhỉ?” Anh ta giữ nguyên khuôn mặt cứng đờ không cảm xúc, ánh mắt sáng quắc vẫn nhìn về một hướng xa xăm phía sau lưng tôi. Thế nhưng giọng nói của anh ta lại hết sức nhẹ nhàng: “Cô gọi tôi sao?”

Tôi chẳng qua chỉ là trong lúc thất thần mà gọi, lúc này cũng không biết nên nói với anh ta điều gì. Thế nhưng tôi chẳng thể bảo anh ta: “Tôi gọi chơi thế thôi, anh cứ đi làm việc của anh.” Tôi tuy là một nương nương không có giáo dưỡng, thế nhưng trước mặt vị pháp sư được bệ hạ hết mực coi trọng này cũng không thể ngang nhiên tùy hứng như thế. Chưa kể Lê ca có thể sẽ cắt bớt phần ăn của tôi, biết đâu anh chàng giỏi phép thần thông trước mặt tìm cách trừng trị tôi không chừng. Đầu tôi xoay chuyển trong phút chốc, chợt lại nghĩ ra một chuyện hay ho. Tôi cười ngọt ngào nói: “Đúng thật là có việc...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Buổi tối hôm đó, tôi nằm mơ thấy Ma Thiên.

Về lý, tôi đã từng chung hoạn nạn với Ma Thiên gần một trăm năm ròng rã, việc tôi thỉnh thoảng nghĩ tới anh không có gì là lạ. Thế nhưng vì giấc ngủ dài đằng đằng sau khi ra khỏi Hỏa Ngục, ký ức về Ma Thiên cũng trở nên mờ nhạt ít nhiều. Hướng chi đó là ký ức về quãng thời gian hết sức đau buồn. Lúc cô đơn hay hoạn nạn tôi cũng nhớ tới anh, thế nhưng lúc này tâm trạng tôi hết sức bình thường, không hiểu sao hình ảnh Ma Thiên lại hiện ra trong đầu.

Trong mơ, anh khoác áo choàng đen đứng trước mặt tôi, một cánh tay đưa về phía trước. Dường như tôi cảm thấy anh đang mỉm cười với tôi, thế nhưng khi nhìn kỹ lại, gương mặt của anh vẫn hết sức mơ hồ.

Lần đầu tôi nhìn thấy anh là trong trận chiến tiên – ma.

Tôi đương đánh tan tác một bầy ma thú, thì có một bóng người cao gầy mặc giáp đen tuyền hạ xuống trước mặt tôi. Lúc đó xung quanh anh ta toàn là sấm chớp đen, thành ra cảnh hiện thân ấy vô cùng ngoạn mục.

Người kia tuy có vóc dáng cao gầy nhưng bóng lưng lại hơi khòm, kẻ nào không nhìn kỹ sẽ cho rằng đây là một ông già. Dĩ nhiên, tôi nhận ra ngay đây là một người trẻ tuổi. Nửa mặt trên của người đó bị giáp mặt che lại, cho nên lúc anh ta nói chuyện, tôi chỉ biết ngó theo động tác khép mở miệng của anh ta: “Diệc Vũ? Tiên nhân?” Tôi sững sờ gật đầu. Kẻ này không thể nói một câu hoàn chỉnh hay sao?

Anh ta nói tiếp: “Tôi là Ma Thiên.” Xong màn giới thiệu không thể vắn tắt hơn, anh ta lập tức giơ binh khí lên. Đó là một thứ giống như cây thương màu đen, nhưng bề ngang rất lớn, được vuốt nhọn ở đầu. Phía đuôi thương có mấy cái cánh nho nhỏ xòe ra như hình nan quạt, nan quạt cuối cùng phủ lên bảo vệ cùm tay cầm thương của anh ta. Anh ta dùng cây thương đó bắn ma chướng về phía tôi, thế là trận chiến bắt đầu.

Mỗi lần tôi bị ma chướng của cây thương đen (sau này tôi mới biết tên là Cốt Thương) gây trọng thương, Ma Thiên luôn đỡ lại cho tôi một chút hơi tàn, rồi mới khinh thường bỏ đi. Điều oái oăm là chỉ vài ngày sau tôi lại khỏe mạnh như cũ, lại bị chủ soái huy động ra chiến trường, sau đó lại bị Ma Thiên đánh cho trọng thương. Cứ như vậy, mấy trận đánh của tôi và anh ta sau này cũng giống như một vòng tuần hoàn tiếp diễn vô tận.

Một lần tôi có tình “trọng thương” lâu thêm mấy hôm. Sau đó lúc gặp lại Ma Thiên ngoài chiến trường, anh ta cau mày nói: “Cô lại có tình lười biếng?” Lúc nghe câu hỏi này, tôi chợt có suy nghĩ rằng thật ra Ma Thiên và cấp trên của tôi có qua lại với nhau. Biết đâu thứ gọi là trận chiến tiên ma thật ra là một trò đùa kín đáo nào đó? Biết đâu Thiên Long Vương đã có tình ký hiệp ước với các Ma Vương, thế nhưng vì hai bên vẫn muốn giữ vững truyền thống mấy ngàn năm đánh nhau một lần nên trận chiến này vẫn cứ xảy ra? Ngoài lý giải buồn cười đó, tôi chẳng thể nào nghĩ ra nguyên có thái độ kỳ quặc của Ma Thiên trong trận chiến này.

Sau này tôi lại cho rằng, trận chiến là thật, chỉ có Ma Thiên là không giống lẽ thường mà thôi. Cũng không biết từ khi nào, anh ta bắt đầu tán dóc với tôi trong mấy trận chiến. Tôi nghĩ chúng tôi là những kẻ thù nực cười nhất trong lịch sử tiên ma. Thay vì chửi mắng, nhục mạ nhau, chủ đề của chúng tôi lại thường là những mảnh ghép linh tính, vụn vặt. Ví dụ, có một đoạn đánh nhau như thế này:

Anh ta vừa dùng Cốt Thương chọc chọc vào xương sườn trái của tôi vừa hỏi: “Cô từng gặp qua Thần chưa?”

Tôi vừa né tránh vừa tìm cách đâm vào bụng anh ta: “Cha tôi là Thần.”

Anh ta lười nhát gạt kiếm của tôi, cái miệng cong lên: “Thế ư, sao ta lại nghe nói Thần ở cõi trời chết hết rồi.”

Tôi tức tối chém vào cổ Ma Thiên: “Cha tôi chưa chết. Ông chỉ là đi đến một nơi rất xa.”

Lần này anh ta nhanh như chớp túm gọn lấy hai tay tôi, lúc buông ra lại nói: “Cô đánh nhau tập trung một chút được không?”

Tôi: “...” Ai là kẻ gọi chuyện cho tôi nói hả?!!!

Cho dù kết cục của những trận đánh đó, tôi đều bị anh ta đâm cho nửa sống nửa chết, thế nhưng tôi cho rằng những cuộc trò chuyện không đầu không đuôi kia là bằng chứng sắt thép cho việc Ma Thiên là một Ma Vương không bình thường. Cũng giống như việc đánh nhau của chúng tôi là một công việc mang tính hình thức, về bản chất rất có thể anh ta cũng chưa từng muốn lấy mạng tôi.

Giấc mơ là một trạng thái kỳ lạ. Tôi cho rằng bản thân đang nghiền ngẫm về sự không bình thường của Ma Thiên trong trận chiến tiên ma, thế nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau những suy nghĩ và cảm xúc đã chuyển sang một cung bậc khác. Tôi cảm thấy trái tim mình chìm trong kinh ngạc cùng tuyệt vọng, ấy là tâm trạng lúc tôi biết mình bị rơi vào trong Hỏa Ngục, không có đường ra.

Một vùng lửa đỏ hiện ra trước mắt, hơi nóng khiến đầu óc tôi mơ hồ. Tôi đang nằm mơ, hay đây là sự thật? Hình như tôi mới bị hút vào Hỏa Ngục không lâu. Trước mặt tôi là Ma Thiên đang ngồi xếp bằng trên một cái bục cao không biết từ đâu mà có. Lửa trời làm cháy xém quần áo anh ta, tuy chưa làm da thịt thương tổn nhưng vẫn khiến khóe miệng anh ta căng thẳng. Anh ta khàn khàn nói: “Diệc Vũ, mau lại gần tôi một chút.” Đang bị hun choáng váng, đầu óc tôi ngay lập tức phản đối lời mời gọi của Ma Thiên. Chúng tôi trước giờ vẫn luôn đứng ở hai chiến tuyến đối nghịch nhau, dù hoàn cảnh trước mắt không thuận lợi, tôi cũng không thể nhận kẻ thù làm bạn. Huống hồ anh ta là loài Ma nổi tiếng gian ác, tôi cũng mấy lần suýt bị anh ta lấy mạng, tôi thề nhũ bản thân tuyệt đối không buông bỏ đề phòng.

Thế nhưng không lâu sau đó, lửa trời trong Hỏa Ngục làm mất tôi bị thương. Lúc này tôi mới thấm thía nhận ra, nếu tôi không hợp tác với anh ta thì sẽ càng sớm toi mạng. Vì vậy tôi không suy nghĩ nhiều nữa, nhào đến cái bục mà Ma Thiên đang ngồi.

Nhờ sự che chở của Ma Thiên, thị lực của tôi dần dần hồi phục. Tuy vậy tôi cũng không dám nhìn nhiều, mấy lần mở mắt cũng chỉ thấy một vùng sáng chói lóa cùng cái bóng đen cao ngất bên cạnh. Lúc đó, không hiểu sao chỉ cần nhìn thấy cái bóng đen của Ma Thiên, tôi nhất định sẽ cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Chúng tôi thay phiên tạo một bức màn bảo vệ xung quanh mình. Lúc tôi nghỉ ngơi, Ma Thiên sẽ bảo vệ tôi, và ngược lại, lúc anh ta ngủ, tôi có nhiệm vụ lo lắng cho an nguy của hai người. Lửa trời thật sự là một thứ cực hình vô cùng khủng khiếp, chẳng những khiến da thịt bỏng rát, lại còn không ngừng rút đi sức mạnh của kẻ bị giam cầm. Mà cấp độ của lửa trời trong Hỏa Ngục sẽ càng ngày càng tăng cao, kẻ bị giam cầm dù chịu đựng giỏi đến đâu cũng sẽ có lúc tan thành tro bụi. Tôi cho rằng nếu chỉ có mình Ma Thiên hoặc mình tôi rơi vào Hỏa Ngục, có lẽ tình cảnh sẽ tệ hại hơn rất nhiều.

Nói về Hỏa Ngục, tôi chưa từng chứng kiến bề ngoài lúc bình thường của nó. Thế nhưng nghe nói thứ thần khí thượng cổ này có hình dạng một cái chuông nhỏ. Cái chuông này uống máu ai, kẻ đó sẽ bị đưa vào trong biển lửa không có đường ra. Thật tình cờ, lúc tôi và Ma Thiên đánh nhau lại làm cháy ra rất nhiều máu. Cái kẻ đứng ngoài trục lợi là Duyệt Vi không biết từ lúc nào ném chiếc chuông nhỏ kia vào giữa, niệm một câu chú, vậy là chúng tôi đều bị hút vào trong.

Chúng tôi bị giam trong Hỏa Ngục hơn chín mươi năm, có lẽ là những kẻ sống sót lâu nhất. Tính ra, thời gian của tôi ở cạnh Ma Thiên còn nhiều hơn thời gian tôi ở chung với Duyệt Vi một chút. Ấy là chưa kể, tôi và anh ta ở rất gần nhau. Để giảm bớt sức lực khi đối phó với lửa trời, hai chúng tôi lúc nào cũng phải ở sát bên người đối phương. Hầu hết thời gian nghỉ ngơi của tôi đều dành cho việc ngủ, thường là tôi gối đầu lên đùi anh ta, hoặc ngược lại. Những lúc không ngủ được, Ma Thiên sẽ dùng giọng khàn khàn trò chuyện với tôi.

Tôi không nhớ rõ đã bàn luận với Ma Thiên về những đề tài gì, đại khái là rất nhiều. Có lúc tôi nghĩ đã moi hết ruột gan ra mà nói với anh, một phần vì lúc đó anh là người duy nhất lắng nghe, một phần vì tôi tuyệt vọng.

Thời khắc quyết định cuối cùng cũng đến, lửa trời mức cao nhất gần như đã đốt cháy cả tôi và Ma Thiên đã gần kiệt sức. Hình như lúc ấy tôi yếu ớt dựa sát vào lòng anh, trước mắt chẳng có gì ngoài một màu vàng chói. Ma Thiên vuốt tóc tôi nói: “Diệc Vũ, cứ thế này hai chúng ta sẽ đều cháy thành tro.” Tôi cười khan, chút hi vọng sống sót dần lụi tắt như ngọn nến lung lay trước gió.

Không thể trách chút kiêu ngạo vốn luôn quanh quẩn trong lòng tôi. Trước giờ tôi vẫn được liệt vào hàng ngũ những thần tiên mạnh nhất cõi trời, cũng là một trong những kẻ cao quý nhất. Tôi sống gần một vạn năm trong vinh hoa, không ngờ mấy chục năm cuối cùng lại thể thảm như thế. Nếu sau này cha mẹ biết tôi phải sống dựa vào một ma nhân, không biết họ sẽ thất vọng đến cỡ nào.

Thế nhưng thời khắc kết thúc của tôi không bao giờ đến. Chẳng biết từ lúc nào Ma Thiên đã buông tôi ra, ánh sáng chói lóa trước mặt bị một bóng đen khổng lồ che khuất. Mỗi một lúc sau, đầu óc chậm chạp của tôi mới nhận ra bóng lưng thẳng tắp của anh đang che chắn trước mặt tôi, lửa trời cũng theo đó mà bị chặn lại. Đường như Ma Thiên muốn dùng bản thân mình để che chở cho tôi?

Cần nói thêm rằng, trước giờ tôi vẫn cho rằng việc Ma Thiên giúp đỡ tôi vốn là mở đầu cho một mối quan hệ cộng sinh. Anh cứu tôi, cũng là cứu mình. Chín chục năm dựa dẫm vào anh, tôi chưa một phút nào tin tưởng rằng Ma Thiên là một ma nhân cao thượng. Hơn nữa, việc một Ma Vương sẵn lòng hi sinh tính mạng vì kẻ khác vẫn luôn nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi. Vì thế đối với tình thế trước mắt, tôi sung sướng như một đứa bé sơ sinh lần đầu được chiêm ngưỡng thế gian rộng lớn.

Ánh lửa vàng kim dường như đã tấp vào mặt Ma Thiên. Nó có làm tan chảy lớp mặt nạ mà anh vẫn luôn đeo từ thuở chúng tôi mới gặp? Anh từng nói rằng chiếc mặt nạ ấy bảo vệ mặt anh khỏi sức nóng trong Hỏa Ngục, cũng từng bày tỏ ý định nhường lại cho tôi. Thế nhưng không may tôi chẳng sử dụng được đồ của cõi ma, lúc ấy bèn thăm bấu môi cho rằng anh chỉ làm ra vẻ thôi. Bây giờ nhớ lại, trong mắt tôi trước đây, tư thế của Ma Thiên lúc nào cũng cong vẹo, kỳ dị. Thế nhưng lúc này, anh là một người đàn ông ngay thẳng, rộng lượng, đầy dũng khí. Tôi giờ tay ra, cố gắng chạm tới Ma Thiên nhưng không thể. Lúc này tôi không làm được gì ngoài chăm chú nhìn bóng lưng anh mờ nhạt dần trong biển lửa.

Hình như có một giọng nói yếu ớt vọng đến. “Bảo trọng.” Bảo trọng. Một ma nhân tôi vẫn âm thầm khinh bỉ, vậy mà giữa tình thế nguy ngập lại có lời chúc lành dành cho tôi. Từ trong mắt tôi ứa ra một dòng nước ướt nhẹp. Thứ nước ấy ngay lập tức bốc hơi, sau đó lại có một dòng nước khác từ mắt

tôi thay thế vị trí đó. Tôi đang khóc vì kẻ đã từng xem như kẻ thù.

Cảm giác bị đốt cháy trong lửa nóng đột ngột biến mất. Tôi nhận ra mình đang nằm nghiêng trên chiếc giường bông êm ái. Phải rồi, tôi còn đang ở trong hoàng cung phương bắc, tôi vẫn còn mang thân phận Lê Phi. Khóe mắt tôi lúc này uơn ướn khó chịu, tôi vừa định giơ tay quệt đi thì đã có một thứ giống như ngón tay thô ráp thay tôi làm việc đó.

Tôi giật nảy mình, mở bừng mắt la lên: “Ai đó?”

Lúc tôi mở mắt ra, còn kịp nhìn thấy một bóng người cao lớn. Thế nhưng tôi vừa cử động, đã thấy bóng người đó như chìm vào màn đêm hun hút. Mấy cung nữ trực ngoài phòng nghe thấy tiếng tôi gọi thì chạy vội vào thắp đèn, thế nhưng trong phòng nào còn bóng dáng của ai?

Tôi ra lệnh đuổi mấy cung nữ ra ngoài, căng thẳng lên tiếng thăm dò: “Cánh Châu? Yêu Hoàng? Lê ca? Bệ hạ?” Tôi ngáp ngừng một chút, lại gọi: “Ông Thiềm?” Thế nhưng đáp lại tôi chỉ là tiếng lửa nền tí tách, tí tách trong đêm.

Liên tục mấy tháng sau đó, Lê ca dường như càng ít xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Lê ca bận rộn nhiều việc, tôi cũng không phải là một phi tần được sủng ái thật sự, thế nên đối với việc này cũng không cho là lạ. Tuy nhiên không phải ai cũng nghĩ vậy. Có một vị phi tần cố chấp cho rằng tôi là chị em chung hoàn cảnh, dạo này thường xuyên đến cung Lê Tâm tìm tôi. Tôi nhớ nàng ta là Đức Phi áo tím từng chặn tôi ở cửa cung ngày nào. Đức phi này dường như bị Lê ca vắng vẻ đã lâu, tính cách trở nên khá kỳ quặc. Hầu hết thời gian là nàng ta nói, tôi nghe. Nàng ta thao thao kể rằng bệ hạ vừa nạp một phi tần mới là Yến phi. Nàng kia có dung nhan diễm lệ, thích mặc áo đỏ, giọng nói cũng rất hay.

Tôi cảm thấy Yến phi này có liên quan tới con chim sẻ kia. Lê ca này từng bị tôi nghi ngờ là thần tiên chuyển thế, không ngờ kiếp này lại có duyên từ nhỏ với con dân của Cánh Châu. Anh ta nhận hồ ly tinh làm mẹ, nhận Vô Diện thành chị gái, hiện tại sủng ái cũng là con chim sẻ tinh từng quấy rối anh ta ngày nào.

Đại khái mọi người đều cho rằng tôi bị thất sủng, số người dòm ngó tôi tôi càng ngày càng ít hơn. Vì vậy tôi có thể thoải mái đi ngự hoa viên chơi mà không sợ có vị phi tần lạ mặt nào đẩy tôi bất chuyện, hầu hết bọn họ đều chọn cách đi vòng qua tôi.

Ngày hôm đó trời trong nắng đẹp, tôi dẫn theo một ít cung nữ đi mấy vòng quanh ngự hoa viên. Chiều xuống, tôi vẫn còn chưa muốn về, bèn đuổi mấy cung nữ đi xa một chút, bản thân tìm một khe đá nhỏ chui vào ngủ gật.

Không thể trách tôi bừa bãi tìm chỗ ngủ, bởi dạo gần đây tôi phải chịu đựng chứng mất ngủ trầm trọng. Buổi tối tôi thường giật mình vào lúc nửa đêm, những lúc ấy luôn có cảm giác đang có kẻ đang ở trong bóng tối nhìn mình. Tôi đang định nếu tình trạng này còn tiếp diễn mấy hôm nữa, tôi sẽ nhờ Cánh Châu đến điều tra xem sao. Điều oái oăm là từ mấy trăm năm trước chúng tôi đã không có nhiều liên hệ, vậy mà lần lịch kiếp này, mỗi lần cần giúp đỡ tôi toàn phải tìm anh ta.

Thế nhưng vì anh ta không có vẻ khó chịu trước sự sai sử của tôi, tôi cũng cảm thấy cảm giác áy náy đã giảm đi nhiều.

Tôi bị một tiếng kêu khe khẽ đánh thức. Ngay rìa đá trước mặt tôi vang lên giọng nũng nịu của con gái: “Chàng đó nha, đã bảo trời chưa tối...” Tiếp đó là giọng đàn ông dễ nghe: “Ồ đây cũng chẳng có ai. Còn nếu có kẻ nào nghe thấy, trẫm sai người xử lý là được.”

A.. Cái giọng này rất quen, còn tự xưng là “trẫm”, không phải Lê ca thì là ai?

Vừa nghĩ xong, tôi liền nghe một tiếng ni non rất nhỏ khiến toàn thân nổi da gà: “Yến phi...”

Tai tôi thật ra cũng rất thính, thế nhưng để tôi nghe được rõ ràng cái giọng ni non rất nhỏ ấy, hoàng đế bệ hạ cùng Yến phi có lẽ chỉ ở cách tôi chừng vài bước chân mà thôi... Nghe lên người khác trong tình thế này là một việc vô đạo đức, thế nhưng xét về hoàn cảnh trước mắt cùng danh tính đối phương, cái từ “vô đạo đức” này có thể được hiểu là “dễ bị chém đầu”.

Tôi đang tìm cách thoát thân thì có một bàn tay nhẹ nhàng bị miệng tôi lại, rìa đá phát ra tiếng tán hoàng chậm chậm lùi về phía trước. Thật ra là tôi bị kéo lùi về phía sau.

Tới khi mấy tảng đá kia đều đã bị cây cối trong ngự hoa viên che khuất tầm mắt, tôi mới được thả ra. Tôi lập tức quay người lại, thì thấy pháp sư cao hơn tôi gần một cái đầu đang trầm mặc nhìn mình.

Tôi cười bẽn lẽn nói: “A... thật ra tôi không có cố ý nghe lén họ đâu. Tôi... tôi cũng là tình cờ ở chỗ đó thôi...”

Tuệ Gia cup mắt. Hiện tại mặt trời đã gần khuất bóng, chúng tôi lại đứng dưới tàn cây, cho nên mấy tia sáng mỏng manh gần như chưa lọt tới khuôn mặt anh ta. Tôi tự hỏi anh ta có phải lại đang mãi ngắm nhìn khoảng không nào đấy sau lưng tôi, thì người trước mặt đã giơ tay, nắm lấy tay tôi.

Cái tay của anh ta có vẻ nắm hơi chặt. Tôi vừa định gỡ ra thì đã nghe anh ta chậm rãi nói: “Những người nghe lén, thường bị bệ hạ ra lệnh chặt tay.”

Tôi sững sốt trong ba giây, bật cười nói: “Pháp sư đại nhân, đừng hù tôi có được không? Tôi từng nghe nói nghe lén bị cắt tai, ăn trộm mới bị chặt tay đấy!”

Anh ta như vừa bừng tỉnh ngộ, giơ tay sờ sờ vành tai của tôi nói: “Vậy à... vậy thì cắt tai phải hay là tai trái đây...”

Thái độ của anh ta đối với tôi hiện giờ có hơi mờ ám. Nếu Tuệ Gia là một người đàn ông bình thường khác, ví như Lê ca, tôi sẽ cho rằng anh ta đang ve vãn tôi. Thế nhưng đây là cái người giữa đông đứng giữa hồ lạnh, đến hè lại bảo người ta mặc áo ấm, quả thật không thể liệt vào hạng đàn ông có suy

ngồi bình thường được. Hơn nữa, anh ta có khả năng là kẻ dám nghĩ dám làm, tôi sợ rằng anh ta trong lúc kích động sẽ “hành hình” luôn, trong khi đó tôi không thể vẽ đường cho hươu chạy mà gợi ý anh ta giao tôi cho Lê ca xử lý.

Vì vậy, tôi vùng chạy khỏi tầm với của Tuệ Gia, vừa không ngừng đi thật lùi vừa nói: “Lúc này tôi không gặp pháp sư, cũng không nghe gì nhé. Nể tình tôi là một phi tần thất sủng lại còn trẻ dại, mong pháp sư đại nhân rộng lượng bỏ qua.”

Tuệ Gia nhìn nhìn cánh tay đang gơ ra giữa không trung, khóe môi hơi nhếch lên, sau đó lại lần nữa nhìn nhìn một vùng xa xăm ở phía sau của tôi, cứ như cái người là tôi đây đang đứng trước mặt anh ta là không khí. Lại nữa, cái người này...

Tôi vừa đi vừa bản thân nghĩ, người lúc này cũng có lúc mỉm cười. Nụ cười của anh ta không chói mắt, thế nhưng không hiểu sao lại khiến tim tôi nhói lên một nhịp.

Bởi vì khóe miệng anh ta lúc cười, trông rất giống một người.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thêm mấy tháng nữa trôi qua, tình trạng mất ngủ của tôi chỉ nghiêm trọng hơn chứ không hề giảm đi. Ban ngày lẽ ra tôi có thể ngủ bù, thế nhưng Đức phi ngày nào cũng ồn ào quấy rối tôi, khiến tôi không được ngon giấc. Mặt khác, con người ngủ vào ban đêm là có nguyên do của nó, hiện tại tôi lại chẳng may mang thân xác người phạm, cơ thể dù tốt đến đâu cũng sẽ đến cực hạn.

Tôi ngờ rằng cái bóng đen kỳ lạ hôm nọ chính là nguyên nhân gây ra chứng mất ngủ của mình. Thế nhưng khi nhờ Cảnh Châu điều tra giúp, anh ta lại dùng bộ dáng cười mỉm mà quả quyết rằng: “Thật Viên, con chỉ đang tưởng tượng mà thôi. Ta đã nhìn kỹ, chẳng có ma hay yêu nào đang âm thầm quấy nhiễu con đâu nhé.” Tôi không cho là phải, anh ta bèn thề thốt sẽ âm thầm giúp tôi trông coi, nếu có kẻ nào làm phiền tôi nhất định sẽ bị anh ta nặng tay trừng phạt.

Hậu quả là tôi càng mất ngủ nhiều hơn.

Buổi sáng đó tôi vừa gọi Cảnh Châu tới căn dặn về chất lượng giấc ngủ, lúc chiều xế đã thấy một thái giám hốt hải chạy vào Lệ Tâm cung. Thì ra Lê ca sai thái giám này báo tin thuốc hồi sinh của Tuệ Gia đã luyện xong, bảo tôi mau mau đến căn phòng của hồ ly thái hậu.

Trên đường đi, vị thái giám lạ mặt hạ giọng nói với tôi: “Lâm tổng quản dặn nô tài báo cho nương nương biết, pháp sư sau khi luyện thuốc đã bế quan một thời gian. Pháp sư đã dặn đợi ngài bế quan xong mới được tiến hành nghi thức đánh thức thái hậu, thế nhưng bệ hạ vì quá nhớ nhung thái hậu, nên đã tự chủ trì rồi.”

Tin tức này không khỏi khiến tôi chau mày. Tôi đã biết Lê ca này vốn là kẻ thích lạm quyền, thế nhưng đối với tình thế hiện tại, hành động của anh ta chẳng được xem là khôn ngoan. Trên đường đi tôi không ngừng nắm chặt vạt áo trước ngực, bước chân bắt gặp nặng nề hơn.

Khi tôi đến nơi, đã có rất nhiều cung nữ thái giám xếp hàng nghiêm chỉnh xung quanh tòa lầu hai tầng vốn thường ngày vắng vẻ. Lối lên lầu hai được trải thảm lông vũ cùng sang trọng. Trước cửa căn phòng rộng là một cái bàn tế nghi ngút khói hương, tuy nhiên vì các cửa sổ đều được mở tung nên không gây cảm giác ngột ngạt. Chiếc giường tinh xảo vẫn nằm chiếm chỗ ở giữa phòng, hồ ly tinh tuyệt đẹp nằm trên đó như một vầng sáng lung linh tô điểm thêm cho không gian hoa lệ. Qua khe mắt, tôi dễ dàng trông thấy Phụng ca dẫn đầu mấy cung nhân cúi đầu đứng hầu trong một góc. Còn Lê ca mặc áo choàng màu vàng kim nổi bật đứng trước bàn tế, đôi mắt nhìn chăm chăm một chiếc khay đựng tám lông dày màu bạc óng ánh trên đàn. Tôi vừa nhìn đã biết tám lông kia chính là Cửu Linh Lung mà chúng tôi từng lặn lội tìm về.

Lê ca vừa nhìn thấy tôi đã trưng ra nụ cười rạng rỡ, vui vẻ ra lệnh: “Lệ phi, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong. Bây giờ cô mau mau giúp trẫm khoác Cửu linh lung đã ngâm thuốc lên người thái hậu, nghi lễ coi như hoàn thành.” Tôi nghiêm túc nhìn anh ta hỏi: “Bệ hạ, pháp sư không đến sao?” Lê ca lơ đãng lắc đầu đáp: “Tuệ Gia bị thương trong lúc chế thuốc, đã bế quan rồi. Thế nhưng chuyện này trầm tư làm được, không cần cậu ấy.”

Lúc nói chuyện với tôi, anh ta vẫn không ngừng cười. Nụ cười tươi hiem hơi này của Lê ca khiến tôi nhớ đến bộ dáng anh trai Minh Tư mỗi khi gặp lại cha mẹ và em gái sau chuyến đi xa. Anh trai của tôi cái gì cũng tốt, trí tuệ cũng không tồi, chỉ mỗi tội là nụ cười được nhận xét quá mức ngây ngô. Thế nhưng cái kiểu ngây ngô của anh trong hồi ức của tôi là nét đẹp hết sức thánh thiện, còn nụ cười của Lê ca trước mặt chỉ có thể được liệt vào hàng ngu ngốc kẻ bị bỏ bùa mê thuốc lú lâu năm.

Trước giờ Lê ca vẫn luôn chứng tỏ bản thân là một hoàng đế vừa có ngoại hình vừa có thực lực, tôi cũng cho rằng anh ta là một người không tồi. Thế nhưng hiện tại thứ lỗi tôi phải nói xấu về Lê ca một chút, anh ta lúc này giống kẻ vừa đánh rớt mất trí tuệ của mình. Mà tôi cũng không thể nặng lời trách móc Lê ca, bởi đó cũng không phải lỗi của anh ta. Đối với kẻ có chút kiến thức về hồ ly, ví như tôi, chỉ cần bình tĩnh phán đoán thì mọi chuyện sẽ hiện ra rõ ràng. Hồ ly chín đuôi vốn nổi tiếng là loài gian trá lại giỏi bùa mê, tôi cho rằng năng lực trước lúc ngủ vui hơn hai chục năm trước đã ra tay với đứa trẻ sơ sinh là Lê ca, khiến anh ta cố chấp tin tưởng năng lực là mẹ ruột của mình cho tới bây giờ.

Dù vậy, hiện giờ tôi cũng không thể nói thẳng với Lê ca rằng anh ta rất có thể đã bị bỏ bùa mê, làm sao khiến một người nghe theo ý mình nếu bản thân

họ chẳng thấy bản thân có vấn đề gì? Cho dù lý lẽ của tôi hùng hồn đến mấy, anh ta chắc chắn cũng chẳng thể nghe lọt tai. Điều đáng buồn là, hiện tại quyền lực của anh ta nằm trong tay quá nhiều. Tôi bèn chọn cách mềm mỏng, nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ không sợ rằng trong quá trình đó sẽ có rủi ro gì, làm ảnh hưởng tới sức khỏe của thái hậu?” Lê ca bật cười lớn: “Lê phi nghĩ nhiều rồi! Khó khăn chồng chất đều đã qua, hiện tại chính là lúc hưởng thụ thành quả, làm sao có nhiều nguy hiểm như vậy!” Nghe xong câu này của Lê ca, tôi chợt nghiệm ra thêm rằng anh ta làm người hết sức lạc quan, ấy vốn là một thái độ sống tốt. Thế nhưng thái độ của anh ta trước đây không nên nhồi nhét cho Lê ca nhiều tự tin đến thế, bởi một con người nhỏ bé như anh ta, cho dù làm vua một nước, cũng không thể chi phối được mọi chuyện sẽ xảy đến với mình.

Nỗ lực khuyên nhủ nhẹ nhàng đang đứng trước bờ vực thất bại, tôi đành hơi đành giọng: “Bệ hạ, dù thế nào đi nữa thì nghi lễ này cũng nên do pháp sư chủ trì.” Tôi vừa nói dứt lời, nụ cười trên mặt Lê ca đã bắt đầu cứng lại. Anh ta nghiêm khắc nói: “Lê phi chẳng lẽ cho rằng trẫm là kẻ hồ đồ?” Đôi mày anh ta càng ngày càng cau chặt, bộ dáng sừng cổ ấy lại khiến tôi ngờ rằng nếu chúng tôi đang ngồi trên xe ngựa, anh ta sẽ chẳng nề nang gì mà một cước đá tôi xuống ngay.

Hoàng đế này thật không dễ nói chuyện tí nào. Lúc này tôi chỉ hận không thể lập tức gọi Cảnh Châu ra làm náo loạn căn phòng này. Thế nhưng nếu anh ta tham dự vào, biết đâu số phận định sẵn của thần tiên lịch kiếp là Lê ca sẽ bị làm thay đổi. Trước đây cũng từng có việc tương tự, vị tinh quân mang vương mệnh nọ vì chuyện xuống trần của một vị thần làm cho số phận bị quấy nhiễu, sách trời theo đó mà bị viết lại. Hậu quả là, ông Thiềm cùng nhiều vị tiên văn thư khác đã tốn nhiều ngày đêm để sửa lại mệnh cách cho hàng triệu người phạm chiếu theo sách trời. Sau này Thiên Long Vương biết được, mới ban lệnh thất chặt hành vi của thần tiên trong quá trình lịch kiếp, ai vi phạm đều bị trừng trị rất nặng.

Mà tôi vốn là một kẻ đi lịch kiếp “chui”, chưa kể ký ức cõi tiên còn chưa được xóa hết theo quy định. Nếu hiện tại làm lớn chuyện, để Thiên long tộc biết được, thể diện vốn đã bị bôi xấu của tôi sẽ càng bị hạ thấp thêm hơn.

Tôi vì ôm nỗi khổ tâm trong lòng mà trầm mặc một lúc lâu. Thấy tôi im lặng, giọng của Lê ca trở nên nguy hiểm: “Chẳng lẽ Lê phi không muốn giúp trẫm?” Tôi chợt nhớ anh ta đã từng nói “trẫm không nuôi người vô dụng”. Bây giờ tôi mà tiếp tục từ chối, biết đâu anh ta sẽ ngay lập tức tóm lấy tôi ném ra ngoài cửa sổ, sau đó tước luôn chức vị của tôi? Hoặc anh ta có thể chém luôn đầu tôi, bởi đối với những việc có liên quan tới hồ ly tinh này, lý trí còn lại trong đầu anh ta ít tới thảm thương. Xét tình hình trước mắt, tôi cũng không thể để anh ta nổi giận thêm nữa. Tôi cắn chặt răng, cười nói: “Nào có. Là do tôi nghĩ nhiều mà thôi.” Tôi bất đắc dĩ dùng hai tay nhận lấy tấm lông màu trắng bạc từ trên bàn tế, theo sự hướng dẫn của anh ta mà bước từng bước đến chỗ chiếc giường hoa lệ.

Đến bên giường, tôi trầm mặc nhìn xuống người phụ nữ đang say ngủ. Lê ca đứng một bên dịu giọng cổ vũ: “Lê phi đừng sợ, bà ấy là mẫu hậu của trẫm. Hẳn không làm hại cô.”

Tôi không sợ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không căng thẳng. Trong khi tôi đang cố gắng giữ cho thân thể mình lạnh lạnh, Lê ca thân ái lại hết lần này tới lần khác đẩy tôi vào hiểm nguy. Lần trước khi lấy Cửu Linh Lung, anh ta từng cam đoan rằng tôi không chết, thế nhưng tôi lại nát thịt tan xương. Dĩ nhiên sau đó anh ta vẫn nghĩ bản thân là hoàn toàn đúng đắn, bởi không biết về việc tái sinh của cơ thể này.

Tôi đau khổ nói: “Nếu lần này tôi lại chết, kiếp sau bệ hạ nợ tôi nhiều hơn gấp tôi.”

Lê ca đáp trả tôi bằng ánh mắt chỉ trích, như ngụ ý rằng: hiện tại cô mang thân phận nàng dâu, ít ra cũng phải tỏ ra hết sức cung kính với “mẹ chồng” mới đúng. Dĩ nhiên thân phận người mẹ chồng này tôi không dám nhận, thế nhưng trong mắt mù mịt của Lê ca, ả ta chính là mẫu hậu dịu hiền đầy đức hi sinh mà anh ta nằm mơ cũng muốn gặp lại. Thôi vậy, thôi vậy. Tôi đành chịu lòng Lê ca thêm một lần nữa, ai bảo hiện tại tôi ăn nhờ com của anh ta, ở đậu nhà anh ta, dĩ nhiên cũng phải chịu sự áp bức của anh ta.

Tôi nhẹ nhàng khoác tấm lông hồ ly lên người phụ nữ đang say ngủ, sau đó lập tức lùi ra sau. Trong quá trình làm việc này, tôi không ngừng thầm chửi rủa bản thân quá bất lực.

Chúng tôi nín thở chờ rất lâu, người trên giường mới từ từ mở mắt.

Tôi vốn luôn cho rằng hồ ly chín đuôi kia là yêu quái hết sức xinh đẹp, thế nhưng lại là vẻ đẹp yêu mị không giống với bất cứ sinh vật sống nào. Khi hồ ly tỉnh thức tỉnh, cả căn phòng như có một luồng sáng mờ ảo quét qua, khiến không gian như thoáng chốc chìm vào mộng cảnh.

Hồ ly tinh chớp chớp mắt nhìn một lượt mấy người trong phòng, ánh mắt hiện rõ cảm giác mới mẻ đối với sự hiện diện của tôi, Lê ca cùng mấy cung nhân. Tôi tuy là thân nữ nhi, thế nhưng khi đụng phải ánh mắt mơ màng đầy quyến rũ đó, trái tim không khỏi “bình” một tiếng đập mạnh. Đây là chính hồ ly tinh chín đuôi trong truyền thuyết, là bậc thầy sử dụng mị thuật, là nghệ nhân quyến rũ!

Ả ta từ từ ngồi dậy khỏi giường, chiếc chăn mềm mại theo đó trượt xuống để lộ ra một góc vai trần. Giữa lúc ả mộng lung nhìn về chúng tôi, Lê ca trong cơn xúc động đã bước tới cạnh bên giường, rung rung nói: “Mẫu hậu... người là mẫu hậu của trẫm sao?” Dưới ánh mắt tràn đầy trông đợi của mấy người trong phòng, ả ta mỉm cười dịu dàng đáp: “Đúng... đúng rồi... con ngoan của ta...” Ả ta run rẩy mở rộng hai cánh tay trần, như thể muốn ôm “con trai” của mình. Đúng lúc ánh mắt ả vừa chuyển, tôi buột miệng la lên: “Bệ hạ, cẩn thận!”

Lê ca không hề là một người luyện võ vừa cường tráng vừa nhanh nhẹn. Tiếng cảnh báo của tôi vừa ra khỏi miệng, anh ta đã như con cá nhảy phốc sang bên cạnh, nhờ vậy mà thành công tránh được một chương chỉ mạng của hồ ly tinh.

Lê ca lúc này hành động theo bản năng, khi định thần lại cũng không biết rằng mình vừa tự cứu được một mạng. Anh ta ngơ ngác nhìn hồ ly trong phút chốc hiện ra khuôn mặt dữ tợn, lo lắng nói: “Mẫu hậu, là con đây. Người không nhận ra con trai của mình sao?”

Hồ ly tinh nghe nhe răng mỉm cười: “Con trai ngoan, chẳng phải con nói nhớ mẫu hậu sao? Vì có gì né tránh mẫu hậu vậy?” Ả vừa nói vừa mềm mại trượt ra khỏi giường. Trang phục trên người ả là một chiếc áo dài không tay, ngực áo khoét sâu, đôi chân dài thoát ẩn thoát hiện dưới làn váy mỏng. Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy đôi mắt của ả đang dần chuyển sang màu đỏ.

Lê ca bối rối gọi vài tiếng “mẫu hậu”, thế nhưng cũng không bước lên. Mắt thấy ả càng lúc càng đến gần Lê ca, giọng hoảng sợ của một cung nhân vang lên: “Bệ hạ...”

Hồ ly tinh dường như cảm thấy bị quấy rầy, ánh mắt liếc qua cung nhân vừa mở miệng. Người đó như một con rối rơi oặt xuống đất, bản thân ả thì bỗng chốc co giật nặng nề.

Ả ta nhìn xuống cánh tay hơi run rẩy của mình, lầm bầm: “Lẽ ra không nên dùng yêu thuật quá sớm.” Lê ca thấy “mẫu hậu” đang có vẻ không khỏe thì bước tới, thế nhưng tôi nhanh chóng nắm cánh tay anh ta lại, quả quyết nói: “Đừng đến gần, bà ta sắp sửa để lộ nguyên hình.”

Anh ta nhìn tôi hết sức khó hiểu, thế nhưng tôi kiên trì giữ chặt Lê ca không cho anh ta tiến về phía hồ ly tinh.

Phía bên kia, cơ thể hồ ly tinh bắt đầu có biến hóa. Đến lúc ả ta để lộ chín cái đuôi trắng phao phao không ngừng vung vẩy, khuôn mặt Lê ca mới trở nên tái mét. Tôi đoán bùa mê đặt lên người anh ta hơn hai mươi năm ròng rã đã bắt đầu tan.

Lê ca sững sờ la lên: “Bà... bà vốn không phải mẫu hậu của trẫm!”

Quả như tôi dự đoán.

Hồ ly tinh cũng rất nhanh chóng nhận ra bùa mê của bản thân bị vô hiệu, lúc này bèn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Mẹ mi? Mi nên biết hồ ly chín đuôi không thể sinh con với người ở cõi trần. Mi lại là con người, ta là yêu, ta làm sao mà sinh ra mi chứ?”

Biểu cảm trên mặt Lê ca lập tức trở nên nặng nề. Anh ta gằn giọng hỏi: “Vậy mẹ trẫm là ai? Nếu không phải bà, ai có thể là mẹ trẫm chứ!”

Hồ ly tinh tiếp tục ngoe nguẩy đuôi, cười khẩy không đáp.

Lúc này Phụng ca đứng ở gần cửa nhất đã hoàn hồn, vội la lên: “Bảo vệ bệ hạ, bảo vệ bệ hạ!”

Hồ ly tinh cảm nhận nguy hiểm, liền vung tay một cái, cánh cửa phòng cùng toàn bộ cửa sổ nặng nề khép lại. Thật ra nếu ả đã khôi phục hoàn toàn, mấy cánh cửa kia chỉ tốn một giây để đóng lại mà thôi. Thế nhưng vì ả ta vừa mới mặc lại bộ lông, làm được như vậy cũng chứng tỏ công lực của ả không hề yếu kém.

Thấy thời cơ đến, tôi vội móc ra một vật từ trong ngực áo. Đó là con dao màu đen sần sùi như được đeo ra từ đá, trên đó khảm vài ký hiệu cổ xưa của yêu tộc. Ngay cả viên ngọc trấn yêu bị Lê ca gỡ xuống cũng được tôi dùng dây cột vào đuôi dao.

Hồ ly chín đuôi vừa nhìn thấy con dao này thì mặt đã biến sắc. ả vừa nghi ngờ vừa lo lắng thốt lên: “Yêu hoàng...? Làm sao mi có thứ này?”

Không ai đáp lời ả. Nói về con dao này, phải kể lại cuộc gặp của tôi và Cảnh Châu mấy canh giờ trước. Tôi vừa kể sơ sơ về tình hình hiện tại trong hoàng cung, anh ta đã hào phóng cho tôi mượn con dao “Yêu Vương” này. “Yêu Vương” vốn là vật phòng thân của Cảnh Châu, bản thân nó đã nhiễm khí tức của anh ta, vì vậy bất cứ loài yêu quái nào thuộc sự quản lý của anh ta cũng phải nể sợ.

Hồ ly tinh trước mắt có vẻ nhận ra “Yêu Vương”, nhưng thay vì hoảng sợ, ả ta lại trở nên vô cùng kích động như nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung. Dĩ nhiên điều này cũng không khiến tôi quá thất vọng, trước đó tôi vốn cũng chẳng mong ả ta sẽ quỳ xuống xin tha. Theo con giận dữ của hồ ly tinh, chín cái đuôi của ả không ngừng vung vẩy loạn xạ. Một cái đuôi đụng vào cột giường, cái cột giường xấu số lập tức vỡ vụn. Lúc này mấy người ít ỏi trong phòng mới hoảng hốt nhận ra lực sát thương của mấy chiếc đuôi thành tinh tưởng như mềm mại đáng yêu kia.

Tôi đặt con dao vào tay Lê ca, nghiêm túc nói với anh ta: “Dùng thứ này để giết ả.”

Ban đầu Lê ca còn chần chừ không muốn ra tay. Thế nhưng hồ ly tinh càng ngày càng tiến sát, phản ứng của ả cũng quá mức mãnh liệt, cuối cùng anh ta cũng tự hiểu không chống trả nghĩa là tự đưa bản thân vào đường chết.

Lê ca vừa giơ dao lên, hồ ly tinh đã bỏ nài nỉ. Anh ta nhanh nhẹn nhảy lên giường né tránh, lăn vài vòng, trong quá trình đó không quên cời phẳng luôn chiếc áo choàng vàng kim rộng thùng thình. Áo trong màu đen của anh ta bó sát người, vô cùng thuận tiện cho cử động. Trong khi Lê ca liên tục tránh né, hồ ly tinh không ngừng sấn tới. Anh ta liền giơ dao ra đỡ, hai bên lao vào trận quần thảo như hai con dã thú đang điên cuồng tranh giành địa bàn.

Chẳng mấy chốc, đồ đạc quý giá trong phòng đã bị trận chiến làm cho vỡ nát, còn tôi cùng mấy cung nhân thì không ngừng nhào nhào tránh né khắp nơi. Lê ca vốn là một chiến binh dũng mãnh, sau khi đấu với hồ ly một trận sống mái thì cũng làm ả đổ máu. Vết thương của đao kiếm bình thường vốn chẳng làm hồ ly tinh chịu đau đớn đến thế, nhưng chẳng may cho ả, thứ Lê ca đang cầm lại là “Yêu Vương”. Dù Lê ca so với ả yếu ớt bao nhiêu, sức mạnh của “Yêu Vương” cũng đủ bù đắp cho sự thua kém ấy. Chẳng mấy chốc cả hai bên đều trọng thương. Hồ ly tinh bị dồn vào đường cùng, lúc này khuôn mặt ả đã trở nên méo mó, trông vô cùng dữ tợn. ả nhe ra hàm răng nhọn hoắc sắc bén, ánh mắt bắt ngờ xoáy về phía cái cột tôi đang nép. “Là mi... là tại mi...” ả gầm gừ.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, tôi nhìn thấy Lê ca bị một lực lớn đánh bật về hướng mình. Ánh mắt của anh ta không biết từ khi nào đã trở nên mờ mịt. Tôi đỡ được Lê ca, rất may mạch máu của anh ta vẫn đập, thế nhưng thân thể tôi cũng vì cú đỡ này mà ngã bật ra sau.

Hồ ly tinh nhân cơ hội này phóng tới. ả giơ móng vuốt sắc bén về phía cổ họng của tôi. Tuy tôi kịp thời đẩy Lê ca sang một bên khiến ả mất trọng tâm trượt một quãng dài, thế nhưng con dao “Yêu Vương” trên tay Lê ca lại bị văng ra một quãng. Hồ ly tinh tiếp tục nhào tới. Tôi bị dẫn xé giữa việc bỏ chạy hay che chở cha Lê ca, lúc này bèn dáo dác nhìn quanh tìm cứu viện. Thế nhưng hồi ời, mấy ngự lâm quân đang kéo đến đều đã bị yêu thuật của ả

chặn ở ngoài cửa không thể tiến vào.

Cứ đà này, chỉ trong vòng vài giây nữa cả tôi và Lê ca đều sẽ thiệt mạng.

Có tiếng kêu khóc vang lên: “Bệ hạ...”

Đúng lúc này, Phụng ca vốn đứng yên ngay gần đó đột ngột nhào đến. Hồ ly tinh bất ngờ bị anh ta ôm lấy, hơi sững sờ trong mấy giây. Phụng ca hô lên: “Vô Diện! Vô Diện! Nhanh lên!”

Đây là cơ hội cuối cùng của chúng tôi.

Cơ thể hiện tại của dù sống trong nhung lụa đã quen nhưng về bản chất cũng là một kẻ hoang dã chân tay nhanh nhẹn. Vì vậy khi lời Phụng ca vừa dứt, tôi đã gọn gàng tóm lấy con dao trên mặt đất, liều mạng đâm mạnh lên trái tim của hồ ly chín đuôi. Con dao chạm đến đích cũng là lúc tôi bị yêu thuật của ả làm cho văng vào tường, học một ngậm máu lớn.

Hồ ly tinh bị đâm trúng tim, tuy vết thương không quá sâu nhưng pháp thuật yểm trên ‘Yêu Vương’ cũng khiến da thịt ả kêu “xèo, xèo”. Chỉ trong phút chốc, khuôn mặt của ả mất hết huyết sắc. ả đuôi sức nhưng chưa chết ngay, không ngờ lúc này còn sức vung bàn tay đầy máu về phía tôi.

Thân xác hiện tại của tôi là người phàm, thật sự không chịu nổi quá nhiều dày vò như vậy. Hồ ly tinh dùng chút sức tàn yểm sát chú lên người tôi, thế nhưng ngay lúc ấy có một bóng người áo xanh vọt đến, lúc tôi rơi xuống còn bị tấm lưng của người đó ép mạnh đến nghẹt thở.

Người vừa nhào đến không ai khác, chính là Phụng ca. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, vì tôi đang nằm bẹp dưới người Phụng ca nên khi cơ thể của anh ta bị chấn động mãnh liệt, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng.

Trong mũi tôi lúc này toàn mùi máu, không hiểu là máu của Lê ca, của tôi hay Phụng ca. Từng cơ bắp trên cơ thể tôi đều gào thét như có hàng vạn mũi kim ngoáy sâu vào da thịt. Phụng ca nằm trên người tôi bắt đầu lên cơn co giật. Tôi cố đẩy anh ta ra nhưng không đủ sức, lúc tôi mở miệng định gọi thì từ cổ họng truyền đến một cơn đau dữ dội, tôi mới biết vị trí đó lúc này đã trúng đòn của hồ ly tinh.

Tôi đang bị trọng thương, lại bị đè nặng, đầu óc bắt đầu mơ màng. Trong thời khắc mong manh đó, tôi chợt nhớ một ngày đẹp trời mấy tháng trước, Phụng ca đỏ mặt nói với tôi: “Tôi nợ cô.” Tôi không hiểu sao lại nhớ về bộ quần áo màu đỏ thêu hoa, về chiếc mặt nạ màu sứ trắng, cả chén thịt viên mà rất lâu trước kia, anh ta từng vì tôi chuẩn bị.

Sau này Tuệ Gia dùng giọng đều đều kể lại tình cảnh lúc anh ta chạy đến, lúc đó tôi chỉ còn một nửa cái mạng mà thôi. Bản thân tôi chỉ nhớ lúc áp lực trên cơ thể biến mất, bởi có kẻ đã kéo Phụng ca đi, tôi rơi vào một vòng tay vững chãi. Khi tôi yếu ớt ngoái đầu, cảnh nhìn thấy lúc ấy là một người mặc áo tổng quân màu xanh bê bết máu. Khuôn mặt người đó bị cào nát, lồng ngực cũng tan hoác, chỗ lẽ ra là trái tim giờ chỉ có một đồng máu thịt bầy nhầy.

Tình hình lúc đó vô cùng hỗn loạn, tiếng kêu la vang vọng khắp nơi. Có người thì thào vào tai tôi: “Bệ hạ vẫn ổn, bệ hạ vẫn ổn...” Thế nhưng Phụng ca của tôi lại không may mắn như vậy. Ngay cả khi chìm vào hôn mê, tôi dường như vẫn thấy khuôn mặt đầy máu của anh đang mỉm cười với mình. Tôi tự nhận là một thần tiên đã từng kinh qua chiến trận, từng tiêu diệt rất nhiều ma thú, từng ôm trong tay thân xác đồng đội, thế nhưng hình ảnh về cái chết của Phụng ca ở cõi trần vẫn luôn ám ảnh tôi về sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nếu sau này có ai hỏi tôi về cảm giác sau lần lịch kiếp này, tôi nhất định phải bày tỏ lòng khâm phục vô bờ đối với Lê ca bệ hạ. Tôi sống trên đời cũng được chín ngàn mấy trăm năm, trừ Ma Thiên cùng Duyệt Vi ra, đây là người duy nhất không thù không oán thế nhưng lại vô tình hại tôi suýt chết, không chỉ một mà là hai lần. Điều đáng buồn là tôi lại đóng vai kẻ bất lực đón nhận số phận của mình. Cũng may từ hơn trăm năm trước tôi đã dần dần làm quen với sự bất lực, nếu không đã sớm tức tới học máu rồi từ vong chứ chẳng chơi.

Lại nói, thân thể người phàm của tôi dù chưa chết nhưng lại đang chìm trong hôn mê. Giữa lúc mọi âm thanh của thế giới bên ngoài được cản lại bởi lớp da phàm trần, ý thức của tôi không ngừng bay bổng, bay bổng trong một khoảng không tối đen. Giữa lúc mơ màng, thần thức của tôi được một sức mạnh vô hình kéo đi, không biết từ khi nào đã đi vào làn sương mờ mịt.

Một người con gái áo trắng chậm rãi bước đi trước mặt tôi. Lúc này cơ thể tôi nhẹ bẫng, tầm mắt lại bị dán chặt vào bóng lưng mảnh mai của cô ta, cô ta bước tới một bước thì tôi cũng tự động tiến lên theo.

Làn sương càng ngày càng dày đặc, thế nhưng cô gái áo trắng không hề giảm tốc độ. Trước mặt dần hiện ra hình dáng mờ mờ của một công trình khổng lồ. Đi thêm một lát nữa, đường nét của công trình ấy càng lúc càng hiện ra rõ ràng. Theo phán đoán của tôi, đây là một ngôi đền vô cùng cổ xưa, tuy nhiên luồng linh khí tản mát xung quanh lại không giống bất cứ ngôi đền nào ở cõi trời hay cõi trần. Chúng tôi đi qua một cánh cửa nhọn ở chóp, trên cửa chạm khắc nhiều hình ảnh kỳ dị, thoạt nhìn có chút giống với những hình chạm trên con dao “Yêu Vương” mà Cảnh Châu từng cho tôi mượn.

Đây có phải là cổ tự của côi yêu? Nơi đây là cấm địa của côi yêu sao?

Cánh cửa mở ra, cô gái không ngần ngại bước vào. Phía trong đền là một lối đi dài hun hút, hai bên là không gian tối đen như mực. Cô gái đi một quãng xa, không gian tối đen mới được thay thế bằng một vầng sáng màu lam nhạt.

Nếu đây là một ngôi đền khổng lồ, hẳn ở chính giữa là tượng một vị thần oai nghiêm chiếm chế. Thế nhưng tại cái bực cao lẽ ra nên đặt tượng vị thần oai nghiêm chiếm chế mà tôi đang tưởng tượng, lại có một người phụ nữ đầy vẻ ma mị đang nằm nghiêng giữa luồng ánh sáng xanh chói lòa. Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh biển, cổ đeo vòng vàng, đôi vai tròn ẩn hiện dưới lớp áo choàng mỏng tang. Trên đầu nàng điểm mấy bông hoa trắng nhụy vàng, mái tóc dày xoắn tít thành từng lọn nhỏ rũ xuống ngực.

Khi cô gái áo trắng chỉ còn cách cái bực chừng một bước, cô ta quỵ sụp xuống, bả vai run rẩy. Người phụ nữ áo xanh thong thả ngồi dậy, nhẹ nhàng nâng cằm cô gái. Lúc này tôi mới nhìn rõ mặt của cô ta, cảm thấy hết sức bất ngờ.

Cha tôi từng nói rằng mọi sinh vật khi sinh ra đều có tính thiện. Hóa ra khi hồ ly chín đuôi rũ bỏ vẻ mị hoặc, tà ác, cũng có thể được xem là một cô gái trẻ trung đáng yêu. Tôi đoán đây là một yêu hồn đã được tinh lọc, nếu không chắc chắn cô ta sẽ không mang dáng vẻ trong sáng, thiện lương ngần này.

Người phụ nữ áo xanh hài lòng nhìn ngắm khuôn mặt hồ ly tinh, dịu dàng nói: “Con ngoan của ta. Mọi thứ đều đã kết thúc rồi.” Hồ ly tinh liền bật khóc lớn: “Mẫu thân. Con không cam lòng! Con không cam lòng!...”

Người phụ nữ thờ dài, trầm giọng nói: “Đủ rồi!” Sau đó lại dỗ dành: “Chẳng phải cũng chỉ là một kiếp thôi sao? Đừng sợ...” Nàng nói xong thì cô gái áo trắng cũng biến thành một đốm sáng trắng, người phụ nữ áo xanh liền dùng đầu ngón trỏ điểm lấy, đốm sáng dần dần biến mất vào biển ánh sáng phía trên đầu nàng.

Tôi buột miệng hỏi: “Cô ta đã đi đâu rồi?”

Người phụ nữ áo xanh liếc sang tôi. Nàng có đôi mắt hơi dài nên ánh nhìn xéo của nàng vừa toát ra vẻ gian tà vừa có chút nghiêm khắc. Dưới ánh nhìn của nàng, tôi bị một áp lực vô hình đè nặng lên tim, điều đó chứng tỏ người phụ nữ này có pháp lực vượt xa tôi rất nhiều. Nàng có thể là ai? Mẫu thân của côi yêu? Có phải chính là Yêu Thần trong cách gọi của thần tiên chúng tôi? Thế nhưng sao tôi có thể gặp được nàng, chẳng phải nàng đã tan vào Hỗn độn từ nhiều vạn năm trước? Tuy trong lòng rối ren, tôi vẫn bình tĩnh nhìn lại nàng. Một mặt tiềm thức của tôi thầm nhắc nhở, vốn dĩ tôi đang mơ, Yêu Thần trước mắt hẳn cũng từ trí tưởng tượng quá mức bay bổng của tôi mà xuất hiện.

Một lúc sau, khuôn mặt nghiêm khắc của người phụ nữ áo xanh mới đột ngột giãn ra.

“Cô bé.” Nàng nói. “Con với Cảnh Châu có quan hệ gì?”

Tôi không ngờ nàng sẽ hỏi về yêu hoàng, ngập ngừng đáp: “Lúc còn nhỏ... tôi đã biết anh ta.”

Nàng dùng ngón tay uốn mấy lọn tóc xoắn, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi đầy vẻ suy ngẫm. Sau một hồi chiếu tướng tôi, nàng lơ đãng nhìn vào khoảng không, lầm bầm: “Đứa trẻ đó, cũng rất cứng đầu.” Sau đó lại bật cười: “Cũng không được bao lâu nữa.”

Lời nàng vừa dứt, tôi bị một lực vô cùng mạnh mẽ hút lấy. Hình ảnh trước mắt dần dần mờ nhạt, giọng người phụ nữ áo xanh còn văng vẳng bên tai: “Cô bé, con vốn không nên đến chỗ này...”

Tôi từ từ mở mắt, chưa kịp ngạc nhiên vì giấc mộng kỳ lạ kia thì đã hết sức hối hận vì lần thức dậy này của mình. Toàn thân tôi lúc này đau âm ỉ, đặc biệt là vết thương ở cổ họng vô cùng nhức nhối, mỗi lần tôi nuốt nước bọt đều giống như bị chém một nhát dao.

Tôi đang nằm trên chiếc giường êm ái ở Lệ Tâm cung, bên giường còn có một người áo đen đang đứng. Vì người đó đứng ngược sáng nên tôi tạm thời chưa nhìn rõ mặt. Như đọc được thắc mắc mơ hồ trong lòng tôi, một giọng khàn khàn chọt vang lên: “Cô vẫn chưa chết.” Là giọng của Tuệ Gia.

Tôi không cảm thấy ngạc nhiên vì anh ta ở đây, ngược lại, tôi có chút mừng rỡ vì lúc tỉnh dậy còn có người ở bên cạnh mình.

Để nói rõ việc tại sao Tuệ Gia lại ở đây, phải quay lại quãng thời gian mấy tháng trước. Lúc đó, Yến phi còn là con chim đỗ được Lê ca đem về từ ngự hoa viên, vẫn chưa được phong phi. Trong lúc tình cờ gặp Tuệ Gia, tôi đã bạo gan yêu cầu anh ta một việc. Khi đó tôi nói với anh ta như thế này: “Pháp sư, nếu trong thời gian tới tôi sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, làm thế nào để giữ được sinh mạng trong vài năm?”

Tuệ Gia nhìn tôi bằng ánh mắt kiểu như ‘sao tự nhiên lại hỏi như vậy’, thế nhưng anh ta cũng không mở miệng hỏi tôi lý do. Anh ta chỉ trầm ngâm một chút rồi hỏi ngược lại: “Cô cần bảo vệ?” Tôi gật đầu. Anh ta ngay lập tức đáp: “Không khó.”

Tôi vốn là một người trải qua không ít lần kì kèo trao đổi, liền hỏi: “Đổi lại, tôi cần làm gì?” Anh ta ngắn gọn đáp: “Lệ Tâm cung của cô rất yên tĩnh.” Câu trả lời của anh ta làm tôi bối rối. Ý anh ta là gì? Có lẽ Tuệ Gia cảm thấy biểu cảm hiện tại của tôi quá ngu ngốc, bèn mở miệng vàng ngọc giải thích thêm cho tôi: “Sau này nếu tôi muốn đến đó ngồi, cô tuyệt đối không được đuổi đi.”

Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

Thế nhưng đúng lúc này mỹ nhân áo vàng cũng vừa kịp đuổi tới, Tuệ Gia vội vã lách mình biến ra sau thân cây, thành ra câu nói của tôi còn vướng lại chưa kịp gãi bày. Mỹ nhân áo vàng đi ngang qua người tôi, sau lại hắt hàm hỏi: “Có thấy pháp sư đi qua đây không?” Tôi làm ra vẻ vô tội, mỹ nhân áo vàng liền khinh khinh rời đi. Một cung nữ thì thâm vào tai tôi: “Pháp sư tuy là người tu hành nhưng rất được các tiểu thư quý tộc coi trọng. Vị quý nhân lúc này là con gái quan thừa tướng nhất phẩm trong triều, ý phụ thân có địa vị cao nên thường xuyên vào cung quần lấy pháp sư.”

Tôi tìm tìm cười nhìn theo bóng cô gái nọ, chợt ngộ ra lý do vì sao Tuệ Gia lại một mực muốn đến chỗ vắng vẻ mà ngồi. Sau này tôi không có cơ hội gặp Tuệ Gia, cũng suýt quên mất cuộc trò chuyện ấy. Thế nhưng hiện tại tôi được anh ta cứu mạng, điều đó chứng tỏ anh ta rất để tâm tới giao dịch kia. (Tuệ Gia: Tại sao thứ gọi là ‘lòng tốt’ không được nâng tính vào đây vậy?!! Khó ròng.)

Quay lại hiện tại, lúc này tôi đã xem Tuệ Gia như đồng minh của mình, tâm trạng cũng thả lỏng hơn. Anh ta đứng chấp tay bên giường, đôi mắt hướng lên viên dạ minh châu trên nóc giường của tôi, ngón gòn tổng kết tình hình: “Lâm Phụng thiệt mạng. Bệ hạ đang hồi phục. Cô bị móng vuốt và yêu thuật của hồ ly đã thương, hiện không nguy cấp đến tính mạng.”

Nghe xong câu này, lòng tôi có hơi chững lại. Khi tôi có thể đi lại được, nhất định phải đến mộ của Phụng ca thắp cho anh ấy một nén nhang.

Mặc dù thân xác hiện tại của tôi vô cùng đau đớn, thế nhưng một trăm mấy mươi năm trở lại đây, đau đớn dường như đã thành bạn với tôi, tôi cũng không có thêm phản nản gì. Mặt khác, tôi tự an ủi bản thân rằng càng kéo dài mạng sống ở cõi trần, cậu tôi và ông Thiêm sẽ có thêm thời gian phục hồi cơ thể thần tiên của tôi. Ít ra khi quay trở lại, tôi sẽ không phải là một kẻ tàn tật vì không được chữa trị tới nơi tới chốn.

Vì tôi không nói được, nên đành nhìn Tuệ Gia bằng ánh mắt cảm ơn. Anh ta lại không ngó ngang gì tới ánh mắt tha thiết của tôi, thần thờ ngó viên dạ minh châu trên nóc giường một lúc rồi rời đi.

Lúc này mấy cung nữ áo hồng quen thuộc mới dè dặt tiến vào phòng. Một cô vừa vén chăn cho tôi vừa lầm bầm “Nương nương làm bọn nô tỳ sợ quá. Hai ngày trước pháp sư bế nương nương về, người nương nương toàn là máu. Hiện tại thấy người đã tỉnh táo, trái tim của bọn nô tỳ mới được nhặt về...”

Một cô khác thêm vào: “Pháp sư cũng thật là người vừa tinh thông y thuật vừa chu đáo. Cứ tưởng vết thương do yêu quái gây ra ngay cả thái y cũng không cứu nổi, ngài liền tự tay trị thương cho nương nương. Mấy lần bệ hạ triệu kiến, ngài cũng vội vã từ chỗ bệ hạ quay lại Lệ Tâm cung để chăm sóc nương nương...”

Nghe xong lời xuýt xoa của mấy cung nữ, tôi mới thấm thía nhận ra ba thông tin. Thứ nhất, mấy cung nữ này ngày thường tôi không nhớ tên cô nào, thế nhưng theo lời họ, tình cảm chủ tớ của chúng tôi thật ra vô cùng thấm thiết. Thứ hai, các cung nữ biết chuyện tôi bị yêu quái đã thương, thế nhưng chuyện Lê ca cũng bị thương dường như được giấu kín. Bởi tình hình của Lê ca còn có vẻ nghiêm trọng hơn tôi, hiện tại anh ta chắc hẳn cũng đang nằm liệt trên giường, không thể “mấy lần triệu kiến” Tuệ Gia như lời cung nữ nói được. Thứ ba tôi ngủ li bì từ lúc tôi bị hồ ly tinh đã thương đến nay đã được hai ngày, trong hai ngày đó thương thể trên người đều do Tuệ Gia một tay chữa trị.

Chuyện thứ nhất cùng thứ hai coi như không quan trọng, còn chuyện thứ ba khiến tôi có hơi khó thờ rỗi. Hiện giờ tôi mặc quần áo sạch sẽ, cổ quần băng, ngực quần băng, tay chân cũng quần băng, đều là do Tuệ Gia “một tay chăm sóc” ư? Khoan kể đến chút ngại ngùng thiếu nữ của tôi, Tuệ Gia này có biết chuyện nam nữ ở thời đại này không được tùy tiện ở chung một phòng? Huống chi trên danh phận tôi còn là vợ bé của Lê ca, anh ta tận tình như vậy không sợ tự chuốc họa vào người chứ? Lê ca bệ hạ vốn là một người quen được chú ý cùng chịu đựng, hẳn khi biết chuyện cũng cho rằng theo lẽ Tuệ Gia phải chăm sóc cho anh ta trước, chứ không phải chạy qua chạy lại giữa hai cung thể này. Nói cách khác, lẽ ra tôi phải được quảng cho đám thái y, chứ không phải tranh giành sự chăm sóc của pháp sư tinh thông y thuật dành cho anh ta.

Sau một hồi băn khoăn, tôi lại cho rằng Tuệ Gia vốn là người không có suy nghĩ bình thường. Có lẽ anh ta tu hành đã lâu, thứ gọi là quy tắc đối nhân xử thế, khoảng cách nam nữ, hay lễ tiết hoàng cung đối với anh ta chỉ là khái niệm phạm tục không đáng nhắc tới. Hơn nữa tôi cũng chịu ơn cứu mạng của người ta, nếu anh ta không để ý, thì tôi cũng không nên soi mói quá mức. Huống hồ, Lê ca bệ hạ còn thiếu nợ tôi nhiều đấy, anh ta làm sao dám trách tội tôi đây? Vì tôi đã nghĩ thông, tâm trạng trở nên vô cùng thoải mái. Cả ngày tôi nằm trên giường an tâm chờ vết thương lành lặn, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, thời gian cứ như vậy trôi qua như con gió.

Tôi nhận ra từ lúc bị thương, bệnh mất ngủ của mình tự động được chữa lành. Cũng từ lúc tôi thức dậy, chiếc dây đeo tay làm từ lông bôm của Cảnh Châu cũng biến mất, tôi cũng không có dịp gặp lại anh ta. Điều này khiến tôi ngờ rằng chất lượng giấc ngủ của tôi không tốt là do chiếc dây đeo tay kia, có lẽ Cảnh Châu phát giác ra nên đã tự động thu về. Thế nhưng lẽ ra anh ta nên nói với tôi một tiếng trước khi lấy đồ vật của tôi. Sau này gặp lại, tôi nhất định phải nhẹ nhàng nhắc nhở Cảnh Châu một chút.

Chuyện sợi dây đeo biến mất cũng không ngăn cản tôi tận hưởng quãng thời gian an nhàn sung sướng nhất trong vòng một trăm năm qua (lúc tỉnh dậy sau khi rời khỏi Hỏa Ngục, tâm trạng tôi vô cùng không tốt nên không thể so sánh). Đến lúc tôi có thể đứng dậy đi một vòng quanh ngự hoa viên, thời tiết cũng đã trở nên lạnh buốt.

Lúc này tôi mặc một cái áo lông màu đỏ thẫm, không biết được cung nữ nào khoác cho. Trên tay tôi là một cái lò sưởi nạm hồng ngọc, cũng là một món đồ lạ lẫm so với mùa đông năm rồi. Tôi chậm chậm bước đi trên con đường đá trắng cạnh bờ hồ, bên trái là hàng liễu tiêu điều. Mấy tháng nằm bẹp trong phòng khiến tôi vô cùng nhớ nhưng cảnh sắc thiên nhiên, thành ra thấy cái gì cũng đẹp, mặc dù cây cối trong ngự hoa viên hiện tại đương thời gian xơ xác nhất.

Đức phi sau khi biết tôi bị thương cũng có đến thăm hỏi vài lần. Mặc dù ấn tượng ban đầu của hai chúng tôi không tốt lắm, tuy nhiên vì trong hoàng cung này cả hai chúng tôi đều cô độc, nên vô tình lại hợp ý nhau. Mà Đức phi thích nói chuyện, lúc nói cũng không cần người đối diện có ý kiến gì, thế nên đôi với người không thể nói chuyện như tôi lại càng có ý định dính lấy không rời. Vì vậy, thời gian gần đây nàng càng năng ghé qua chỗ tôi. Tình cờ lúc tôi muốn ra ngoài Lệ Tâm cung nàng cũng có mặt, thế nên bây giờ hai chúng tôi sống vai nhau bước đi trên con đường uốn lượn cạnh bờ hồ.

Đức phi chỉ ra phía hồ nói: “Muội muội xem kia, nước trong hồ trong vắt đến nỗi nhìn thấy được đáy. Lúc nhìn thì không có cảm giác gì, thế nhưng nể nhúng tay vào ắt là lạnh thấu xương.” Nàng nói xong thì tự rùng mình. “Không biết muội muội nghe tin này chưa, pháp sư thường có thói quen cời trần đi xuống giữa hồ. Nghe nói năm trước còn xuống hồ vào giữa đông nữa, ngài ấy có phải là mình đồng da sắt hay không?”

Đức phi bàn luận về vấn đề mình đồng da sắt của pháp sư lại quay sang tôi nói: “Bệ hạ tuy thời gian qua không tới thăm nhưng lại để tâm tới muội muội

vô cùng. Cái áo lông đỏ của muội e rằng ở trong cung này không có cái thứ hai. Ngay cả lò sưởi nhỏ nạm đầy hồng ngọc trên tay muội, cái của tỷ tỷ ta ngay cả một viên hồng ngọc nhỏ xíu cũng không có thấy đâu...”

Đức phi nói xong thì che miệng cười thích thú với nhận xét hết sức chính xác cùng ý nhị của mình. Trong lòng tôi lại chắc chắn rằng Lê ca thì ra vẫn sợ thiếu nợ tôi đây mà.

Đức phi đang định nói thêm thì một tiếng cười thánh thót vang đến, trước mặt chúng tôi có khoảng ba bốn cung nữ đứng tụ lại, đang nói cười hết sức vui vẻ. Đức phi nghiêm mặt nói: “Cung nữ ở đâu lại to gan như thế. Chẳng thấy bốn cung cùng Lê phi đang đi dạo hay sao?”

Đức phi vừa nói xong, từ phía hàng liêu chợt bước ra vài mỹ nhân. Dẫn đầu là một cô gái vô cùng xinh đẹp, tuy đang trong mùa đông lạnh giá nhưng nàng kia vẫn ăn mặc khá mỏng manh, chiếc áo voan đỏ xẻ sâu gần tới giữa ngực. Đức phi hạ giọng nói với tôi: “Muội muội, ả trước mặt chính là Yến phi. Chúng ta quay trở lại thôi”.

Dĩ nhiên Đức phi không biết rằng cô nàng Yến phi kia thật ra có thể nghe rất rõ ràng câu chuyện của chúng tôi. Nàng bất an nắm lấy tay tôi định theo hướng ngược lại rồi đi, thế nhưng giọng thánh thót của mỹ nhân Yến phi đã vang đến: “Cái áo lông đỏ kia đẹp quá. Trong cung này ai cũng biết ta hợp nhất với màu đỏ, chẳng biết tỷ tỷ có sẵn lòng nhường lại cho ta?”

Hiện tại ở chỗ này chỉ có hai người mặc áo màu đỏ, một là tôi, hai là Yến phi. Cô nàng Yến phi kia lại chẳng mặc áo lông, thế nên vị “tỷ tỷ” vinh hạnh được cô ta nhắc đến ắt hẳn là tôi rồi. Trong đầu tôi tính tới phương án phớt lờ cô ta, thế nhưng nghĩ lại, tôi cũng là một phi tần đã trải qua hơn một năm giáo dưỡng trong cung. Vì vậy tôi lịch sự quay người lại đối mặt với cô ta.

Đức phi biết tôi vẫn chưa thể nói chuyện, nhỏ giọng nói: “Yến phi muội muội, hiện tại Lê phi vừa mới ốm dậy, nếu không mặc đủ ấm sẽ không tốt cho sức khỏe đâu...” Đức phi không đã động tới việc quần áo của phi tần không phải là thứ dễ bị cướp đoạt, điều đó chứng tỏ trong hoàng cung này Yến phi kia làm loại chuyện này không phải lần một lần hai.

Yến phi nghi nói tới hai chữ “Lê phi” thì đôi mắt hơi sáng lên. Cô ta cười nói: “Vậy sao, Yến phi ta trước giờ cũng là người hiểu lý lẽ. Vậy thì Lê phi tỷ tỷ về tới cung rồi mới sai người đem sang cho ta, như vậy không làm ảnh hưởng sức khỏe của tỷ tỷ có đúng không?”

Tôi cũng khâm phục sự kiên trì của cô nàng Yến phi này, liền nhẹ nhàng cười với cô ta rồi mới dắt tay Đức phi đang bất an rồi đi.

Lúc chia tay Đức phi, nàng ngần ngại hỏi tôi: “Muội muội giao chiếc áo này cho Yến phi thật sao?” Lúc này tôi vỗ vỗ lên vai nàng, nàng thở dài một tiếng rồi đi về cung của mình.

Tôi cho rằng thái độ của Đức phi không phải vì nàng quá yếu đuối, mà do Yến phi vốn là một con chim sẻ tinh quen ỨC HIẾP người khác. Cô ta chọc đến tôi, không biết bị hoàng đế yêu chiều sinh hư cô nàng này sẽ có thái độ gì? Tôi cũng có ý định chờ thử thủ đoạn tiếp theo của Yến phi, thế nhưng ngày hôm đó, cả mấy ngày hôm sau, cũng chẳng có người nào của Yến phi đến tìm tôi để đòi áo.

Làm cho kẻ tâm tình nhộn nhạo muốn xem trò vui là tôi bị thất vọng một phen.

Nửa tháng sau, Lê ca đến Lê Tâm cung thăm tôi. Đây là lần đầu chúng tôi gặp nhau sau sự kiện hồ ly tinh gần nửa năm trước. Anh ta dù vẫn cao lớn nhưng đã gầy hơn trước, khuôn mặt vốn điển trai như được đắp thêm vài tuổi, cộng với nét khắc khổ của bậc tu hành.

Tôi chau mày nhìn Lê ca, nếu nói được, câu đầu tiên của tôi nhất định là: “Sao bệ hạ vừa già vừa xấu đi nhiều thế?” Thế nhưng rất may tôi chưa thể nói ra, Lê ca cũng bót đi vài nếp nhăn trên trán vì đau buồn cho sắc đẹp của mình.

Vì tôi không nói gì, nên Lê ca là người mở lời chào hỏi trước. Anh ta rất truyền thống hỏi tôi: “Lê phi khỏe chứ?” Tôi gật đầu, nhướn mày hỏi lại. Anh ta lúc này mới chú ý tới cái cổ băng kín mít của tôi, nhăn mặt hỏi: “Cô vẫn chưa nói chuyện được sao?”

Tôi nhún nhún vai, ngoắc tay bảo một cung nữ mang giấy bút cho mình. Tôi viết: “Tôi vẫn rất may, vết thương kiểu này nếu nhằm vào cổ người khác có lẽ đã toi mạng rồi.” Trong lòng tôi cũng dấy lên chút bất an, tốc độ lành thế này có quá lâu không?

Lê ca thở dài: “Cô có công cứu giá nhiều lần, trẫm cũng không tiếc thuốc quý chữa trị cho cô. Sau này nếu cần gì cứ cho người đến báo, miễn không yêu cầu quá đáng là được.” Anh ta ngừng một chút, chợt nói thêm: “Cũng may cô không giống người có nhiều nỗi niềm. Nếu đang cần chia sẻ với kẻ khác mà lại không thể nói chuyện, chẳng phải sẽ vì ức chế mà chết sớm hay sao?”

Tôi cảm thấy Lê ca hiện tại ăn nói không hề dễ nghe. Thế nhưng cũng vì câu nói này, tôi nhìn ra anh ta đang có tâm sự. Dĩ nhiên, tôi sẽ không hỏi anh ta có việc gì, tôi cũng không phải cái bồn chứa tâm sự của người khác.

Tình cờ lúc này tôi đang mặc chiếc áo lông đỏ mà nửa tháng trước bị Yến phi bắt gặp. Lê ca sau một hồi thở dài thườn thượt thì chợt để ý tới cái áo của tôi, bèn nói: “Người tặng áo cũng thật có tâm, Lê phi mặc màu đỏ trông rất đẹp.” Tuy tôi biết áo này ở cõi trần thuộc hàng thượng phẩm, thế nhưng nếu Lê ca là người đưa nó đến đây thì hẳn sẽ không có câu hỏi này. Mà ở hoàng cung phương bắc này, ngoài anh ta cùng Phụng ca đã mất ra thì còn có ai tặng quà cho tôi chứ? Tôi chau mày nhún vai, anh ta lại khen tiếp: “Cái lò sưởi kia cũng rất tốt...”

Thấy tôi không biểu hiện gì, anh ta hỏi tiếp: “Lê phi không có chuyện gì muốn nói với trẫm ư?” Tôi lại tiếp tục nhún vai, trong lòng cổ lùng sục mấy đề tài hay ho để nói với anh ta nhưng không tìm được. Anh ta chợt phóng cho tôi một ánh nhìn sâu xa, bộ dạng muốn nói lại thôi. Thái độ này khiến tôi có chút khó hiểu, không khí trong phòng chẳng mấy chốc trở nên ngưng ngập, cũng may Lê ca không nán lại lâu.

Lê ca đi được một lúc, Đức phi đã hót hải chạy qua Lê Tâm cung. Nàng vừa đến đã rung rung nắm chặt lấy tay tôi, kích động thông báo: “Hôm qua...”

hôm qua Yến phi lìa đời rồi.” Tôi viết lên giấy: “Vi sao lại chết?” Đức phi nhấp một ngụm trà ấm cho bớt kích động, hít một hơi dài nói: “Nghe cung nữ nói là ốm chết. Ban đầu chỉ là ốm nhẹ, nhưng bệnh tình càng ngày càng nặng, không có thuốc chữa. Thái y cho rằng bệnh này chỉ có pháp sư cứu được, thế nhưng ngài lại không ở trong cung. . . Sáng nay ngài tức tốc quay lại hoàng cung, thế nhưng đã muộn mất rồi. Cung nữ còn kể, từ hôm qua bệ hạ đã rất đau buồn. . .”

Tôi kinh ngạc một hồi, lại viết lên giấy: “Cô ta bắt đầu ốm từ khi nào?” Đức phi đáp: “Tỷ tỷ không rõ, hình như sau khi gặp chúng ta một hai ngày thì bắt đầu ốm. . .”

Tin tức này cùng với chuyện thăm bất thường của Lê ca lúc này khiến tôi đồ mồ hôi lạnh. Lê ca này sinh lòng nghi ngờ với tôi, tôi cũng không thể mọc thêm ba cái miệng mà phân bua với anh ta. Thế nhưng chỉ mong anh ta là một người quân tử hiểu lý lẽ, ít ra trong vòng hai ba năm nữa, tuyệt đối đừng động tới tính mạng của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tác giả: Tuyết Tâm

Sau ngày hôm đó, Đức phi vẫn thỉnh thoảng ghé qua thăm tôi, thế nhưng Lê ca bệ hạ thì hoàn toàn biệt tăm. So với Lê ca, số lần Tuệ Gia đến Lệ Tâm cung có phần nhiều hơn. Mỗi lần xuất hiện anh ta không nói nhiều, cũng không nán lại lâu. Thế nhưng anh ta đến vô cùng đều đặn, việc thích làm nhất là đứng yên nhìn trời đất. Trong khi anh ta chìm trong thế giới của mình, tôi cũng rất phối hợp phớt lờ anh ta, tùy ý làm việc mà mình thích, ví như đọc sách, vẽ tranh.

Người không biết chuyện sẽ cho rằng tôi và Tuệ Gia có quan hệ mờ ám. Thế nhưng tôi rất thông cảm cho nỗi khổ tâm của anh ta. Anh trai Minh Tư của tôi lúc nhỏ cũng là một thiếu niên thân tiên phong lưu, cũng không ít lần vì sợ hãi những tiên nữ ái mộ mà vội vàng bỏ trốn. Mà những lần anh trai của tôi bỏ trốn như vậy, lúc về lại được anh khóa lác với đứa nhỏ như tôi là “đi đến nơi hung hiểm rèn luyện”, vân vân. Cho nên đối với hoàn cảnh Tuệ Gia, tôi chẳng những không nhiều lời mà còn luôn mở rộng cửa chào đón anh ta. Ai bảo tình cờ Lệ Tâm cung của tôi là nơi vừa vắng vẻ vừa không nhiều người ái mộ, anh ta mới yên tâm lui tới thường xuyên.

Thêm vài tháng nữa, tôi đã có thể phát ra âm thanh. Thế nhưng giọng nói của tôi bây giờ chỉ kém giọng khàn khàn của Tuệ Gia một chút, người nghe nếu không nhìn mặt rất có thể nghĩ tôi là một ông già. Tuy nhiên tôi cho rằng đối với tình cảnh hiện tại, như thế cũng là tốt lắm rồi.

Không biết từ khi nào, trước cửa sổ phòng tôi mọc lên mấy thân cây vừa cong vẹo vừa sần sùi. Tôi hỏi các cung nữ trong Lệ Tâm cung, các cô đều quả quyết rằng đây là cây đại tự mọc mà thành. Tuệ Gia vô tình nhìn thấy, cũng chẳng tỏ lòng kinh ngạc mà chỉ băng quơ bảo đừng đồn đi. Thế nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở cõi trần loại cây tự mọc chẳng những không có lá, mà còn có thể lớn nhanh gấp chục lần cây bình thường.

Vậy mà khi mùa xuân đến, từ trong mấy thân cây kia nhanh chóng đâm ra vô số chồi non nho nhỏ, từ trong mấy cái chồi non lại hiện mọc ra vô số búp hoa bé xíu xiu. Đến khi mấy búp hoa này lớn lên, nở thành nụ hoa đỏ thắm, tôi mới bản thân nhận ra đây vốn chẳng phải loại cây bình thường.

Trong ký ức già cỗi của tôi hiện ra một đoạn kiến thức như thế này. Loài cây này tên Long Đề, vốn chuyên sinh trưởng ở cõi ma. Hầu hết cây cối ở cõi ma đều gây hại cho con người hoặc thần tiên, thế nhưng Long Đề là loại duy nhất mang đến cảm giác dễ chịu, xua tan mệt mỏi cho tất cả các giống loài. Nói tới đây, tôi thật khâm phục mức độ tùy hứng của Cảnh Châu. Ngoài anh ta ra, tôi thật sự không thể nghĩ ra người quen biết nào lại rành rỏi âm thầm trộm cây của cõi ma đến chỗ này trồng. . .

Mỗi lần trông ra cửa sổ, nhìn thấy mấy cành hoa đỏ thắm kia, trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh một đôi thiếu niên trẻ tuổi đứng sánh vai bên nhau, nụ cười thiếu nữ e ấp đẹp hơn cả nụ hoa đỏ rực. Đây vốn là ký ức hết sức mờ nhạt. Lần đó đại chiến tiên – ma nổ ra (rất lâu trước khi tôi gặp Duyệt Vi), tôi vẫn còn là một con nhóc rù rù Cảnh Châu đi xem đánh nhau. Anh ta chịu lòng đưa tôi tới một góc cõi Ma, thế nhưng thứ tôi nhìn thấy không phải là cảnh đánh nhau máu chảy thành sông, mà là một khu rừng nở hoa đỏ rực.

Anh ta giải thích rằng đây là loài cây duy nhất ở ma giới có tác dụng hóa giải phiền muộn cho thần tiên, con người, dù đó chỉ là cảm giác tạm thời. Lúc đó tôi vì vẻ đẹp của loài hoa kỳ lạ cuốn hút, cũng quên bằng chuyện tại sao anh ta không đưa tôi ra chiến trường mà lại đến nơi này. Dĩ nhiên, so với chiến trường, nơi đây hết sức an toàn.

Ngày ấy tôi và Cảnh Châu không phải là những kẻ duy nhất thăm khu rừng hoa đỏ. Chúng tôi bắt gặp một đôi thiếu niên đang dạo chơi, từ xa đã nghe thấy tiếng họ đang cười đùa. Lúc đó Cảnh Châu đã vội âm thầm ôm tôi rồi đi, thế nhưng từ trong lòng anh ta nhìn lại, tôi nhìn thấy thiếu nữ độ tuổi xuân xanh đang mỉm cười rạng rỡ. Khuôn mặt nam thiếu niên bên cạnh bị khuất sau cành hoa, tôi không nhìn thấy cậu ấy. Thế nhưng tôi vẫn luôn cho rằng người thiếu nữ đó là một trong những ma nhân xinh đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy.

Sau này tôi không còn nhớ rõ về cuộc gặp gỡ tình cờ đó, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn chưa gặp qua ma nhân nào xinh đẹp hơn thiếu nữ kia.

Vì mấy mảnh ký ức vụn vặt đó hiện lên giữa lúc tôi vô cùng rảnh rỗi, tôi bèn sai cung nữ căng một bức vải trắng, bản thân ngồi về lại khung cảnh trong đầu. Sở thích vẽ tranh này tôi kế thừa từ mẹ hồ ly của mình. Thế nhưng khác với mẹ tôi vốn thích màu thanh nhã, tôi thường thích nhiều màu sắc nổi bật trong tranh.

Sau một lúc, khung cảnh tươi đẹp dần dần hiện ra. Một rừng hoa đỏ rực, đôi thiếu niên áo đen nắm tay nhau bước đi sau màn hoa. Tôi đang vẽ tới khuôn mặt cô gái, một giọng nói từ sau lưng vọng lên: “Cô đang vẽ gì vậy?”

Tôi giật thót mình, quay lại nhìn. Tuệ Gia đứng ngay sau tôi, hơi chau mày. Đây vốn là chuyện lạ, vì trước giờ tuy anh ta vẫn tùy ý ra vào Lệ Tâm cung của tôi, Tuệ Gia chưa bao giờ tỏ ra quan tâm tôi ở đâu, làm gì.

Tôi cho là bức tranh của mình khiến anh ta nảy ý tò mò, liền khàn khàn trả lời: “Nhìn thấy mấy nhánh hoa đỏ rực, lại nhớ một cảnh lúc nhỏ.” Tuệ Gia im lặng nhìn bức tranh một lát, chợt giờ tay xé bức tranh. Tôi sững sốt, anh ta liền đáp: “Trước giờ tôi vẫn luôn mặc đồ đen. Cô định để bệ hạ hiểu lầm tôi sao?”

Tôi càng sững sốt hơn nữa. Đừng nói chuyện tôi vẽ một bức tranh thì có liên quan gì tới việc anh ta mặc đồ đen, trong hoàng cung này người thích mặc đồ đen, hoặc bị ép buộc mặc đồ đen (về lâm quân) còn xếp hàng dài kia. Hơn nữa nếu anh ta sợ Lê ca bệ hạ hiểu lầm, vài ba hôm lại vác xác tới Lệ Tâm cung của tôi ăn vạ làm gì? Vấn đề quan trọng là, Tuệ Gia hôm nay lại quan tâm tới loại chuyện này sao?

Sau một hồi suy nghĩ, tôi đưa ra kết luận rằng hôm nay là ngày anh ta đặc biệt khó chịu, vì thế mới có sự việc trên. Mẹ tôi từng dạy rằng con người hay thần thiên đều sẽ có lúc thất thường, vốn dĩ họ cũng chẳng mong muốn như thế. Đối với những kẻ đang lúc khó ỡ, tỏ vẻ rộng lượng cho qua mới là thượng sách. Vì thế, tôi cũng rất nhanh chóng quên sự kỳ lạ của Tuệ Gia hôm ấy.

Đương lúc tôi không để ý, đã mấy năm ròng rã trôi qua. Thế nhưng lúc ngoảnh đầu nhìn lại, mấy năm này trong ký ức cũng chỉ là một mảnh mơ hồ. Nếu có gì đặc biệt, phải kể đến việc Đức phi có một đạo được Lê ca ân sủng, mấy tháng liền không đến gặp tôi. Sau đó nàng đột ngột được phong Hậu, tôi cùng mấy phi tần khác cùng lúc cốc đến cung điện mới của nàng hành lễ chúc mừng. Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt của nàng dành cho tôi pha lẫn chút thương hại cùng áy náy. Từ đó về sau, nàng cũng chẳng bao giờ còn là Đức phi nữa, thích quần lấy tôi nữa.

Tôi vốn luôn nghĩ, những thứ tình cảm phàm trần không thể nào động tới một thần tiên lòng dạ hẹp hòi như tôi. Thế nhưng sau này lại có người nói với tôi, kẻ hẹp hòi thật ra chính là kẻ yếu đuối nhất. Bởi họ luôn luôn sợ hãi đánh mất những thứ mình trân trọng, từ đó mới nảy sinh lòng ngờ vực đối với mọi sự xung quanh. Nói tới đây, tôi quả thật thấy mình có chút đáng thương.

Lại nói về Đức phi lúc này đã được phong Hậu, cũng may sau này nàng cũng không bắt tôi ngày ngày đến hành lễ. Nàng không làm khó tôi, có lẽ vì vẫn nhớ chút giao tình lúc xưa. Chỉ có điều nàng cũng không bao giờ để tôi nhìn thấy mình nữa. Bản thân tôi cũng luôn cố gắng biến bản thân thành một cái bóng trong hoàng cung phương Bắc, mà trong phương diện này tôi đặc biệt thành công. Mấy năm sau này, ngay cả Tuệ Gia thỉnh thoảng đến mượn không gian vắng vẻ cũng đột ngột biệt tăm. Điều kỳ lạ là, chẳng ai biết anh ta đi đâu, thậm chí cũng chẳng có ai ngạc nhiên vì sự biến mất của pháp sư đương triều.

Thêm một vài năm nữa, không còn ai đoái hoài đến người ở Lệ Tâm cung là tôi. Đôi lúc tôi cũng bắt gặp ngự giá của Lê ca trên đường đi, thế nhưng mỗi lần như vậy tôi đều rẽ lối khác. Mấy cung nữ theo hầu một nửa vẫn trung thành, một nửa tìm đường sống ở chủ nhân khác, thế nhưng tôi cũng không bận tâm lắm. Có thể vì trừ một số người đặc biệt, tôi chưa từng để ý nhiều đến hoàng cung phương bắc này. Cũng có thể đúng như lời Phụng ca lúc còn sống từng nói, tôi là kẻ có tính tình lạnh nhạt.

Nếu hoàng cung phương bắc để lại cho tôi chút ấn tượng trong quãng thời gian này, phải kể đến ngày tôi chết. Hôm đó, chẳng hiểu vì sao mấy cây Long Đê trong sân đồng loạt nở hoa, sau từng cánh hoa lại là tả rụng rơi theo gió. Tôi tựa người bên cửa sổ, ánh mắt mãi dõi theo vũ điệu cánh hoa đỏ rực có chút rã rời. Cảm cực ở cõi trần những ngày tháng đặng đặng như thế, tôi cũng đã đến cực hạn của mình. Cô đơn là một con quái vật còn nguy hiểm gấp mấy nghìn lần nỗi sợ hãi: nó găm nhăm từng mảnh nhỏ ngày tháng của tôi, tấn công niềm kiêu hãnh của tôi, tước đoạt niềm vui của tôi, và khi làm tất cả những việc đó, nó lại chẳng mấy may để tôi đo đếm được mình đang chịu đau đớn hay tuyệt vọng đến cỡ nào.

Lúc tôi nhận ra mình sắp rời khỏi nanh vuốt của nó, triều đình phương bắc lại đang mở tiệc mừng sinh nhật của hoàng đế. Lê ca mà tôi hầu như quên mất đang mãi miết ôm ấp con cháu của mình, say mê với rượu thịt và những vũ điệu là lướt. Có một đoạn nhạc êm ái lọt vào Lệ Tâm cung già cỗi của tôi như thế này:

Năm tháng rụng rơi chốn chân tường

Một mảnh trời vàng ngả vắn vương

Nhớ một ngày nắng, một ngày nắng

Gió hồng nhẹ phát cánh hoa sương

Giai điệu da diết này đánh thức rất nhiều hồi ức ngọt ngào thuở nhỏ (ở cõi thần tiên), khiến tôi chưa bao giờ mong muốn trở về như lúc này. Tôi vừa mơ màng vừa kinh ngạc nghĩ, khúc hát ở cõi trần này không ngờ lại hợp với hoàn cảnh của tôi.

Cảm giác mệt mỏi rã rời của thân thể già nua biến mất, trước mắt tôi hiện ra vầng sáng mờ lung. Tôi dường như đã nhìn thấy cánh cửa đá của động Hồ ly tại Thanh Khâu trước mặt mình. Thế nhưng ngay lúc này tâm trí của tôi lại sực nhớ ra rằng bản thân đã quên điều gì đó. Suy nghĩ của tôi không ngừng rơi vào trạng thái lờ lờ, thế nhưng tôi nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng chẳng nhớ đã quên điều gì.

Tôi đã quên điều gì?

Tôi đã quên điều gì?

...

Tôi cũng không hiểu vì sao bản thân lại bất an như vậy. Giữa lúc tôi chưa kịp phát hiện ra, thần thức đã trở về tiên thể đặt ở Thanh Khâu.

Giấc mơ dài mà buồn bã ấy, cuối cùng cũng đã kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Thuở còn nhỏ, tôi từng vô tình nghe giọng mẹ mình thỏ thẻ với đấng lang quân của bà rằng: "...Nghe nói một vạn năm trước khi gặp em, chàng mới tỉnh dậy từ giấc ngủ vạn năm? Một lần chàng ngủ lâu như vậy, thể thức dậy có cảm khác gì không?" Cha tôi lúc ấy trầm ngâm một lát, sau đó vừa cất tiếng cười trầm thấp vừa nói: "Lúc thức dậy ư? Giống như mới được sinh ra, phải mất một lúc sau mới nhớ ra mình là một con rồng!" Mẹ tôi cũng bật cười theo, sau đó lâm bầm: "Hèn gì, Thiên Long Hậu đứng ở ngoài hang động gọi lâu như vậy, mới nghe tiếng chàng trả lời. Đừng quên trước giờ chàng không phải là người lạnh lùng đến thế..."

Tôi chưa bao giờ rơi vào thứ gọi là giấc ngủ vạn năm, thể nhưng cảm giác choáng váng lúc thức dậy quả thật đúng như lời cha tôi từng miêu tả. Sau một hồi trần trối nhìn lên khoảng không phía trên đầu, tôi mới nhận ra bản thân đang ở trong một động băng khổng lồ.

Tôi nhớ ra vì chữa trị cho vết bỏng trên người tôi, trước đây cậu Hồ Nhạn đã phải dùng kha khá công lực vào Thuật Ngưng Băng để tạo ra động băng này. Hơn nữa cậu còn chai mặt đến chỗ Băng Sơn mượn về một chiếc quan tài băng ngàn năm, hiện tại cũng là chỗ tôi đang nằm.

Tôi vừa bò ra khỏi quan quan tài liền lập tức sờ mó thân thể mình một lượt. Kết quả thật sự khiến tôi hài lòng. Hiện tại tay chân tôi hoàn toàn lành lặn, gân xương linh hoạt khỏe khoắn, ngay cả da mặt còn có phần mịn màng hơn xưa.

Sau một hồi thăm tâng bốc tay nghề của ông Thiểm tới chín tầng mây, tôi bắt đầu ngưng thần kiểm tra pháp lực của bản thân. Có lẽ vì lần lịch kiếp vừa rồi, pháp lực của tôi lại tăng thêm một bậc.

Tôi cảm thấy sự hài lòng chỉ có thể tăng chứ không giảm.

Phía vách động trước mặt đặt một chiếc bàn băng, trên đó có chén thuốc Vong Tinh được lấy từ Vong Xuyên của cội u minh. Thần tiên sau khi lịch kiếp đều dùng thứ này để gột rửa những cảm xúc phạm trần không nên có, nghe nói những kẻ từng bỏ qua bước này đều gặp trắc trở trong tu luyện, có vị còn ngày ngày ăn ngủ không yên. Vì thế đối với người đã chuẩn bị sẵn chén thuốc này, tình cảm mến yêu của tôi lập tức tăng thêm một bậc.

Sau khi lại dành thêm chút thời gian thăm tâng bốc sự chu đáo của cậu ruột Hồ Nhạn (thật ra là tôi mới tỉnh dậy nên suy nghĩ còn chậm chạp), tôi gửi người chén thuốc Vong Tinh rồi uống cạn. Tôi vừa đặt chiếc chén không xuống thì có tiếng lẹt xẹt từ phía cửa động vọng lại, một người áo trắng vô cùng tuấn lãng đang đạp băng bước vào động, khuôn mặt có chút đậm chiêu.

Người đó nhìn thấy tôi thì giật mình, ngay sau đó vừa đưa mắt về phía quan tài băng vừa lớn tiếng quát: "Là tiên tử chốn nào? Tại sao lại xâm phạm cấm địa Thanh Khâu?"

Câu quát này phát ra từ miệng người trước mặt khiến tôi có chút bất ngờ. Tôi chưa kịp mở miệng thì người đó đã chạy đến bên quan tài trống rỗng, ánh mắt nhìn tôi như trăm ngàn mũi tên đang đồng loạt phóng tới. "Khí tức trên người cô... cô đã làm gì Diệc Vũ rồi?!! Con bé đang ở đâu?"

Tiếng gầm của ông cậu Hồ Nhạn vọng vào vách hang động như sấm rền, suy nghĩ của tôi cũng theo đó mà nhanh thêm một chút. Tôi sững sốt đáp: "Cậu... không nhận ra con sao?"

Lần này tôi lướt cậu tôi ngẩn người. Thế nhưng cậu cũng nhanh chóng định thần lại, mảy cau chặt đáp: "Cô bớt nói nhảm đi! Diệc Vũ của ta làm gì có khuôn mặt như cô chứ?"

Đến nước này, tôi chỉ biết ngơ ngác. Diệc Vũ tôi... làm gì có khuôn mặt như thế nào?

Cậu tôi nhanh nhẹn dùng một sợi dây vàng trói gô tôi lại, đoạn dữ tợn nói tiếp: "Cô không nói chuyện? Vậy ta để Hồ Vương xử lý cô! Diệc Vũ là cháu gái ông thương yêu nhất, nếu con bé có vấn đề gì, cô nhất định không thể sống." Tôi vừa kinh ngạc vừa sung sướng hỏi: "Ông bà ngoại về rồi sao? Về từ khi nào vậy?" Thế nhưng cậu tôi dường như đã chịu đủ đả kích, cho nên lần này khinh thường không cất tiếng trả lời.

Cậu "áp giải" tôi ra khỏi động băng. Hiện tại vừa qua giữa trưa một chút, mấy gợn mây trời thông thả đùa giỡn giữa vòm trời xanh mượt. Xa xa trước cửa động là một hồ nước, tôi kiên quyết dừng lại ngo xuống mặt hồ.

Cái bóng mà tôi vừa nhìn thấy khiến tôi suýt nữa cảm đầu xuống mặt nước. Lúc vừa kịp bình tĩnh lại, đã có rất nhiều giả thuyết chạy loạn trong đầu tôi. Tôi bị hoán đổi thân xác với tiên nữ khác? Không thể, tôi không hề cảm nhận được khí tức xa lạ trên cơ thể mình. Chẳng lẽ ông Thiềm thay đổi khuôn mặt cho tôi? Cũng không đúng, nếu vậy thì tại sao cậu tôi không máy may hay biết? Hay là tôi đang nằm mơ? Chẳng lẽ, vốn dĩ tôi chưa từng tỉnh dậy sau khi lịch kiếp?

Tôi quyết định rằng bản thân đang nằm mơ, bởi thứ tôi nhìn thấy dưới mặt nước chẳng những không phải khuôn mặt của tôi, mà còn là một dung nhan vô cùng họa thủy. Nếu nói người con gái dưới nước mỹ miều, đôi mày của nàng hơi chếch lên ẩn chứa anh khí. Nếu nói ánh mắt nàng đa tình, khóe môi hơi mím lại của nàng ẩn chứa lạnh lùng. Nếu nói nàng đẹp sắc sảo, gò má hơi phúng phính của nàng để lộ chút nét trẻ con. Tôi xin mạn phép không miêu tả chi tiết khuôn mặt này, một là vì tôi quá choáng váng, hai là vì tôi không biết dùng từ nào để hình dung. Tôi chỉ biết rằng cõi tiên này không thể nào có thiếu nữ xinh đẹp như thế, ngay cả cô gái tôi lúc nhỏ từng nhìn thấy tại rừng Long Đề ở cõi ma cũng chưa thể sánh bằng.

Cậu Hồ Nhạn thấy tôi đứng bất động thì mở miệng định quở trách, không ngờ ngay lúc đó chợt vọng đến mấy tiếng nói cười khách sáo làm cậu giật mình. Một nhóm bốn người đang thông thả bước tới, tôi vui mừng nhận ra trong đó có ông bà ngoại xinh đẹp của mình. Hai vị còn lại lần lượt là ông Thiềm tốt bụng và lão Ti Mệnh ăn mặc vô cùng sặc sỡ.

Từ hai trăm năm trước tôi đã không được gặp ông bà ngoại, không khó hiểu vì sao lúc nhìn thấy hai người, khóe mắt tôi liền trở nên cay xè. Thuở cha mẹ tôi còn ở cõi tiên, ông bà đã dành rất nhiều tình thương cho tôi. Từ ngày mẹ tôi bày tỏ dự định theo cha tôi rời đi, hai người cũng bắt đầu đi thăm thú các cõi. Thời gian sau ông bà trở về, tôi đã thành con nuôi Thiên Long tộc. Vì lúc đó tôi còn trẻ con, đã quen hưởng thụ cuộc sống xa hoa khác xa động Hồ ly, cho nên khi ông bà nghĩ đến tôi về, tôi cũng cố chấp từ chối. Sau đó cứ mỗi một trăm năm, ông bà tôi đều dành một quãng thời gian nho nhỏ để chu du khắp bốn phương, lần gần nhất đến tận hai trăm năm vẫn chưa trở về. Vì pháp lực của ông bà hết sức cao cường, chúng tôi cũng không nghĩ tới chuyện xấu nhất, chỉ cho là hai người đi lạc ở đâu đó. Dù vậy cũng khiến cậu tôi quản lý Thanh Khâu vô cùng khổ sở, còn sai người đi tìm hai vị ở khắp nơi nhưng không có kết quả. Tính cờ là trong hai trăm năm ông bà vắng mặt đó, đã có rất nhiều chuyện xảy ra, trong đó có chiến tranh Tiên – Ma, cái chết của các Ma Vương, việc tôi bị nhốt vào Hỏa Ngục, cũng lần lịch kiếp bất đắc dĩ vừa rồi.

Ông bà ngoại tôi vừa nhìn thấy tôi và cậu liền trung ra về mặt sùng sốt. Ti Mệnh tròn mắt hỏi: “Cháu là Diệp Vũ đó sao?” Tôi liền gật đầu lia lịa, ông ngoại vội vùng tay làm cho đám mây trời biến mất, đoạn quay sang cậu tôi cười nói: “Tất cả là hiểu lầm thôi.” Chỉ vài giây sau, tôi bị che kín giữa nhóm người, bà ngoại ôm chầm lấy tôi, xúc động nói: “Cháu ngoan của bà, khổ sở cho cháu rồi!”

Trong khi đó cậu tôi Hồ Nhạn vô cùng bối rối: “Thế này là thế nào?”

Ông Thiềm vừa vuốt chòm râu thưa vừa tủm tỉm nói: “Việc này, Hồ Nhạn tiên tử cậu phải hỏi Ti Mệnh rồi.” Dáng vẻ của ông Thiềm trung ra sự đắc ý không che giấu, như thể ông hết sức tự hào vì chẳng chữa cho tôi lành lặn không còn vết sẹo nào, mà hiện tại còn trở nên xinh đẹp bội lần so với trước đây.

Lão Ti Mệnh thở một hơi dài: “Để nói rõ chuyện này, phải quay lại gần một vạn năm trước. Lúc đó tiểu tiên tử còn nhỏ, Từ Ly tiên tử (mẹ Diệp Vũ – tác giả) có từng hỏi ta về chỗ ở của thần Phượng Hoàng...”

Ông ngoại tôi chợt nói: “Đây là một câu chuyện dài, làm gì có lẽ để mọi người cùng đứng nói chuyện như thế? Nào nào, bên kia hồ có một bộ bàn ghế thoải mái, chúng ta hãy cùng qua đó vừa nghe chuyện vừa nhấp vài ngụm trà tiên...”

Lão Ti Mệnh hào sảng cười: “Lão hồ ly ông đã lâu không gặp, tính nét vẫn kiểu cách như xưa...” Thế nhưng lão lại là người dẫn đầu hướng đến phía bên kia bờ hồ.

Sau khi mọi người bị ông tôi lừa vào ghế, câu chuyện của Ti Mệnh lại bắt đầu. Đại khái, trước đây mẹ tôi vì sợ số phận tôi không tốt nên đã cầu xin thần Phượng Hoàng làm một cái chú phong ấn dung nhan thật cho tôi. Lão Ti Mệnh đoán sau lần bị thương suýt chết vừa rồi, phong ấn trên mặt tôi cũng theo đó mà bị phá vỡ, tôi mới lấy lại được diện mạo của mình...

Mọi người nghe xong thì không khỏi kinh ngạc, bản thân tôi cảm thấy câu chuyện này rất quen... Sau một hồi khổ sở lục lọi đám ký ức rồi như tờ vò của mình, tôi cũng nhớ ra một câu chuyện xưa. Nói đúng hơn, thứ tôi nhớ ra là phiên bản chính xác so với câu chuyện của lão Ti Mệnh.

Thuở tôi còn là một cô nhóc bé tí, mẹ tôi theo lời chỉ điểm của lão Ti Mệnh mà dẫn tôi tới Phượng Sơn, vốn là nơi say ngủ của thần Phượng Hoàng. Nghe nói từ lúc trời đất được Phụ Thần kiến tạo, thần Phượng Hoàng đã là con chim nhỏ luôn quần quít bên Ngài. Sau này thần Phượng Hoàng cũng có Tộc của riêng mình, giống loài của ông được trọng vọng là loài chim thông tuệ nhất, cao quý nhất, vẫn được muôn loài chim kính ngưỡng. Còn ông, dĩ nhiên được tôn thành vị thần tối cao trong tộc của mình, tính ra tuổi còn lớn hơn cha tôi hàng vạn năm. Vậy mà, trong khi cha tôi đã lấy vợ sinh con, sở thích lớn nhất của vị thần này là một mình lẩn qua lẩn lại trong cái tổ vàng bí mật của mình ở Phượng Sơn. Từ ngày Phụ Thần về Hư Vô, ông cũng liên tục ngủ vùi mấy vạn năm qua, đôi lúc thức dậy để giải quyết chuyện cấp bách trong tộc cũng chỉ gói gọn một vài ngày ngắn ngủi. Lần gần nhất ông tỉnh dậy, như mọi khi muôn loài chim cùng cất cao tiếng hót, Ti Mệnh theo đó mà báo tin cho người mẹ đáng kính của tôi. Thế nên mới có chuyện mẹ bí mật dắt tôi tới Phượng Sơn.

Nói về chuyện vì sao mẹ tôi lại giấu cha dẫn tôi tới nơi này, phải nói về một hồi ký ức đầy khổ tâm của bà.

Mẹ tôi trước khi đầu thai làm công chúa Thanh Khâu, linh hồn từng là một vị nữ thần cực kỳ xinh đẹp. Không biết có phải vì vị nữ thần này quá xinh đẹp, mà số phận của bà về sau hết sức bi đát. Bà từng âm thầm cho rằng nếu không may mắn gặp được cha tôi lúc cuối đời, số phận của bà lúc đó sẽ còn thê thảm hơn. Dù bà lấy ông làm chồng đã là việc sau khi chuyển thế làm công chúa hồ tiên, thế nhưng chuyện cũ giống như vết sẹo trong lòng bà, mỗi lần nghĩ tới con gái mình rất có thể sẽ mang số phận tương tự thì lòng càng đau nhói.

Dĩ nhiên, tôi không tự kỷ tới mức tự khen mình xinh đẹp tới nỗi mẹ tôi sợ tôi mang phận long đong. Thế nhưng tấm lòng của mẹ tôi lúc đó, thà đánh nhằm còn hơn bỏ sót, mà thần Phượng Hoàng lại là một kẻ rất giỏi về bùa chú thay đổi diện mạo của thần tiên.

Thần Phụng Hoàng này trong ấn tượng của tôi là một đồng lông vũ vừa kiêu kỳ vừa chói mắt. Thoạt đầu ông không muốn giúp, tuy nhiên vì được lời nhờ vả của ông Ti Mệnh vốn là một tộc nhân tận tụy lại có nhiều tiếng nói trong tộc mình, ông mới miễn cưỡng chịu giúp mẹ con tôi.

Thế nhưng thứ ông làm sau đó, không phải là niệm chú làm thay đổi khuôn mặt của tôi hoàn toàn như lời thỉnh cầu của mẹ, mà là đặt lên đó một lời nguyện.

Tại sao đó không phải một câu chú bình thường mà là một lời nguyện? Theo tôi nhớ, tất cả xuất phát từ lời nói vô tâm của đứa nhỏ quen được cưng chiều là tôi lúc đó: “Mẹ à, ông thần này ăn mặc thật là lõe lợt.” Ông thần lõe lợt trước mặt mỉm cười với tôi vô cùng từ ái, tiếng nói như sấm lại vọng lên bốn phía: “Cô bé, ăn mặc rực rỡ đối với loài chim chúng ta là một cách chứng tỏ giá trị của bản thân. Con không biết về bề ngoài rất quan trọng sao?” Tôi bừa bời không cho là phải, ông liền nói: “Vậy ta cho con suy nghĩ kỹ, giữa bề ngoài không bắt mắt và bề ngoài xinh đẹp, sở phận thay đổi như thế nào!”

Điều tôi biết sau đó, là mẹ tôi hoảng hốt ré lên. Tiếng cười của thần Phụng Hoàng vang lên sang sảng khắp hang đông, đồng lông vũ lóa mắt cùng bóng dáng của ông đã biến mất từ lúc nào.

Mẹ tôi dùng hai tay ôm chặt lấy mặt tôi, méo máo nói: “Như thế nào đây, cha con mà nhìn thấy con như vậy sẽ mắng mẹ chết mất.” Mẹ hóa ra một cái gương cho tôi xem, tôi mới nhìn thấy khuôn mặt vô cùng đáng yêu của mình đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó chỉ là một vùng da trắng phẳng lạng. Lần này, đến lượt tôi khóc ầm lên.

Không biết cha tôi dùng cách nào, không ai may mắn hay biết gương mặt tầm thường từ nhỏ đến lớn của tôi thật ra chỉ là một chiếc mặt nạ do ông nặn ra dưới sự giám sát sát sao của mẹ tôi. Trước đó ông không hề trách mắng mẹ tôi đã khiến cho khuôn mặt tôi biến mất, chỉ dịu dàng cảm thán rằng trong nhà tôi vậy mà xuất hiện thêm một bé con vô diện loài tiên. Anh trai Minh Tư sợ tôi lo lắng, cũng xoa đầu tôi bảo rằng khuôn mặt mới cũng rất đáng yêu. Sau đó chúng tôi vẫn tiếp tục cuộc sống thần tiên của mình, chuyện khuôn mặt của tôi cứ như vậy mà chìm vào dĩ vãng.

Những người nhà của tôi không biết rằng, cho tới mấy năm sau khi gặp thần Phụng Hoàng, thỉnh thoảng trong giấc mơ của tôi sẽ văng vẳng mấy lời ngâm nga:

Một người bỏ rơi nàng

Một người lừa dối nàng

Một người chết vì nàng

Một người yêu thương nàng

Gặp được bốn người đó

Nàng mới tìm được mình.

Bỏ qua vần điệu không mấy suông sẻ của bài hát (có lẽ là do sáng tác vội trong lúc tùy hứng), tôi cho rằng đó là cách thần Phụng Hoàng đang lặn lội tìm lại trong tổ chim kia nhắc nhở tôi về lời nguyện của ông.

Bản thân tôi gần một vạn năm sau cũng quên mất câu chuyện này, thế nhưng lúc đi lịch kiếp, tôi khẳng khái mong muốn Diêm Vương tạo cho mình một thân xác vô diện. Tôi cho rằng trong tiềm thức, tôi luôn mong muốn được sống đúng với bản chất của mình.

Quay trở lại thời điểm hiện tại, khuôn mặt mới khiến tôi vừa không quen vừa có chút bất an. Thế nhưng tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai về lời nguyện đi kèm với nó, tôi cũng dự định sẽ chôn giấu bí mật này cho đến khi xuống mồ.

Có lẽ vì biểu cảm trên mặt tôi đầy phiền muộn, ông ngoại vỗ lên vai tôi nói: “Diệc Vũ à, con cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa. Dù thế nào mọi chuyện đều đã qua rồi.” Cậu tôi lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện, lại dường như lại không để ý lắm tới việc gương mặt tôi đã thay đổi, vừa dùng tay áo chấm nước mắt vừa nói: “Cháu gái, hiện tại con không cần sợ hãi nữa, chúng ta sẽ cùng nhau bảo vệ con.”

Ti Mệnh ngồi một chút thì lấy lý do bận việc mà rời đi, ông Thiềm dẫn dò tôi giữ gìn sức khỏe rồi cũng về cõi U Minh làm sự vụ cần giải quyết của mình. Chỉ còn lại bốn người trong nhà, ông ngoại tôi chợt nói: “Phải rồi, mấy tháng trước, chúng ta đã gặp Mộng Hoa.”

Di Mộng Hoa từng là người hầu đi theo mẹ tôi, lại được mẹ tôi xem như em gái. Thật ra, di giống như chị cả của Minh Tư và tôi hơn là người hầu (di khẳng khái gọi mẹ tôi là “chủ nhân”, mẹ tôi từng ngộ ý nhận làm em gái nuôi nhưng di ấy không chịu). Di Mộng Hoa thuộc loài yêu, thế nhưng khác với di Tiểu Cầm, di Mộng Hoa rất kiệm lời, hành tung cũng bí ẩn. Di vẫn luôn theo sát cha mẹ tôi, lúc hai người đến thế giới khác, di cũng đột ngột biến mất. Mọi người đều nghĩ di đã theo cha mẹ, thế nhưng theo lời ông bà tôi kể, chẳng lẽ hiện tại di vẫn còn quanh quẩn ở cõi tiên?

Lúc này khuôn mặt cậu tôi chợt trở nên trắng bệch. Cậu lắp bắp hỏi: “Nàng... chẳng phải nàng đã theo tỷ tỷ rồi sao? Hiện tại... nàng đang ở đâu? Nàng như thế nào?”

Ông lắc đầu: “Lúc đó chúng ta cũng chỉ gặp thoáng qua, ta vừa gọi thì nó đã quay đầu đi mất. Lúc đó ta và mẹ con bị lạc ở dãy núi Quỷ Cư ở phương bắc đã một trăm mấy mươi năm. Trước đây nghe nói nơi này thường có tiếng quỷ rít gào, chúng ta mới đến nhìn thử. Không ngờ vào rồi thì đường ra bị bịt mất, đi mãi cũng không tìm được đường. Chúng ta quanh quẩn trong dãy Quỷ Cư ngàn ấy thời gian, mới phát hiện ra nơi này mù mịt chướng khí, ma thú sinh sôi thành đàn. Bản thân địa phương đó như có linh tính, nó quả quyết phải bắt nhốt bằng được chúng ta. Chúng ta không ngừng đánh nhau với ma thú một trăm mấy mươi năm, sau đó có một cánh cổng trời dần lộ, chúng ta theo đó leo ra, thì thấy Mộng Hoa đứng cạnh mép cổng. Đường như

cánh cổng đó là con bé mở cho chúng ta, thế nhưng ta gọi thế nào nó cũng không quay lại. Vì chúng ta vội vã quay lại Thanh Khâu, cũng không biết con bé bây giờ ở chốn nào...”

Cậu tôi thần thờ gật đầu, ánh mắt dõi ra phía bờ hồ, không nói chuyện thêm nữa. Tôi đoán là vì giữa cậu và di Mộng Hoa từng có một đoạn tình cảm thanh mai trúc mã, do mọi chuyện xảy ra lúc tôi còn bé tí nên cũng không nhớ rõ ràng. Thế nhưng trông sắc mặt cậu, dường như sau hàng vạn năm vật đổi sao dời, hình bóng người con gái tên là Mộng Hoa vẫn còn khắc sâu trong tim.

Không khí chỉ trầm xuống một lúc, bốn người chúng tôi lại không ngừng thay phiên nhau kể lại những chuyện đã trải qua mấy trăm năm qua. Tôi thấm thía việc gặp lại người thân sau bao ngày xa cách quả thật là cảm giác tuyệt vời nhất thế gian. Sau một lúc kết nối mấy câu chuyện vụn vặt, tôi mới biết thật ra ông bà ngoại mới quay về chưa đầy một tháng trước đó, trên quãng đường đi của hai người cũng kinh qua rất nhiều chông gai. Thế mà giọng kể của ông bà vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có sự nhẹ nhõm, như thể những khó khăn đó chỉ là câu chuyện qua đường. Tôi nhìn lại mình, hóa ra những đau khổ của tôi cũng chẳng đáng sợ như tôi đã nghĩ. Một đứa bé đứt tay cho rằng chảy máu là việc ghê gớm, thế nhưng đối với người lớn, cũng chỉ là một cái đứt tay mà thôi.

Tôi chợt nhận ra rằng lời anh trai Minh Tư từng nói trước đây không hẳn là lời khoác lác. Chịu đựng gian khổ là cách để người ta trưởng thành.

Khác với ông bà, cậu tôi tính theo tuổi thần tiên lại chưa phải là một ông chú trung niên. Đến lượt nói của mình, cậu ừ ừ than thở rằng một mình giải quyết chuyện trong tộc đã mệt mỏi, còn phải gánh thêm việc chống đỡ những tộc nhân bên ngoài đến sinh sự, thật sự vất vả lắm thay. Cũng may ông bà tôi về kịp, nếu không e rằng cậu sẽ thành một cái xác khô, phỏng chừng còn khô hơn Ma Cốt nữa.

Tôi hỏi: “Ma Cốt là gì?”

Ông ngoại dùng giọng chậm rãi mà rằng: “Ba vạn năm trước Ma Thần đại chiến với Lão Thái thần quân, hai bên cùng tử trận, nghe nói lúc đó mây đen vằng vặc, xác của Ma Thần rơi xuống thành một bộ xương đen. Người của cõi ma sợ hãi đầu hàng cõi trời, đem bộ xương này về chôn. Vì là xương của Ma Thần nên gọi là Ma Cốt. Sau này cũng chẳng còn ai nhớ tới, thứ gọi là Ma Cốt kia đã mất tích từ lâu.”

Ông quay sang hỏi cậu: “Chuyện của ba vạn năm trước, con còn mạng ra để nói làm gì?”

Cậu tôi thở dài thườn thượt: “Cha có điều không biết, thời gian lúc Diệc Vũ còn hôn mê, người của Thiên Long tộc mấy lần đến hỏi tung tích của Ma Cốt, khẳng khái đòi gặp Diệc Vũ để tra rõ sự tình. Ma Cốt chẳng phải ở dưới đất cõi ma sao, có gì phải chạy đến đây mà hỏi chứ? Con hỏi ngược lại thì bọn họ ừ ừ, như có điều giấu giếm chi đó. Một mặt con cũng cất lực giấu diếm chuyện Diệc Vũ xuống trần lịch kiếp, không muốn bị họ làm khó, thế mà cũng không yên ổn!”

Cậu tôi bóp trán nói tiếp: “Dùng đẳng nhất phải kể đến bọn tay sai của thằng nhóc Thiên Long thái tử. Đừng quên Diệc Vũ nhà ta bỏ ra bao công sức chống đỡ cho cõi trời, thế mà một mình thằng nhóc đó nhận hết công lao! Hừ, đã vậy nó còn không vác mặt đến thăm con bé, toàn phải đến mấy tên tay sai vừa xấu xí vừa thối mồm, mở miệng chỉ có ‘Ma Cốt’ ở đâu... ại Hồ Nhạn này bị hai chữ ‘Ma Cốt’ ám ảnh mất rồi.”

Tôi bật cười trước cách nói di dỏm của cậu, thế nhưng ông bà tôi không cảm thấy vui vẻ như vậy. Khuôn mặt ông ngoại tôi trầm xuống, còn bà ngoại tôi thì kích động vỗ mạnh lên bàn, nghiêng rằng nói: “Từ trước Thanh Khâu vẫn luôn cư xử phải phép, Thiên Long tộc có gì lại bức bách chúng ta như vậy? Bọn họ nghĩ chúng ta dễ ức hiếp như thế sao?”

Tôi nắm tay bà nói: “Dù gì cũng một phần do con vừa đại đột vừa hiếu thắng, ông bà cũng không nên quá đau lòng.” Bà tôi cười méo xệch mà rằng: “Cháu gái của bà, con quả là đứa trẻ rộng lượng. Thế nhưng con còn nhỏ nên chưa hiểu, việc này không chỉ liên quan tới con, mà còn là thể diện của Thanh Khâu chúng ta. Dù thế nào đi nữa, vài ngày tới ông bà cũng phải đến Thiên Long Thần Điện một chuyến, không thể để bọn họ ức hiếp như thế được.”

Đến lượt ông ngoại tôi thở dài: “Cũng tại chúng ta thường xuyên vắng mặt, để Hồ Nhạn và Diệc Vũ các con chịu ức hiếp rồi.”

Bốn người chúng tôi ở bên nhau quây quần không rời. Tới khi câu chuyện tàn hết, muôn ngàn ánh sao sáng giăng cao giữa trời, ông ngoại tôi mới tuyên bố giải tán, vì ai cũng mệt mỏi nên đều về phòng nghỉ ngơi.

Căn phòng tôi ở hiện tại từng là nơi mẹ ở trước khi lấy chồng, ngay cạnh giường có một chiếc cửa sổ rộng hướng ra bên ngoài. Vì đã ngủ rất nhiều trước đó, tôi nằm trên giường trần trọc ngắm sao, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những chuyện đã qua.

Trong đó, điều tôi để tâm nhất vẫn là lời nguyện của thần Phượng Hoàng được hóa giải như thế nào.

~~ Hết chương 15 ~~

Lời tác giả: Tôi viết câu chuyện về cô gái tên Vô Diện, cũng là viết cho tôi và bất kỳ cô gái nào đọc câu chuyện của tôi.

Trong cuộc đời của bạn sẽ gặp những người đàn ông như Vô Diện đã gặp: có người bỏ rơi bạn, có người lừa dối bạn, có người hi sinh cho bạn (nhưng bạn không yêu), và có người yêu bạn và nhận được tình cảm của bạn.

Vô Diện của tôi có một đoạn thời gian tổn thương, tuyệt vọng, thậm chí tự khép kín bản thân, thà làm một người ích kỷ. Thế nhưng cô ấy đã vượt qua, cô ấy tìm được vẻ đẹp của mình cả về hình thức lẫn tâm hồn, tìm được niềm an ủi bên gia đình, thậm chí nhận ra "đau khổ là đề trường thành".

Đối với những cô gái đã trưởng thành, đã quá hiểu đời, đôi dòng tâm sự này có lẽ hơi thừa thãi. Thế nhưng đối với những cô gái mới lớn, tôi mong các bạn hiểu rằng: con gái vẫn luôn được gán ghép là sinh vật yếu đuối và cần được yêu thương, thế nhưng thật ra mạnh mẽ và tự yêu thương bản thân mới là

phẩm chất mà chúng ta cần theo đuổi. Về cuối câu chuyện, các bạn sẽ nhận ra rằng Vô Diện nhận được những thứ xứng đáng với mình, mặc dù khái niệm "xứng đáng" cũng còn tùy vào suy nghĩ của mỗi người. Hơn nữa tôi năng lực viết của tôi không quá cao thâm, tôi chỉ dành chút thời gian rảnh để viết một câu chuyện ngôn tình không quá "bánh bèo".

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của Tuyệt Tâm cho tới hiện tại, tác giả dong dài vậy thôi chứ truyện chưa hết đâu, còn nhiều chương lắm lắm...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tác giả: Tuyệt Tâm

Dù có nhận ra hay không, tôi hẳn đã gặp đủ bốn người đàn ông trong lời nguyện:

Người rời bỏ tôi có rất nhiều. Cha tôi, anh trai Minh Tư, ngay cả Cảnh Châu cũng từng có lúc khiến tôi cô độc.

Về người lừa dối tôi, Duyệt Vi chính là ứng viên sáng giá nhất.

Người chết vì tôi, ở cõi trời có Ma Thiên, ở cõi trần còn có cả Phụng Ca.

Thế nhưng, người yêu tôi bằng cả trái tim là ai?

Tôi khôi phục gương sau khi đi lịch kiếp, điều đó chứng tỏ người yêu tôi hẳn là kẻ tôi đã gặp trong cõi trần. Thế nhưng người đó có thể là ai?

Tôi tự nhận bản thân là một nàng thiếu nữ lãng mạn. Nếu có thể quay ngược lại hai trăm năm trước, tôi sẽ dùng búa đập nát những ảo tưởng không nên có đối với Duyệt Vi. Hiện tại tôi đã đếm đủ mùi vị đau khổ, lẽ ra nên chán nản, nên đề phòng, thế nhưng tôi vẫn không làm được. Trong đầu tôi không ngừng vẽ ra hình ảnh một chàng thanh niên si tình quý xuống chân tôi, nguyện vì tôi lên núi đao xuống biển lửa. Một người như thế thật sự tồn tại, thế nhưng điều đáng buồn là tôi lại chẳng có manh mối về danh tính của anh ta.

Tôi cũng có thể cho rằng thần phượng hoàng kia có nhầm lẫn trong quá trình đặt lời nguyện, vì thế dù không được ai yêu thương, tôi vẫn có thể tìm lại khuôn mặt. Thế nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua, tôi cũng không dám nói ra miệng vì sợ ông lại đội núi thức dậy mà đặt lên tôi lời nguyện khác. Tôi chỉ đành ngậm ngùi trần trọc quanh câu hỏi không có lời đáp, người yêu tôi có thể là ai?

Vì mấy ý nghĩ cứ thay phiên nhau chạy loạn trong đầu, tôi đau đớn nhận ra rằng bản thân đã bị mất ngủ. Sau một hồi ngẩn ngơ ngó mấy vầng sao trên trời, tôi bèn bỏ khỏi động hồ ly, khật khưỡng bước đi trên con đường dẫn ra bờ hồ sau nhà.

Trên đường đi, hương hoa xộc vào mũi. Đến hồ, tôi nhìn thấy một bóng người áo trắng nằm nghiêng trên một tảng đá gần bờ.

Khắp Thanh Khâu ai cũng biết Hồ Nhạn công tử là một chàng thanh niên vừa phong lưu vừa có những sở thích kỳ lạ. Ví như việc cậu tôi thích làm nhất là phơi mình trên tảng đá quen thuộc trước mặt, lúc vui bên cạnh sẽ có mấy cành hoa, còn lúc buồn thì nhất định sẽ có một vỏ rượu trong tay.

Tôi nheo mắt nhìn, cậu tôi quả thật đang cầm một vỏ rượu màu xám tro, phỏng chừng là loại rượu mạnh nhất trong hầm rượu quý của ông ngoại.

Tôi đập nước đến chỗ tảng đá cậu đang nằm, nghiêm trang nói: “Nửa đêm trời lạnh, cậu đi trộm rượu mà không rủ rê cháu gái này sao?” Cậu tôi sặc một ngụm lớn, tôi nói tiếp: “Hơn nữa hình tượng thế này chưa đúng, cậu phải phanh ngực áo một chút nữa mới ra bộ dáng thanh niên phong lưu đang u sầu!”

Cậu tôi đặt bầu rượu xuống, đẩy về phía muộn hỏi: “Nửa đêm sao con không ngủ?” Tôi cười hi hi đáp: “Cảm thấy không quen.”

Cậu tôi thờ dài, ánh mắt mơ màng ngó lên mấy vì sao nhấp nháy. Chợt cậu cất tiếng: “Con có biết mấy vì sao kia là gì không?” Tôi cười: “Chẳng phải là các vị Tinh quân đang dõi theo trần thế? Nghe nói mỗi vị Tinh quân đều được giao nhiệm vụ giữ gìn trật tự cõi trần, lúc con lịch kiếp hình như còn vô tình gặp một vị. Lúc đó anh ta tiếp nhận vương mệnh, đang làm một ông vua không tòi.” Trong lòng tôi cũng cho rằng Lê ca đối nhân xử thế cũng không tệ, ít ra anh ta chỉ hẹp hòi với mỗi mình tôi. Tâm trí của cậu tôi không biết lại lạc tới nơi nào, tôi bèn nghiêm giọng nói: “Cậu đây chẳng phải là nhớ di Mộng Hoa sao? Chẳng phải cậu đang tự hỏi đi đang ở chốn nào, sinh sống ra sao? Có gì hành hạ mình như vậy?”

Câu hỏi này đánh trúng vào tim gan. Cậu tôi lập tức ngồi bật dậy, ôm ngực nói: “Cậu muốn đi tìm nàng ấy, thế nhưng ông ngoại con không cho phép. Ông ngoại cho rằng một nơi mà cả ông và bà đều khó bề đối phó, kẻ như cậu xông vào chỉ có con đường chết.” Tôi kinh ngạc hỏi: “Cậu đã nói chuyện với ông ngoại rồi sao?” Cậu tôi nhấc vỏ rượu lên: “Mới lúc này.”

Tuy cậu Hồ Nhạn có công lực không thấp, thế nhưng vẫn còn kém Hồ Vương nhiều lắm. Tôi bèn an ủi: “Cậu đừng buồn, để con nói với Cảnh Châu một

tiếng. Nếu để anh ta đi với cậu, cộng thêm cả con, hẳn sẽ không vấn đề gì.”

Cậu tôi nhíu mày: “Chuyện của cậu, kéo Yêu Hoàng vào làm gì? Và lại ông ta sẽ giúp sao?”

Tôi cười: “Cháu gái có cách, thế nhưng cậu phải hứa chờ thêm một thời gian nữa. Hẳn cậu biết rõ một mình cháu hay một mình cậu nếu đến đây Quỷ Cư đều sẽ gặp nguy hiểm, mà hành động đại đột chính là bất hiếu với ông bà.”

Cậu tôi ngẩn người một chút, sau lại xua tay nói: “Thôi được, thôi được, cậu hứa sẽ chờ.”

Tôi nói: “Mấy ngày nữa con xuống trần, cũng sẽ để tâm tìm kiếm tung tích di Mộ Hoa cho cậu.” Cậu tôi nhăn mặt: “Con xuống trần? Chẳng phải thương tích vừa mới khỏi, lịch kiếp cũng vừa xong. E rằng ông bà ngoại không muốn con rời khỏi Thanh Khâu lúc này.” Tôi cười khi khi: “Nếu không, ai tìm Cảnh Châu tới giúp, ai kiếm di Mộ Hoa đây?” Tôi vỗ vai cậu một cái, lại nói tiếp: “Cậu đừng lo lắng. Công lực của con vốn dĩ đã rất cao, lần trước gặp nạn chẳng qua là do bị kẻ tiểu nhân hãm hại. Sau này con sẽ hết sức cẩn trọng, cậu chỉ việc che giấu hành tung của con đừng để ông bà ngoại phát hiện ra thôi.”

Sau một hồi than thở về đứa cháu tinh ranh là tôi, cậu tôi lần thứ hai trong đêm chia tay về phòng ngủ, lần này là ngủ thật.

Sáng hôm sau, ánh nắng chênh chếch xuyên qua cửa sổ rọi vào mắt tôi. Căn phòng đá trước mặt khiến tôi nhớ ra rằng mình đã rời khỏi thân xác người phạm, cũng dần tôi thói quen là thứ đáng sợ như thế nào.

Tôi đi loanh quanh vườn hoa định bụng tìm kiếm vài thứ đáng giá, thế nhưng sự thật chứng minh Thanh Khâu là nơi không hề giàu có về vật chất, tôi chỉ tìm được vị công tử độc nhất của Hồ Vương đang phơi mình trên tảng đá giữa hồ.

Tôi thật khâm phục cậu tôi lúc nằm xuống luôn có thể giữ nguyên một tư thế như vậy. Nếu không phải hôm qua tôi đã tận mắt thấy cậu về phòng, hẳn hiện tại đã ngỡ rằng cậu nằm bất động từ tối qua tới giờ.

Tôi nói: “Cậu giúp cháu gái nghỉ một chút, con muốn tới côi u mình tặng lễ vật, thế nhưng phải tặng gì đây?” Cậu tôi ngoáy ngoáy một cành hoa trên tay, lười nhác nói: “Diêm Vương nổi tiếng yêu cờ như mạng. Tặng một bộ cờ chẳng phải là tốt nhất sao?”

Mắt tôi đảo một vòng: “Cháu gái không quen làm cái này. Chi bằng cậu vẽ cho con, con sẽ dùng thần lực tạo ra, nhé?” Cậu tôi trở mình nhìn tôi một cái, sau đó ưỡ ỏi ngồi dậy. “Cháu gái, kể từ khi con trở về, việc thích nhất là phá hoại nhã hứng của ông cậu đáng thương này sao...” Tôi híp mắt đáp: “Nếu làm một con hồ ly bẹp dí trên tảng đá là một nhã hứng, cháu gái cũng xin tự nhận mình là một kẻ thích phá rối.” Cậu tôi lườm tôi một cái, thế nhưng lại thật sự bắt tay vào vẽ tranh.

Tôi nhìn theo theo cử động ưỡ ỏi của cậu, khoe miệng giương lên cao. Hừ, chẳng qua tôi là một đứa cháu gái vô cùng tốt bụng, không muốn cậu mình vì quá buồn chán mà nảy sinh mấy ý nghĩ vớ vẩn mà thôi.

Từ Thanh Khâu, muốn đến côi u mình phải đi ngang qua Vùng Trời Tây. Lúc đặt chân tới nơi này, tôi không khỏi nhớ tới cố nhân. Sau khi lên chức thái tử Thiên Long Tộc, Duyệt Vi không ở lại Thiên Long Thần Điện hưởng vinh hoa phú quý mà chạy trốn lại Vùng Trời Tây trốn giữ. Hành động này của anh ta được nhiều tiên nhân ca ngợi, danh tiếng càng ngày càng cao.

Vì nơi này nhiều đầy khí tức của Duyệt Vi, tôi phải cất lực che giấu bản thân, tránh để xảy ra tình huống xấu mặt nào.

Đến đoạn kia, dưới chân gió nổi lên một màu đỏ rực. Tôi neho mắt nhìn, mới thấy chỗ đó là một rừng Long Đê đương lúc nở rộ.

Đây thật sự là Vùng Trời Tây sao?

Tôi nhớ rằng Duyệt Vi luôn khinh bỉ những thứ thuộc về côi ma. Thế nhưng hiện tại, không ngờ giữa nơi anh ta cai quản lại mọc lên một rừng Long Đê chói mắt như thế. Ban đầu, tôi nghĩ việc anh ta hứa hôn với công chúa côi ma là tình huống bất đắc dĩ, nhưng xét tình hình trước mắt, cô dâu chưa qua cửa kia thật ra lại chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng anh ta.

Mấy canh giờ trước tôi còn cho rằng đối với kẻ tên Duyệt Vi kia, tôi sẽ chẳng còn mấy may để ý. Thế mà lúc này trong lòng nổi lên chút chua xót, tôi nhận ra trái tim mình cũng chẳng cứng rắn như tưởng tượng. Mấy chục năm chịu kiếp ở côi trần, dùng một chén canh Vong Tinh là có thể xóa sạch. Thế nhưng hàng trăm năm chịu kiếp ở Vùng Trời Tây này, tôi biết dùng gì để chối bỏ đây?

Nếu tôi còn giữ được tinh táo, hẳn tôi sẽ chẳng đáp mây xuống khu rừng Long Đê phía dưới. Thế nhưng tôi không có thời gian hối hận cho hành động này. Chân tôi vừa chạm đất, có một luồng khí tức của ma nhân xộc vào mặt.

Một giọng nói the thé cất lên: “Điện hạ! Điện hạ!” Trước mắt tôi xuất hiện mấy cô gái áo đen, một cô cầm trên tay một chiếc hộp, chân bước thoăn thoắt về phía sâu trong rừng. Tôi ẩn thân đi theo mấy cô gái này, khung cảnh trước mắt hiện ra như trong một giấc mộng xưa cũ.

Giữa làn hoa đỏ lác đác rơi, một người thiếu nữ tuyệt đẹp đang gọt tay hái một nhành hoa. Trang phục trắng làm tôn lên sắc da vàng. Trên cổ tay nàng là nhành hoa san hô đỏ rực, trên ngực nàng là chiếc mặt dây chuyền hình giọt nước không ngừng phát ra ánh sáng dịu dịu.

Khung cảnh tuyệt đẹp như trong giấc mơ xưa cũ ấy khiến ngực tôi thất lại.

Tôi lặng người nhìn cô gái áo đen không ngừng hươ hươ chiếc hộp trên tay: “Điện hạ, điện hạ, là thái tử sai nô tỳ mang đến cho cô này!” Cô gái áo trắng gọt nhành hoa lên mũi ngửi, e thẹn cười nói: “Đã bảo người bỏ cái tính lỗ mãng, Duyệt Vi chàng đã là thái tử Thiên Long Tộc, chúng ta cũng không thể

làm xấu mặt chàng. .”

Tôi ôm ngực, thuận theo hướng gió lao đảo rời đi.

Cô gái áo trắng lúc nãy vô cùng quen mặt, tôi nhận ra ngay nàng chính là thiếu nữ ma nhân tôi ngưỡng mộ từ nhỏ. Tôi biết mình không có quyền thắc mắc vì sao công chúa Ma tộc lại là nàng, hoặc vì sao tôi luôn nhìn thấy nàng dưới gốc cây Long Đề. Điều khiến tim tôi tan nát thật ra rất đơn giản, đó là vì trên tay nàng ta là nhánh hoa san hô đỏ – cùng một cặp với chiếc vòng trên tay của Duyệt Vi, còn cổ nàng ta mang giọt máu Cổ Long Thần mà anh ta từng lừa lấy của tôi.

Duyệt Vi chưa bao giờ yêu tôi, điều này tôi đã biết từ lâu. Thế nhưng sự thật đập vào mặt tôi có chút đau, anh ta vốn đã lên kế hoạch lừa gạt tôi từ mấy trăm năm trước. Lúc anh ta đeo trên tay cành hoa san hô đỏ, phải chăng đã nghĩ tới việc dùng tôi làm bàn đạp để lên chức thái tử, để sánh đôi với nàng công chúa côi ma bề ngoài thuần lương xinh đẹp kia?

Tôi tự nhủ không được suy nghĩ nhiều, thế nhưng trái tim tràn đầy phần uất không biết đổ vào đâu. Lúc tới côi u minh, phỏng chừng lệ đã rơi đầy mặt.

Tôi vừa lau nước mắt vừa nghĩ ra một việc. Rõ ràng tối qua tôi vừa lên giọng giảng giải về tình yêu với ông cậu quý hóa của tôi. Nếu cậu bắt gặp tôi lúc này, hẳn tôi sẽ bị cười vào mặt mất. Thôi thôi, tôi không thể tự dằn vặt bản thân thêm nữa.

Tôi hít một hơi sâu, bước vào u minh điện.

Một thuộc hạ của ông Thiềm vừa nhìn thấy tôi đã quỳ sụp xuống, run rẩy nói: “Yêu Thần bệ hạ, chỗ chúng tôi không còn giữ sổ sinh tử con cháu loài yêu, mong ngài mau mau rời đi.” Tôi hết sức kinh ngạc nhìn lại, vị thuộc hạ kia đã bị ông Thiềm vừa đến xách qua một bên. Ông vượt chòm râu thưa, cười nói: “Để tiên tử cười chê, tên tiểu tiên già cỗi này đầu óc bị hỏng, mỗi lần nhìn thấy tiên tử quá mức xinh đẹp đều sẽ nhớ lại sự kiện mấy vạn năm trước, lúc Yêu Thần đại náo côi u minh.”

Đoạn lịch sử này tôi có nghe qua, thế nhưng những điều ghi chép lại đều rất ít ỏi. Và lại đó là chuyện rất lâu trước đây, lúc ông Thiềm còn chưa nắm giữ chức vụ Diêm Vương này. Tôi cười cười móc ra một cái hộp ngọc, thần bí nói: “Mấy trăm năm qua Diệt Vũ được ông Thiềm cứu giúp không biết bao nhiêu lần. Lần này đến con chỉ có chút quà mọn, ông không chê chứ?” Trong chiếc hộp là một bộ cờ ngọc hoa văn sắc sảo do chính tay tôi chế tác, ông Thiềm vừa nhìn thấy đã vô cùng thích thú (tôi phải khen cậu Hồ Nhạn rất hiểu lòng người). Ông gật gù, chắc lưỡi nói: “Bộ cờ quý hóa chừng này, ta dám chê sao?” Tôi nói: “Sẵn tiện con có một vài thông tin số mệnh người phạm cần tra cứu, ông Thiềm không ngại chứ?” Ông Thiềm đương lúc vui vẻ, cũng không hỏi nhiều, vừa ngắm nghía mấy quân cờ ngọc vừa ngoắc một thuộc hạ lại nói: “Mau mau giúp Diệt Vũ tiên tử tra sổ sinh mệnh. .”

Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy.

Lúc tôi giấu đi khí tức cùng sắc diện mà đáp xuống một thôn nhỏ ở côi trần, làn mưa phùn giăng phủ thấm ướt mái tóc dài cùng áo mỏng, không khỏi khiến tôi hắc xì một cái. Tôi hóa ra một cây dù, men theo con đường đá hướng tới một căn nhà đất khuất sâu trong bia rừng.

Từ trong căn nhà có tiếng ho vọng ra. Tôi tò mò nhìn xuyên qua tường.

Một bé trai độ mười một, mười hai tuổi đang túc trực bên giường một thiếu phụ. Bé trai này có đôi mắt đặc biệt sáng, gương mặt hơi bần nhưng vẫn toát ra nét kiên nghị không thường thấy ở trẻ em. Trên tay nó cầm một chén thuốc, môi mím chặt nhìn người thiếu phụ đầu tóc rũ rượi trên giường. Người thiếu phụ này phỏng chừng mắc bệnh điên, ánh mắt đại ra, lại không ngừng ho khan.

Tôi cong ngón tay ngoắc ngoắc, bé trai trong phòng đặt chén thuốc xuống, đi ra ngoài. Lúc nó đi đến trước mặt tôi, ánh mắt còn mờ mịt. Tôi điềm lên trán nó một cái, bé trai liền giật nảy người, sau một lúc thất thần thì chột nói: “Chẳng hay tiên nhân ở chốn nào. .”

Tôi đặt nó lên tảng đá mình đang ngồi, vừa dùng ô che chắn cho hai người khỏi cơn mưa phùn vừa cười nói: “Lâm Phụng, tôi chính là Vô Diện đây. Cậu đã đi đâu thai rồi, hẳn chẳng còn nhớ tới tôi đâu nhỉ?” Khuôn mặt bé trai hơi xao động, nó rung rung nói: “Chẳng phải kiếp trước tôi đã trả xong nợ cho cô rồi? Cô còn tìm tôi làm chi?”

Tôi: “. .”

Đứa trẻ mắt lác liền nói tiếp: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ kiếp này tôi lại chết yểu, cô đến tiễn tôi một đoạn sao?”

Tôi cảm thấy bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Cậu đừng lo lắng, kiếp này cậu được quý nhân tương trợ, vinh hiển ngập đầu. Tôi đến đây để hỏi cậu về chuyện trong kiếp trước mà thôi.”

Bé trai nghiêng đầu tò ý lắng nghe, tôi lại cảm thấy thật khó mở lời với một thằng nhóc còn chưa trưởng thành. .

Tôi ngập ngừng hỏi: “Lâm Phụng, kiếp trước... cậu... cậu đã từng thích tôi phải không?” Nó lập tức tròn mắt nói: “Kiếp trước tôi chẳng phải là thái giám hay sao? Chẳng lẽ cô đã quên điem này?”

Tôi đã toan mở miệng cãi rằng thái giám cũng có thể yêu phụ nữ... thế nhưng mặt khác trong lòng tôi lại nhẹ nhõm. Lâm Phụng là một thái giám bình thường, vì bình thường nên anh ta không yêu tôi. Được một thái giám yêu thương thật ra cũng chẳng phải là cảm giác dễ chịu gì.

Và lại anh ta là một người phạm, được một người phạm yêu thương không hề thuận tiện cho thân tiên như tôi. Vì kiếp sau anh ta sẽ quên mất tôi là ai, tôi không thể ép anh ta thành tiên, cũng không thể mỗi kiếp luân hồi đều chạy theo anh ta được.

Tôi cười nói: “Ha ha, cậu kinh ngạc cái gì. Tôi đùa đấy, chẳng qua lần này tới vì muốn đền ơn cậu đã chết thay tôi. Kiếp này cậu có nguyện vọng gì, mau mau nói ra đi.”

Đứa trẻ dăm chiêu một chút, lại lắc đầu nói: “Số phận tôi đã được định sẵn, nếu để cô nhúng tay vào chẳng những sẽ làm xáo trộn tất cả, mà còn có thể ảnh hưởng tới cô. Nếu cô muốn giúp, chỉ bằng làm người mẹ ở kiếp này của tôi có ngày tháng dễ chịu.” Tôi cười: “Việc đó có khó gì.”

Sau khi bé trai bước vào nhà, nó đã quên hết cuộc đối thoại vừa rồi, cũng quên mất kiếp trước của mình. Tôi đứng dựa vào một gốc cây gần đó, để ý trên thân cây có vài chữ xiêu vẹo do đá nhọn vạch lên.

“Trịnh Hoài Sơn.”

Tôi mỉm cười xóa mấy chữ trên cây. Bé trai ấy không biết rằng, chừng chục năm sau nó sẽ trở thành trụ cột của triều đình, là thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử đất nước này. Về phần mẹ của nó, tôi chỉ có thể làm tiêu biến căn bệnh lao, để những ngày tháng cuối đời của nàng được nhẹ nhõm.

Tôi theo gió tới vùng đất xa xôi ở phương bắc, nơi tìm đến đầu tiên là ngôi mộ đã phủ đầy rêu của mình. Cảm giác đứng trước nắm mồ của bản thân ở cõi trần thật vi diệu, thứ vốn là vỏ bọc suốt mấy chục năm của tôi giờ nằm sâu trong đất, theo ngày tháng trở về với cát bụi hồng trần.

Trước mộ có một vòng hoa nhỏ gần tàn héo, tôi cũng không ngờ vẫn còn có người nhớ đến mình. Lúc này trong đầu tôi chợt hiện ra câu hỏi, liệu chuyện đi này có mang đến câu trả lời mà tôi cần?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tác giả: Tuyệt Tâm

Lúc còn là người phạm, tôi thường được nhận xét là kẻ đầu óc trên mây, trí nhớ cực kỳ tệ hại. Lý do dĩ nhiên không phải ai cũng biết: bộ não phạm nhân của tôi phải lưu giữ ký ức gần một vạn năm ở cõi trời, thế nên mới có chuyện khó tiếp thu nhiều thông tin mới. Giờ nghĩ lại, khi ấy tôi chỉ nhớ được tên của vài người ít ỏi, trong đó có cả cái tên Phụng ca và Lê ca không toàn vẹn kia.

Tôi trầm ngâm nhìn ngôi mộ của bản thân một lát, cảm thấy dù sao cái thân xác phạm nhân kia cũng đã chịu nhiều vất vả, thế nên tôi hóa ra một bó nhang thấp cho nó, một phần cũng xuất phát từ lòng tò mò của tôi về cảm giác lúc thấp nhang cho người khác.

Một giọng cười hào sảng vang lên sau lưng: “Trên đời này có kẻ thấp nhang cho chính mình sao?” Tôi nghe ra điệu cười cuối câu vô cùng quen thuộc, bèn tìm tìm quay người lại.

Trước mặt tôi là một người cao lớn, vạt áo rộng mở để lộ nửa lồng ngực cường tráng, mái tóc dài buộc hờ sau lưng. Người đó nhìn thấy tôi, nụ cười tà trên mặt từ từ cứng lại. Anh ta xoa xoa cằm nói: “Chết thật, nhận nhầm người.” Anh ta đi được vài bước lại quay ngược lại, nửa khồm miệng giương cao: “Thật Viên, con không muốn giải thích gì về bề ngoài mới mẻ này sao?” Tôi khoanh tay trước ngực, cười nói: “Yêu Hoàng anh không phải rất thần thông sao, chẳng lẽ không đoán ra được?” Nói xong câu này, tôi lại nghĩ dù anh ta có thần thông hơn mười lần cũng không thể tự đoán ra, vì vậy mới kể cho anh ta câu chuyện có gián lược của mình.

Cảnh Châu thoải mái ngồi trên một tảng đá, sau khi nghe tôi kể xong thì tổng kết: “Nói như vậy, khuôn mặt họa thủy này mới là hình dáng thật của con?”

Tôi gật đầu, lại hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?” Cảnh Châu cười cười, móc một vật từ trong ngực áo ra nói: “Lần trước sơi tơ bươm của ta bị hỏng, ta biết con sẽ quay lại nên chờ con đến thì đưa con vật này.” Tôi sững sờ: “Anh chờ ở đây hai năm?” Cảnh Châu vội xua tay: “Ta không rảnh rồi như thế, ta luôn ở cõi yêu, bọn thuộc hạ báo với ta là con đến nên ta liền tới.” Anh ta nói thêm: “Đạo này quan hệ giữa Thanh Khẩu với Thiên Long Tộc không được tốt, ta đến địa phận cõi trời cũng không dễ dàng.”

Tôi ngần ngại cầm lấy vật Cảnh Châu đưa cho, thấy đó là một chiếc vòng màu vàng mảnh khảnh. Thấy tôi chau mày, Cảnh Châu liền bảo: “Đây là đồ tốt, đừng phụ tâm lòng của người tặng.” Câu này anh ta nói ra hơi miễn cưỡng, tôi vạch trần luôn: “Đây vốn không phải là lông bươm của anh.” Cảnh Châu cười vang, giắt lấy chiếc vòng rồi nhanh gọn đeo trông vào cổ tay tôi, nói nhanh: “Thứ này dùng làm bùa hộ mệnh rất tốt, con còn nghi ngờ tâm lòng của lão già này sao? Mau mau đeo vào, xong màn tặng quà này còn phải nói qua nhiều thứ khác nữa.” Lúc này tôi chợt nhớ ra rằng ở Thanh Khẩu còn một ông cậu cần giúp đỡ, vì vị nhân nhện để Cảnh Châu đeo chiếc vòng kỳ lạ vào cổ tay. Trong bụng tôi tự nhủ lúc quay về phải nhanh chóng tháo ra xem xét, như vậy cũng không làm Cảnh Châu mất mặt.

Tôi nói: “Gặp anh ở đây, tôi cũng chợt nhớ ra là có chuyện cần nhờ vả.” Cảnh Châu kiên nhẫn nghe xong chuyện của di Mộng Hoa, tìm tìm nói: “Diệp Vũ, con có từng nghe nói về duyên phận?” Tôi kinh ngạc thốt lên: “Chẳng phải loài yêu vẫn luôn ghét bị gò bó? Chẳng phải các vị luôn cho rằng số phận nằm trong lòng bàn tay mình, anh tin vào duyên phận ư?” Cảnh Châu lắc đầu: “Ta đã sống rất lâu, thế nên có câu này muốn khuyên con: ‘có duyên sẽ gặp, không duyên đừng tìm’.”

Tôi xụ mặt nói: “Yêu hoàng anh khuyên nhiều như vậy, ngụ ý là không muốn giúp đỡ?” Cảnh Châu tìm tìm: “Ta không đi với con được, nhưng ta cũng bảo đảm trong vài năm nữa, Hồ Nhạn muốn đoàn tụ với Mộng Hoa không là vấn đề to tát gì.” Anh ta nói thêm: “Đây Quỷ Cư là nơi hung hiểm, Mộng Hoa có đến đó cũng chắc chắn đã rồi đi. Nếu bây giờ cậu cháu con đến tìm, cũng chỉ là tìm nguy hiểm mà thôi.”

Tôi không còn lý lẽ phản bác, đành thờ dài một hơi.

Cảnh Châu an ủi: “Con và cậu con còn trẻ, còn rất nhiều thời gian. Nếu bây giờ luyện được tính nhẫn nại, con sẽ được nhiều chứ không mất.” Anh ta an ủi tôi xong lại quay ra thờ dài: “Chẳng bù với lão già này. Ta sống gần mười vạn năm, đến lúc thấm nhuần chữ ‘nhẫn’ thì đã là một lão già gần đất xa trời.” Tôi cho rằng biểu hiện của anh ta “kịch” hơn mức cần thiết, lại nhớ ra rằng anh ta vốn vẫn thường dùng chiêu này để chọc tôi lúc còn nhỏ, tâm trạng cũng thoải mái hơn. Tôi chắc lưỡi: “Đáng tiếc, gương mặt này này của anh không có hiện ra bốn chữ ‘gần đất xa trời’, nếu không sẽ không có nhiều yêu nữ đau lòng muốn chết như vậy.”

Tôi nói xong câu này, trong tâm trí hiện ra một vài thứ hay ho. Cảnh Châu thấy tôi ngẩn ra thì gọi mấy tiếng, một lúc sau tôi quay sang hỏi: “Anh đã từng chọc giận hồ ly chín đuôi? Lúc tôi ở cõi trần, nó vừa nhìn thấy con dao ‘Yêu Vương’ thì liền điên tiết.” Cảnh Châu vỗ đùi cười to: “Xích mích nhỏ, xích mích nhỏ, ha ha.” Tôi hỏi tiếp: “Còn nữa, anh đã từng gặp Yêu Thần?”

Cảnh Châu ngừng cười, thái độ nhanh chóng trở nên nghiêm túc: “Sao con lại hỏi về bà ấy?” Tôi đáp: “Trước đây lúc hồ ly chín đuôi bị giết, tôi cũng bị hôn mê, rồi gặp Yêu Thần trong mơ. Bà ấy còn hỏi về anh nữa. Khi ấy chỉ nghĩ mình tưởng tượng ra, bây giờ nghĩ lại, không có chuyện trùng hợp như thế được.”

Cảnh Châu nói: “Khi nào rảnh rỗi thì đến cõi yêu một chút, ta dẫn con tới mộ Yêu Thần.” Sau đó chúng tôi chia tay nhau, mỗi người một hướng. Tôi rời bãi tha ma, ẩn thân vào hoàng cung phương bắc.

Nếu mấy ngày trước, tôi chỉ là một cá thể bất lực bị giam cầm trong hoàng cung này, hiện tại tôi đã là một linh hồn tự do, cũng giống như một con chim sẽ bị giam trong lồng bồng chốc hóa thành hồng ưng trên sa mạc lớn. Nếu chỉ xét về sức mạnh hay sự tự do, rất nhiều người phàm trần muốn làm thần tiên, ví như hai cung nữ đang đi trước mặt tôi đang nhỏ giọng bàn tán rằng họ muốn mãi trẻ trung, mãi xinh đẹp như thần tiên tiền chúng tôi. Tôi không cho là đúng, thế nhưng cũng không thể lập tức hiện thân để nói với hai nàng rằng thật ra cũng có rất nhiều thần tiên muốn làm con người.

Bởi vì quyền lực càng cao, trách nhiệm và nỗi đau càng nhiều.

Cung nữ đi bên trái lo lắng nói: “Đạo này nương nương ốm nghén, không biết sẽ lại khổ đến thế nào đây.” Nàng còn lại hạ giọng: “Phận nô tài không được than vãn, cô cẩn thận mạng của mình.” Tôi không quan tâm tới câu chuyện của hai nàng, lướt qua mấy hành lang dài hun hút, dùng hình dáng phàm trần trước đây bước vào Ngự thư phòng. Bên bàn có một người mặc áo rộng đang ngồi, thân hình hết sức vạm vỡ.

Lúc Lê Duyệt nhìn thấy tôi, mặt cũng không chuyển sắc, chỉ hơi lạnh giọng nói: “Chẳng phải trăm đã bảo nàng không được bắt chước cách đi đứng, ăn mặc của Lê phi sao? Nàng lại đang có thai, đừng làm cản.” Anh ta nói xong thì đặt mạnh một tấm công văn lên bàn, lẩm bẩm vài câu vô nghĩa.

Lê Duyệt lúc này ở ngoài tuổi ngũ tuần, trên vầng trán đã hằn nhiều nếp nhăn, mái tóc cũng điểm nhiều sợi bạc. Anh ta lại trưng ra bộ mặt cau có, lọt vào mắt tôi lại thành một ông chú vừa khó tính vừa xấu xí.

Tôi bật cười với ý nghĩ của mình. Lê Duyệt lập tức đứng phắt dậy: “Cô...”

Lúc này tôi đi theo hai cung nữ cũng đã hiểu kha khá chuyện trong hoàng cung, liền cười nói: “Khi tôi còn sống thì bị bệ hạ ghê lạnh, lúc chết rồi ngải lại đi sùng ái một phi tần có khuôn mặt tám phần giống tôi. Kẻ không biết còn tưởng giữa chúng ta có gút mắc tình cảm khó nói.” Tôi cũng không cho rằng Lê Duyệt thật sự yêu thương tôi, thế nhưng trong lòng tôi có chút hi vọng người tôi cần tìm là anh ta, ít ra khi anh ta quay trở lại thân phận tinh tú, mối quan hệ của chúng tôi có thể tốt đẹp hơn.

Lê Duyệt không hề là tinh tú chuyển thế, sau phút kinh hoàng thì lấy lại ngay uy thế quân vương, có hơi cao giọng nói: “Về chuyện này, trăm tự nhận mình đã đối xử rất công bằng với cô. Cô không lo đi đầu thai, quay trở lại hỏi tội trăm là ý gì?”

Đĩ nhiên tôi đến đây không phải vì hỏi tội anh ta. Thế nhưng lúc này trong bụng tôi nổi lên chút ý xấu, tôi lấy giọng thâm trầm nói: “Bệ hạ, u minh rất lạnh, tôi không có tiền vàng bạc để tiêu.” Lê Duyệt: “Xăng bấy, năm nào trăm cũng cho người đốt rất nhiều giấy tiền cho cô!” Tôi lại tiếp: “Thế nhưng tháng ngày còn sống tôi rất cô quạnh!” Lê Duyệt lại càng hùng hổ hơn: “Chứ chẳng phải cô cùng Tuệ Gia tình chàng ý thiếp, không xem trăm ra gì?”

Tôi có hơi chột dạ, trước đây tôi cho phép Tuệ Gia thoải mái ra vào cung của mình, đúng là có chút không chú ý tới mặt mũi của Lê Duyệt. Tôi nói: “Về chuyện này, đúng là có hiểu lầm. Anh ta thích yên tĩnh, thế nên mới mượn Lê Tâm cung của tôi nghỉ ngơi. Lúc đó tôi nghĩ anh ta là người tu hành, tôi với anh cũng không phải vợ chồng thật, cũng không có từ chối.”

Lê Duyệt âm trầm nhìn tôi một lát, nghi hoặc nói: “Cô thật sự là hồn ma sao?” Tôi lắc đầu: “Đĩ nhiên không phải, tôi là thần tiên trên trời. Lịch kiếp đã xong, lần này tôi quay lại chỉ để thăm thú, không có ý khác.”

Lê Duyệt bày ra vẻ mặt “tôi đã hiểu”, thờ dài nói: “Những lời của cô không giống như nói dối, thế nhưng cô thật sự nghĩ giữa cô và Tuệ Gia không có gì sao?”

Tôi ngẩn người nhìn anh ta, anh ta lại hỏi: “Cô còn nhớ Yến phi chứ? Cô có nhớ nàng ấy chết như thế nào?”

Tôi im lặng, anh ta nói tiếp: “Nàng ấy là một con sê tinh do Tuệ Gia sắp xếp bên người trăm. Lúc trăm vừa phong cô làm phi, cậu ấy tặng nàng ấy cho

trầm. Sau này nằng ậy đắc tội cô, không bao lâu thì chết. Cô nghĩ một yêu quái có sức mạnh hơn người, vì sao bỗng nhiên sinh bệnh mà chết?”

Tôi lẩm bẩm: “Chẳng lẽ, là Tuệ Gia giết?” Lê Duyệt gật đầu: “Trước khi ghé thăm cô sau cái chết của Yến phi, trầm còn nghi ngờ. Thế nhưng khi nhìn thấy những vật trên quý bày biện trong Lệ Tâm cung (mà những vật này ngoài Tuệ Gia ra, trầm không nghĩ còn người nào có khả năng mang tới), trầm đã hiểu tất cả.”

Anh ta hỏi: “Ngần ậy năm, trầm đều nhìn rõ. Cô thật sự không nhận ra những chuyện ậy ư?”

Tôi không trả lời, chỉ từ biệt anh ta rồi lẳng lặng rời đi.

Tôi quay trở lại nơi vừa chia tay Cảnh Châu mấy canh giờ trước. Lúc này trời bắt đầu chuyển tối, ngôi mộ của tôi nằm trong một bãi tha ma hiu quạnh, có mấy tiếng quạ kêu không biết từ đâu vang đến. Tôi bản thân nhìn ngôi mộ dưới chân mình, nó cũng bản thân nhìn lại tôi. Sau một lúc, tôi nâng tay lên, lớp đất đá lập tức tách ra, để lộ quan tài bên dưới.

Tôi vẩy tay, nắp quan tài từ từ mở ra.

Thi thể hai năm đã phân hủy gần hết, vậy nên cảnh tượng trong quan tài cũng không dễ nhìn. Tôi vừa bịt mũi vừa làm một cái chú trên thân thể trong quan tài, đến khi có được thứ mình cần, tôi liền thiêu nó thành tro, để quan tài lại vị trí cũ.

Thứ tôi muốn tìm trên cơ thể trong ngôi mộ kia là dấu vết của bùa quên được đặt lên nó. Từ lúc về Thanh Khâu, tôi luôn có cảm giác bản thân đã quên một việc quan trọng. Thế nhưng nếu tôi thật sự bị hạ bùa quên, kẻ ra tay hẳn là người có công lực mạnh hơn tôi, nếu không tôi sẽ chẳng dễ dàng bị qua mặt như thế.

Cũng may kẻ ậy hẳn không lường trước việc tôi sẽ đào mồ của bản thân, nếu không tôi sẽ mãi mãi chẳng nhớ được đoạn ký ức đó là gì. Tôi vốn đến đây chỉ vì một chút khuất mắt với Lê Duyệt, thế nhưng sau cuộc nói chuyện với anh ta, tôi mới đưa ra quyết định này.

Trong tay tôi lúc này là một hạt châu màu trắng đục. Để sử dụng được thứ này, tôi cần mang về Thanh Khâu thanh lọc kỹ lưỡng. Tôi cất kỹ hạt châu, đập gió lên trời.

Sau này cậu tôi kể lại rằng lúc tôi trở về động Hồ ly, thần sắc trên mặt vô cùng nghiêm trọng, khiến cậu còn tưởng tôi bị ai ức hiếp. Tôi đóng cửa trong phòng mấy ngày liền không ra, ông bà ngoại mướn mấy lần gõ cửa, chỉ nghe tiếng tôi đáp ồm ờ.

Tôi nhớ rõ quãng thời gian giam mình trong phòng. Ba ngày đầu vì thanh lọc hạt châu trắng đã mang về từ cõi trần, mấy ngày sau là hấp thu nó.

Những sự việc xảy ra trong mấy ngày qua đã khiến tôi sâu sắc nhận ra rằng mỗi lúc bản thân cho rằng đã nắm rõ mọi thứ, luôn có một tình huống không mong đợi nảy ra. Hơn nữa tôi càng sống lâu, sẽ có càng nhiều tình huống phức tạp hơn chờ được giải quyết. Cho dù tôi không ngừng học hỏi gần một vạn năm, kiến thức cùng trí tuệ cũng chưa bao giờ là đủ.

Sau bảy ngày nhốt mình trong phòng, tâm trạng tôi trở nên vô cùng tệ hại. Điều tinh táo duy nhất tôi làm được là nói vài lời xin lỗi với người nhà. Ban đêm, tôi âm thầm đến hầm rượu của ông ngoại lấy ra mấy bình xấm tro nho nhỏ. Trước giờ tôi uống rượu rất kém, thế nhưng trước tình cảnh hiện tại, tôi cảm thấy rượu là thuốc xoa dịu tốt nhất.

Tôi lại nhớ rằng mấy ngày trước mình vừa lên mặt với ông cậu quý hóa của mình về việc uống rượu, vì vậy để tránh mất mặt, với mấy bình xấm tro này, tôi len lén đập mây ra ngoài địa phận Thanh Khâu.

Tôi theo gió tới một cái hồ lớn, giữa hồ có một mòm đá trắng nhô lên, rất giống phong cảnh sau động Hồ Ly. Tôi học theo cậu Hồ Nhạn đáp xuống tảng đá, nằm ngửa uống rượu.

Trước mặt tôi, mấy mươi ngàn tinh tú tranh nhau phát ra tia sáng nhấp nháy. Thịnh thoảng có mấy tinh tú chuyển ngôi, tôi tự hiểu là họ làm xong nhiệm vụ của mình.

Tôi uống xong một vò rượu, cảm thấy hình ảnh mấy tinh tú trước mắt nhòe đi một chút. Tôi lẩm bẩm: “Chàng... khốn kiếp...” Có thứ chất lỏng chảy ra từ khóe mắt, tôi hít mũi một cái, lại lẩm bẩm: “Đêm nay thật lạnh...” Bầu trời sao trước mắt càng ngày càng mờ nhạt, tôi có cảm giác tảng đá trắng dưới lưng dịch chuyển. Thế nhưng lúc này đầu óc tôi đã trở nên hết sức nặng nề, thứ rượu mạnh nhất của ông ngoại tôi quả không hổ danh của nó, từng ngụm từng ngụm đưa tôi vào hôn mê.

Trong mơ, mảnh ký ức vừa tìm lại được lại một lần nữa hiện ra rõ ràng.

Không gian trước mặt tôi bị một bóng đen che khuất. Cuốn sách trên đùi tôi trong lúc giật mình bị trượt qua một bên, tôi vừa nhặt lại vừa bàng quơ hỏi: “Pháp sư hôm nay có nhã hứng ngắm hoa ư?”

Tuệ Gia đang ngắm cảnh trước mặt quay đầu nhìn tôi. Sau lưng anh ta là hàng cây Long Đê không ngừng rải mưa cánh hoa màu đỏ, ánh nắng ban trưa xuyên qua tán cây rải xuống đất, khung cảnh giống như trong tranh mỹ nhân.

Tôi nói: “Đề tôi vẽ cho anh một bức.”

Không ngờ Tuệ Gia lại bảo: “Không, để tôi về cô.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Pháp sư cũng về tranh sao?”

Anh ta nhìn khoảng không sau lưng tôi, trầm ngâm nói: “Nàng ấy thích, tôi cũng thích.”

Tôi cũng đã quen với cách nói chuyện không đầu không đuôi của Tuệ Gia, cũng không thắc mắc nhiều, bèn ngồi yên cho anh ta về. Anh ta chợt hỏi: “Đang là mùa thu sao?” Tôi sững sốt nói: “Đang là mùa hạ, chẳng lẽ anh không biết?” Tuệ Gia trầm mặc một chút lại nói: “Chỗ tôi ở cùng với nơi này thời gian khác biệt. Mỗi lần bế quan xong đều tức tốc chạy tới đây, không có thời gian dò hỏi.” Anh ta sờ sờ lên áo của mình, lẩm bẩm: “Và lại da cũng không cảm nhận được nóng lạnh...” Tôi kinh ngạc định hỏi thêm, thế nhưng cũng không mở miệng.

Ngày hôm đó, cánh hoa đỏ đầy trời. Lúc nhìn vào tranh của Tuệ Gia, tôi nhìn mất nói: “Cái khối màu xanh xanh tím tím này là tôi sao? Hơn nữa anh vẽ cánh hoa màu đỏ mà như rắc máu trên tranh, từng giọt từng giọt trông gớm chết!” Tôi chợt nhớ ra mình đang nói chuyện với ai, lúc ngẩng mặt lên, thì thấy Tuệ Gia đang mỉm cười.

Tôi ngần ngại nhìn nụ cười ấy, run rẩy giờ bàn tay bị mất anh ta lại. “Ma Thiên?” Lời nói này vừa ra miệng, thân hình của Tuệ Gia liền cứng lại.

Tôi run run hỏi: “Là anh, là anh có phải không?”

Bàn tay tôi bị gỡ ra, đôi mắt sáng ngời của Tuệ Gia xuất hiện trước mặt.

Một tay anh ta nắm chặt hai bàn tay của tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Diệp Vũ, nàng nghe cho rõ, Ma Thiên đã chết rồi.” Tôi vừa mở miệng định phản bác, trước mắt chợt tối sầm. Tuệ Gia lập lại bằng giọng nói chợt trở nên run rẩy: “Ma Thiên... đã chết rồi.” Lúc này gáy tôi bị kéo mạnh về phía trước, môi bị một thứ vừa mềm vừa ướt va vào... (Đó bạn thứ đó là gì =)))

Giọng nói của Tuệ Gia lại lần nữa vang lên đầy dứt khoát: “Nàng, không được nhớ về điều này.”

Trước đây khi tìm kiếm người yêu mình, đối với Lâm Phụng hay Lê Duyệt, tôi cũng không có nhiều cảm giác chờ mong. Giờ khắc này tôi đã hiểu rõ người hóa giải lời nguyện cho tôi là ai, cũng nhận ra bản thân đã trao tình cảm cho chàng từ nhiều năm trước.

Khi biết chàng còn sống, thoát khỏi trong lòng tôi dâng lên niềm sung sướng tột cùng. Thế nhưng hiện tại chàng đang trốn ở một nơi xa xôi không để tôi tìm thấy, tôi cũng không biết sẽ bắt đầu từ đâu, cũng không thể nhờ sự trợ giúp của bất kỳ ai. Điều này khiến tôi không ngừng tự hỏi, nếu chàng yêu tôi, sao có thể nhẫn tâm như vậy: chẳng những để tôi đi một mình trên chặng đường này, hơn nữa cũng không để lại bất kỳ manh mối nào? Vậy thì, tình yêu của chàng dành cho tôi to lớn đến đâu, bền vững đến đâu? Tôi nên đi tìm chàng, hay quên chàng?

Mẹ tôi từng nói rằng điều đau lòng nhất không phải là bị người phụ bạc, mà là không được người yêu thương tin tưởng. Một kẻ khao khát được yêu thương như tôi, hiện tại giống như con thiêu thân bị sa lầy trong vùng sập nền, tiến thoái lưỡng nan.

Đây có phải là bi kịch hay không?

NGOẠI TRUYỆN: SỰ THÂM ĐỘC CỦA TUỆ GIA

Tuệ Gia đại nhân chẳng những có tính tình kỳ cục, lại là một người rất hay ghen.

Thế nhưng anh ta lại là người vô cùng kín đáo trong chuyện ghen tuông.

Hoàng đế bệ hạ phong Diệp Vũ làm Lệ phi, anh ta tặng cho bệ hạ con chim sẻ tinh. Có con chim sẻ này quấn quýt, bệ hạ còn tỉnh lược nhớ tới Diệp Vũ của ta sao?

Tuệ Gia đại nhân lại sợ giữ chưa chặt, hằng đêm đều mò tới phòng ngủ của Diệp Vũ trông nàng. Anh ta cũng biết Diệp Vũ vì cảm nhận được khí tức của mình mà mất ngủ, thế nhưng có một hoàng đế bệ hạ vừa tùy ý vừa háo sắc, còn một yêu hoàng vừa tùy ý vừa háo sắc lúc nào cũng chờ chực như hổ (thực ra là sư tử) rình mồi, anh ta còn cách nào khác sao?

Diệp Vũ vì tên hoàng đế ngu ngốc kia mà bị thương, Tuệ Gia nổi điên cho hấn chịu khổ một chút. Ai cũng nghĩ bệ hạ vì tâm bệnh mà sút ký, thế nhưng không phải đâu, do Tuệ Gia đại nhân không điều trị chu đáo nên mới ra nông nỗi đấy!

Sẽ tỉnh theo lệnh Tuệ Gia nói vài lời không hay về Diệp Vũ vào tai hoàng đế, để hấn ta không đến tìm Diệp Vũ. Thế nhưng ả cũng vì vậy mà nghĩ rằng Tuệ Gia không thích Diệp Vũ, từ đó mới có sự kiện giành áo lông đỏ kia. ả không biết rằng, cái áo lông vô cùng quý giá đó, cùng với cái lò sưởi nạm đầy hồng ngọc, cùng toàn bộ hoa cỏ và rất nhiều thứ quý giá trong Lệ Tâm cung đều do một tay Tuệ Gia đại nhân chuẩn bị. Vì hiểu lầm này, ả bị Tuệ Gia đại nhân vô cùng thâm độc từ từ thủ tiêu, một ngày nọ trở thành món chim sẻ hầm trong bát của hoàng đế bệ hạ ngày thơ vô số tội.

Sau khi hoàng đế bệ hạ đáng thương biết mình vô tình ăn phải thịt ái phi, trong cơn buồn vô hạn bèn tìm tới Diệp Vũ nói vài câu cho khuây khỏa. Tuệ Gia đại nhân biết chuyện, lập tức tặng thêm cho hấn ta vài chục phi tần xinh đẹp nữa. Thế là cho đến chết Diệp Vũ cũng không gặp lại hấn ta lần nào luôn.

Lời tác giả: Có bạn từng đoán rằng Lê Duyệt là người bỏ rơi khiến Diệp Vũ – Vô Diện buồn bã, nhưng thực tế bạn Vô Diện chưa từng coi trọng bạn này. Và lại bạn là đồ háo sắc, nếu không phải Tuệ Gia hết lòng ngăn cản thì cũng xoi tái Vô Diện rồi (có ai nhớ đoạn Lê Duyệt khen vòng eo của Vô

Diện không =))). Nói chung bạn này bị out, không có trong danh sách nhé.

Chương sau nam phản diện lên sân =))

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Mẹ tôi từng nói với dì Tiểu Cẩm rằng, khi gặp điều không vui nên tìm nơi kín đáo khóc một trận, chớ tìm đến những thứ tiêu cực, ví dụ như rượu, để giải sầu. Thực tế chứng minh, uống rượu trong lúc kích động là hành động vô dụng nhất thế gian. Khi tôi mở mắt ra từ “bị kịch”, lại rơi vào một bi kịch khác.

Lúc này tôi đang nằm trong một bụi lau sậy rạp rạp, quanh thân có tiên thể bảo vệ. Tôi nhận ra trước mặt không xa chính là chiếc hồ mình đã đáp xuống, có điều tảng đá lớn màu trắng đã biến mất, giữa hồ có hai thể lực đang quần thảo dữ dội khiến bọt nước văng tung tóe.

Một bên là rồng trắng mình đầy máu đang không ngừng vận vẹo, một bên là một khối dài dài màu đen kịt không rõ hình dạng đang bao bọc lấy thân hình rồng trắng, thoát nhìn như một làn khói đen hắc ám.

Con rồng trắng bị kiềm giữ không thể tự do cử động, bèn tức tối ngẩng cổ gầm to. Quanh thân nó hiện lên một luồng hào quang, làn khói đen theo đó mà thu nhỏ lại. Lúc này thứ đang giằng co với con rồng trắng hiện thân là một con ác xà đen kịt có cặp mắt đỏ ngầu, từ mũi và miệng nó không ngừng trào ra khói đen.

Ác xà vốn là kẻ thù truyền kiếp của loài rồng, thế nhưng ác xà vốn cũng yếu ớt hơn rồng rất nhiều. Trước đây giữa rồng và ác xà cũng có đánh nhau, thế nhưng ác xà luôn đi thành đàn lớn. Việc một con ác xà đơn độc có thể khiến cho rồng chật vật, quả là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Thì ra tôi mới rời cõi trời mấy chục năm, thế sự đã thay đổi đến không ngờ.

Con rồng trắng này, thật ra cũng không phải ai xa lạ. Tôi từng sống cạnh anh ta gần một trăm năm, dĩ nhiên cũng có vài lần nhìn thấy chân thân của anh ta. Hơn nữa, lúc đánh nhau khí tức anh ta tỏa ra bốn phương tám hướng, tôi dù không tinh mắt thì cũng không thể không nhận ra.

Là Duyệt Vi.

Sau phút giây kinh ngạc, tôi chuyển sang nghiêm túc đánh giá tình hình trước mặt. Tại sao Duyệt Vi lại xuất hiện ở gần địa phận Thanh Khâu? Hơn nữa ác xà kia vì sao có sức mạnh như vậy? Tôi nên ở lại, hay âm thầm rời đi?

Duyệt Vi bắt đầu có dấu hiệu đuối sức. Tôi ngồi yên trong bụi lau sậy cách đó không xa, con ác xà không hiểu vì sao chột nỏ lên hứng thú với tôi, từ miệng nó phóng ra một luồng khói đen phóng thẳng về phía bên này.

Con rồng trắng thấy thế thì rống lên một tiếng, lập tức có một tầng sáng nhạt chặn lại khói đen trước mặt tôi. Lúc này tôi đã xem Duyệt Vi là đồng minh, từ đám lau sậy nhảy tới bờ hồ.

Từ miệng con rồng trắng phát ra tiếng khàn khàn: “Tiên tử mau chạy đi, ác long này bị nhập ma, hiện tại ở đây hết sức nguy hiểm.” Tôi gật đầu nói: “Tôi giúp ngài một tay.”

Tôi vừa nói, từ trong tay đã hiện ra một cây cung gỗ. Thứ này do tôi tiện tay lấy đi từ kho vũ khí ở động hồ ly, không phải là đồ quá tốt, thế nhưng hiện tại cũng đủ dùng. Thân khí của tôi trước đây là một thanh kiếm pha lê rất đẹp. Thế nhưng thanh kiếm này đã mất từ lúc tôi bị hút vào Hóa Ngục, mà cho dù có vẫn chưa mất, tôi cũng không sử dụng trước mặt Duyệt Vi.

Tôi nhắm vào thân ác xà mà bắn, trên từng mũi tên âm thầm trộn thêm một chút thần lực của tôi. Tôi bắn được ba bốn mũi tên, ác xà bắt đầu rú lên dữ dội.

Rồng trắng nhận lúc ác xà không tập trung mà cắn mạnh vào cổ nó. Máu của ác xà chảy như suối xuống dưới hồ, nhuộm đen một mảng lớn. Rồng trắng dùng móng vuốt xé toanh bụng nó, sau đó gắp thân hình cứng đơ của nó quăng lên không trung.

Cũng lúc này, luồng khói đen trên người ác xà bắt đầu tản ra. Rồng trắng vốn bị thương nặng nên không kịp trở tay. Tôi liền tạo ra một tấm màn mỏng bao nó lại, tránh cho ma chướng trốn thoát.

Ma chướng bị thu nhỏ thành một khối tròn đen sì. Tôi cắt nó vào tay áo, định bụng đem về nhà từ từ thanh lọc. Lúc quay lưng, từ phía sau vang đến một giọng nói gấp gáp: “Tiên tử, xin dừng bước!”

Con rồng trắng vừa thắng trận, bay vọt đến trước mặt tôi, hóa thành một người thanh niên áo trắng. Tuy khuôn mặt anh ta tái nhợt nhưng trang phục hết sức sạch sẽ, không có dấu hiệu máu me đầm đìa như lúc hiện nguyên thân.

Trước đó tôi phát hiện rằng chiếc vòng mà Cảnh Châu tặng tôi có tác dụng che giấu khí tức rất tốt. Duyệt Vi hiện tại ở trước mặt tôi lại không nhận ra khuôn mặt lẫn khí tức của kẻ từng bị mình ức hiếp, cho nên biểu hiện của anh ta hết sức chan hòa. Anh ta vẫn giống như trong ký ức của tôi: vóc người cao gầy, khuôn mặt như tranh vẽ, sống mắt dịu dàng.

Lúc này Duyệt Vi đang ôm ngực, bày vẽ khách sáo: “Xin cảm ơn tiên tử giúp đỡ.” Tôi lạnh nhạt đáp: “Không có gì.” Anh ta không để ý đến thái độ của tôi, cười nói: “Hai ngày trước tiên tử leo lên người ta mà uống rượu, sau đó ngủ mất. Ta vốn ở đây đợi ác xà, trong lúc vội vã đã để tiên tử tại bụi lau sậy phía bên kia, mong nàng đừng trách.”

Giọng nói dịu dàng của Duyệt Vi thật giống như ngày đầu tiên gặp mặt tại điện Bạch Sứ, lúc ấy anh ta vẫn khoác bộ dạng thuần lương hút hồn như thế này. Thế nhưng tôi cũng không vì vậy mà moi hết ruột gan cho anh ta. Tôi cũng không có hứng thú tâm tình thêm, nên chỉ nhẹ giọng nói: “Tiên quân bị thương rất nặng, nên về tĩnh dưỡng đi. Tiểu tiên cũng phải nhanh chóng trở về, người nhà đang đợi.”

Lời này tôi không nói dối. Tôi nằm ngoài bụi lau này hai ngày, cũng đến lúc về Thanh Khâu.

Ánh mắt Duyệt Vi tràn đầy lưu luyến, anh ta cũng dùng giọng ngập ngừng đã qua rèn luyện mà thốt lên: “Chẳng hay tiên tử tên là gì? Có cần ta đưa về...”

Anh ta nói tới đây, tôi cũng đã đặt một chân lên đầu mây. Tôi không rảnh rỗi chơi trò vờn chuột với anh ta, rất không lịch sự bỏ lại một câu: “Tiểu tiên đi đây.”

Tôi vừa về tới động hồ ly đã đụng ngay cậu Hồ Nhạn sắc mặt đen thui. Cậu tôi không vui nói: “Chẳng phải con hứa đi gọi Yêu Hoàng đến tìm di Mộng Hoa cho cậu? Vừa về đến nhà đã trốn ru rú trong phòng mấy ngày liền, sau đó lại chạy đi đâu không biết! Có biết ông bà lo lắng thế nào không hả?” Thấy tôi giả vờ ngơ ngẩn nhìn trời đất, cậu cũng không hỏi thêm về chuyện Yêu Hoàng, lại tự thở dài: “Trước giờ đều nghe nói con gái lớn khó dạy. Ngay cả cháu gái chưa tròn vẠN tuổi cũng không xem người cậu này ra gì nữa...”

Tôi có hơi chột dạ, liền nhỏ giọng hỏi: “Ông bà rất lo lắng cho con sao? Hiện tại hai người đang ở đâu rồi ạ?” Cậu đáp: “Lúc này sứ giả của Thiên Long tộc tới tìm, cho nên ông bà đã cùng đến Thiên Long Thần Điện rồi.” Cậu nói tiếp: “Thực ra ông bà cũng có ý định đến đó nói lý lẽ về chuyện của con, có điều lần này người đứng đầu các tiên tộc lớn nhỏ đều được mời tới. Cậu đoán là cõi trời có chuyện.”

Mấy canh giờ sau ông bà đã trở lại động hồ ly, khuôn mặt vô cùng phiền muộn. Cậu Hồ Nhạn cùng tôi hỏi rõ sự tình, mới biết quả thật cõi trời đang có chuyện lớn xảy ra. Nói về chuyện lớn này, lại có liên quan tới sự việc tôi gặp phải mấy canh giờ trước. Ác xà mà Duyệt Vi và tôi gặp phải thật ra không phải sinh vật duy nhất bị nhập ma. Khắp cõi trời đột ngột xuất hiện nhiều tình huống bất ngờ phát điên như vậy, khiến các tiên tộc đều lao đao.

Bà tôi kích động nói: “Từ mấy trăm năm trước ta và ông của con đã biết cõi trời hỗn loạn. Thế nhưng đã hỗn loạn tới mức này, e rằng sắp tới cũng không được bình yên nữa.”

Ngay sau đó, ông tôi ra lệnh thắt chặt canh gác trong địa phận Thanh Khâu, mấy lớp phòng vệ từ trong ra ngoài đều rà soát lại một lượt. Tôi xưng phong cùng tham gia tuần tra, cũng không vấp phải sự phản đối nào.

Tối đó tôi và ông ngoại cùng leo lên vách núi sau nhà. Màn đêm yên bình phủ xuống Thanh Khâu, nhìn từ đây hồ nước rộng không khác gì chiếc đĩa lấp lánh phản chiếu một khoảng trời sao nhấp nháy. Ông tôi có bề ngoài là một mỹ nhân vừa tới tuổi trung niên, lúc này thoải mái chống tay lên đùi, cầm dựa vào nắm tay, chợt nói: “Diệp Vũ, xét tình huống hiện tại, mối nợ giữa Thanh Khâu và Thiên Long tộc phải gác lại rồi.” Tôi ngồi xếp bằng ngay trên tảng đá bên cạnh, cười đáp: “Thật ra hiện tại con không tồn tại gì, cũng không cảm thấy quá uất ức.” Ông tôi gật gù nói: “Cháu gái ông cũng đã đến lúc trưởng thành. Ngày mai ông còn phải đi Thiên Long Thần Điện tiếp tục bàn kế sách, con đi theo ông đi.” Tôi vừa mở miệng định đáp, từ hướng tây bắc chợt vang lên một tràng âm thanh chát chúa. Âm thanh này vừa giống tiếng sấm, vừa như không phải, một tiếng kéo theo một tiếng vang dài trong đêm, thoạt nghe hết sức kinh dị.

Ông tôi ngồi thẳng dậy nghe ngóng, một lúc sau chau mày nói: “Hồ tộc gặp chuyện rồi.” Tôi hỏi: “Chúng ta có nên qua đó xem thử?” Ông tôi gật đầu: “Đề ông truyền âm báo bà con một tiếng. Nơi này có bà ấy và cậu con canh giữ, chúng ta đi thôi.” Lúc ông nhảy lên đầu mây, chợt nói: “Hồ Vương pháp lực khá cao thâm, dưới trướng ông ta cũng có nhiều tướng giỏi, thực lực so với Thanh Khâu chỉ có hơn chứ không kém.”

Chúng tôi chạy một mạch tới chỗ phát ra tiếng gầm rống chói tai. Nơi này nằm sâu trong dãy núi Hồ Đầu, vốn là nơi ở của Hồ Vương, lúc này chướng khí đen kịt. Chúng tôi vừa đến, liền có một giọng gào thảm thiết vang lên: “Vương tử... vương tử phát điên rồi... ngài ấy gặp ai cũng giết... các ngươi cẩn thận...” Chúng tôi tiến sâu vào trong điện, thấy Hồ Vương mặt mày dữ dằn đang vát và vật lộn với con trai ruột của mình. Quan hệ giữa hồ tộc và hồ tộc đạo gần đây khá tốt, ông ta vừa nhìn thấy ông ngoại tôi đã gầm lên: “Hồ Vương mau vào giúp một tay!” Tôi từng trải qua nhiều chuyện đánh nhau, cũng vội xông vào. Vương tử Hồ tộc không hổ danh loài chúa sơn lâm vai hùm lưng gấu, vóc dáng vô cùng vạm vỡ, khi nổi điên lại có thể mấy lần hất tung cha mình. Lúc này đôi mắt anh ta phát ra ánh sáng đỏ, từ mũi và tai phả ra mấy luồng khói đen trông vô cùng kinh dị. Tôi và ông ngoại nhìn nhau, mỗi người một góc thi triển pháp thuật kiềm chế, vương tử Hồ tộc mới bị trói chặt tay chân, nằm bẹp dưới nền đá thờ phỉ phi.

Hồ Vương lúc này mới lau mồ hôi trên trán, ông ta vừa định tiến tới chỗ con trai mình xem xét thì đã có một cái bóng màu vàng chạy tới. Hồ Hậu có thân hình khá nhỏ bé so với chồng mình, bà ta vừa kích động lao về phía con trai vừa thét lên: “Con trai... con không sao chứ?...” Hồ Vương vội tới mức gầm lên một tiếng, định giơ tay ngăn lại, thế nhưng tốc độ của Hồ Hậu quá nhanh. Bà ta thoảng cái đã lao tới giữa phòng, luồng khói đen tàn mác quanh người con trai bà ta cũng theo đó mà chuyển động lan ra xung quanh.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Đại khái, lúc ma chướng vừa động, tôi liền phóng tới mấy mấy bùa chú ngăn trở. Chướng khí trên người Hồ vương tử bị tôi khống chế, tôi cũng sẵn tay nhét nó vào hòn ngọc bích tinh khiết mang theo bên người.

Hồ Vương sùng sốt hỏi: “Vị tiên tử này là ai, bản lĩnh lại lớn như vậy?” Ông tôi nói: “Đứa trẻ này là cháu ngoại gái duy nhất của tôi. Trước đây nó từng

gia nhập chiến tranh tiên – ma, có một chút kinh nghiệm” Hồ Vương liếc nhìn hai mẹ con đầu tóc rũ rượi trên đất, lo lắng nói: “Tiên tử còn trẻ mà có sức mạnh như thế, e là cõi tiên cũng không có mấy người. Không biết hiện tại con trai ta có còn đáng ngại...”

Tôi nói: “Hiện tại ma chướng đã bị đẩy ra hết, Vương tử chỉ cần nghỉ ngơi tốt thì sẽ không sao.” Căn phòng chúng tôi đang đứng la liệt mảnh vỡ cùng máu me, Hồ Vương lấy có đũa khuya bất tiện, nói vài lời khách sáo rồi đuổi ông cháu chúng tôi về.

Tôi theo ông ngoại bước ra ngoài. Loại hồ thích sống nơi rừng rậm, dãy Hồ Đầu cũng là một nơi núi non hiểm trở. Ông ngoại thấy tôi thất thần ngó mấy ngọn núi nổi lên hình thù kỳ dị trong đêm, liền lên tiếng gọi: “Diệt Vũ, mau về thôi.”

Trên đường cười gió quay về, ông ngoại chợt nói: “Cõi trời hơn ba vạn năm trước có lúc còn tệ hơn thế này mấy lần. Khi đó Ma Thần quấy nhiễu, có rất nhiều kẻ bị sát hại trong đêm. Trước thời gian đó thần tộc còn rất đông, chiến tranh kết thúc thì chẳng còn lại bao nhiêu.” Ông thở dài: “Ông của con lúc đó lại còn nhỏ tuổi, nếu so với các vị mạnh nhất của thần tộc, cũng chỉ đáng xách dép cho họ mà thôi.”

Đêm đó, tôi nằm mơ thấy chiến trường toàn màu máu và tiếng la hét. Lúc tôi giật mình mở mắt, bà ngoại đang ở bên giường lay lay tôi dậy. Bà ngoại trẻ hơn ông tôi gần một vạn tuổi, còn nhiều đường nét xinh đẹp thiếu nữ. Bà chau mày nói: “Nghe ông con nói hôm nay con theo ông đi Thiên Long Thần Điện? Nếu con không muốn đi thì cứ ở lại Thanh Khâu, cơ thể con mới hồi phục, cũng không nên gánh vác nhiều.” Tôi vừa uể oải vươn vai vừa nói: “Bà ngoại đừng lo lắng. Cháu gái của bà mạng dai như con đũa, không chết được.” Thấy bà còn lo lắng, tôi cười: “Huống hồ cháu gái hiểu tâm tư của ông ngoại. Thiếu phụ xinh đẹp như hoa như ngọc trước mặt con, nếu cứ phải đi qua đi lại giữa Thanh Khâu và Thiên Long Thần Điện thì còn thể thống gì nữa? Mỹ nhân nên ở trong nhà, ấy mới là quy tắc giữ vợ hiệu quả nhất...” Bà tôi xấn tay áo: “Con bé to gan này, hôm nay dám chọc ghẹo cả bà...”

Cậu tôi nhìn thấy đầu tôi u một cục lớn, rất thông cảm mà rằng: “Chọc giận phụ nữ, kết quả này là tất yếu.” Tôi cũng không chấp, cho rằng vì tôi và cậu phát triển tình đồng chí đã lâu, việc cậu thỉnh thoảng quên giới tính của cháu mình cũng không phải chuyện to tát.

Cậu tôi lại nói: “Hôm qua bà và cậu đã bàn kỹ về ngoại hình mới của con. Con bỗng chốc xinh đẹp thế này, rất dễ gây ra thị phi. Xung quanh toàn tiên gia pháp lực cao cường, việc dịch dung lại khuôn mặt cũ lại dễ gây phản tác dụng. Vì vậy con nên tạm thời đóng vai một người khác, ờm, ví dụ như một người bà con xa của chúng ta. Lúc ở trước mặt bọn người Thiên Long tộc cũng không nên thi triển pháp thuật, tránh để họ sinh nghi.”

Ông tôi lúc này vừa mới đến, liền nói chen vào: “Dù vậy, trong tình huống cấp bách vẫn phải thi triển pháp thuật tự vệ, lúc ấy chuyện thị phi lại càng phức tạp hơn. Thanh Khâu tuy nhỏ bé nhưng cũng không quá tệ hại, Diệt Vũ cũng không cần phải giấu thân phận. Cháu gái đã có ông che chở, chúng ta không cần giải thích cho người ngoài về chuyện trong Thanh Khâu.”

Cậu Hồ Nhạn hơi đau lòng vì lòng tốt bị đè bẹp, thế nhưng lời của ông ngoại không phải không có lý, cậu cũng không nói gì thêm.

Tiếp đó, tôi theo ông ngoại rời khỏi Thanh Khâu.

Thiên Long Thần Điện nằm ở trung tâm cõi trời, nên thường được chọn làm địa điểm tụ họp của chúng tiên. So với nơi này, Thanh Khâu giản dị hơn rất nhiều. Nơi đây được tạo thành từ vô số hòn đảo trời tuyệt đẹp vốn là thắng cảnh của cõi tiên, lại được tô điểm vô cùng xa hoa khiến không ít tiên tộc nhỏ kía mắt. Chúng tôi vừa đến một lát thì Hồ Vương cũng đáp mây mà tới, sắc mặt tốt hơn tôi qua nhưng vẫn vô cùng tồi tệ. Ông ta vừa nhìn thấy chúng tôi đã vội vã chấp tay chào, đoạn quay sang tôi nói: “Hôm qua vội vã, quên mất hỏi quý danh tiên tử. Thật là thất lễ.” Ông ngoại nhướn mày nhìn tôi, có muốn nói tên thật hay không, là tự cháu quyết định nhé.

Tôi bình tĩnh đáp: “Tiểu tiên tên là Vô Diện.”

Đúng lúc này một vị tiên áo trắng cung kính bước lại: “Các vị tiên vương, tiên quân, xin mời vào phòng họp...”

Tôi cất bước theo ông ngoại, khóe mắt chợt bắt gặp một bóng người quen thuộc ở cách đó không xa. Người đó đang nhìn tôi bằng ánh mắt khá nóng bỏng, lúc tôi nhìn lại thì vội vã chuyển thành nụ cười mỉm hiền lành. Anh ta có khuôn mặt đẹp như tranh, áo trắng giản dị thường ngày được thay bằng lễ phục viền vàng bắt mắt, khiến vẻ dịu dàng của anh ta được thay bằng vài phần anh khí.

Gặp gỡ trong tình huống này, tôi chợt muốn bước đến hỏi rằng vết thương của anh ta đã lành hẳn chưa. Thế nhưng một mặt, lòng tôi vẫn tràn ngập cảm giác bài xích đối với người này.

Ông ngoại tôi bước chân thông thả, tràn ngập khí thế quý tộc, thế nhưng giọng nói khi truyền âm đến trong đầu tôi lại vô cùng thiếu kiên nhẫn: “Cháu gái, nhớ tránh xa thằng nhóc đó ra.” Giọng nói có phần the thé của ông làm tôi nhớ tới mấy vờ tuồng từng xem ở cõi trần. Vờ tuồng tôi ấn tượng nhất lại nói về một người phụ nữ hết lòng hi sinh vì người mình yêu, thậm chí hiến dâng cả mạng sống vì anh ta. Điều buồn cười là đến cuối đời, anh chàng kia vẫn không mai mai động lòng với nàng. Khi nàng xuống cõi u minh, Diêm Vương hỏi nàng có hối hận không, nàng liền đáp ngay: “Vì tình yêu, không hối hận”. Lúc này nghĩ lại, tôi nhận thấy bản thân cũng có vài phần u mê, thế nhưng khi đem so sánh với người phụ nữ trong vờ tuồng này, tôi vẫn còn kém xa nhiều lắm.

Mọi chuyện tới bước này, tôi có muốn tiếp tục u mê cũng không được nữa. Thứ gọi là di truyền học chứng minh rằng, một người thông minh như cha tôi không thể đẻ ra một đứa con ngu ngốc. Trừ phi tôi muốn chứng minh với thiên hạ rằng mình là kẻ thiếu năng, tôi phải hết sức thận trọng học hỏi từ những sai lầm trong quá khứ của mình. (Lời tác giả: Ai bảo thế giới thần tiên không thể ứng dụng khoa học, thần tiên không mù chữ nhé ^^).

Tôi cười cười đi lướt qua Duyệt Vi, đúng lúc anh ta cũng vừa tăng tốc độ. Các vị tiên đều đi cách anh ta một khoảng rộng thể hiện sự kính nể, tôn trọng. Anh ta đi ngang với tôi, thân thiết nói: “Hóa ra tiên tử tên là Vô Diện sao? Ta là thái tử của Thiên Long tộc, cô cũng có thể gọi ta là Duyệt Vi.” Thấy tôi gật đầu (thật ra là vì lịch sự), Duyệt Vi hỏi tiếp: “Cô có quan hệ gì với Hồ Vương?” Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tôi mới dọn đến nhà ông ấy gần đây thôi...”

Sắc mặt Duyệt Vi hơi cứng lại, rồi bắt đầu biến đổi đặc sắc. Anh ta lạnh nhạt gật đầu với tôi, rồi nhanh chóng lấy lại nét uy nghiêm của thái tử Thiên Long tộc, bước dài về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sau này lúc tôi kể lại về cuộc đối thoại vừa rồi với Duyệt Vi cho cậu Hồ Nhân nghe, cậu tôi liền tủm tỉm mà rằng: “Cháu gái đáng thương, con không biết vì sao Duyệt Vi đột ngột bỏ đi ư? Chưa kể đến chuyện cha thằng nhóc ấy Thiên Long Vương là một kẻ rất phong lưu, khắp cõi trời này cũng không thiếu chuyện thần tiên lấy nhiều chồng, nhiều vợ. Con nói như thế, cộng với vẻ ngoài này, dễ khiến người ta hiểu lầm con là vợ bé mới vào cửa của Hồ Vương...”

Lúc đó tôi mới vỡ lẽ, òa lên cười ha hả. Thế nhưng đó là chuyện của sau này, hiện tại tôi theo gót ông ngoại mình tiến vào trong phòng họp của Thiên Long Thần Điện. Vị Thái tử lúc này còn nói chuyện thân thiết vừa biến mất một cách khiếm nhã, chẳng lúc từ khi nào đã yên vị phía bên kia căn phòng.

Tôi từng sống ở Thiên Long Thần Điện mấy ngàn năm, mọi góc ngách của nơi này đều nằm trong lòng bàn tay. Thứ gọi là phòng họp này thật ra là một căn phòng có thể co giãn, số người càng đông thì nó càng rộng. Hiện tại có hơn một trăm tiên nhân vừa bước vào phòng, lập tức liền có một chiếc chiếc mặt bàn pha lê hoa lệ định hình ở giữa. Ngay cạnh mấy vị khách mời đều xuất hiện một cái ghế đẹp để thoải mái, lúc ngồi vào có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Thiên Long Vương ngồi trên ghế chủ tọa cao ngất, trên người khoác lễ phục vàng kim, khuôn mặt đạo mạo pha chút lo lắng hỏi: “Bốn quân nghe nói tôi quá dầy Hồ Đầu bị tấn công. Xin hỏi tình hình Hồ Vương hiện tại ổn cả chứ?” Hồ Vương khoát khoát tay nói: “Cũng chẳng phải tình hình nghiêm trọng gì. Con trai của ta gặp nạn, cũng may có Hồ Vương cùng Vô Diện tiên tử đến giúp sức. Hiện tại không có gì đáng ngại nữa.”

Thiên Long Vương gật đầu, ánh mắt như vô tình lướt qua chỗ ông tôi đang ngồi. Đối với vị này, tôi cảm giác của tôi không rõ là quen thuộc hay xa lạ. Xét về vai vế, ông ta cũng giống như cha nuôi của tôi, thế nhưng thực tế mấy ngàn năm qua tôi không gặp qua ông ta mấy lần, chỉ những khi có việc mới được triệu đến mà thôi. Bản thân tôi yên vị trên chiếc ghế nhỏ sau lưng ông ngoại, xung quanh người đứng đầu các tộc đều dần tùy tùng đi theo, tôi cũng không bị Thiên Long Vương để mắt đến.

Thiên Long Vương lên tiếng: “Cuộc thảo luận hôm qua vẫn chưa đến hồi kết. Sau mấy sự việc tiên nhân đột nhiên nhập ma, bốn quân đã điều tra một chút, liền phát hiện các vụ việc này đều có một điểm chung.”

Thiên Long Vương pháp thuật vô cùng cao thâm. Lời ông ta vừa nói tới đây, trên mặt bàn pha lê liền hiện ra một mô hình nho nhỏ. Ông ta nói tới đâu, mô hình này lập tức thay đổi hình dạng minh họa cho lời ông ta.

Hiện tại cái mô hình này đang miêu tả một thứ giống như đường hầm, không gian bên trong đường hầm vô cùng hỗn loạn.

“Hắn các vị đều nhớ tới đại chiến Tiên – Ma ba vạn năm về trước. Lúc Ma Thần còn hoành hành đã tạo ra rất nhiều đường hầm nối thông giữa cõi trời và cõi ma. Sau này các đường hầm đó đều bị bịt lại, thế nhưng không hiểu sao thời gian gần đây, thường xuyên có ma vật quấy nhiễu ở địa phận lân cận những nơi đó.” Ông ta ngừng một chút, lại nói tiếp: “Nói cách khác, sự việc các tiên nhân nhập ma đều diễn ra ở khu vực từng có đường hầm nối thông cõi trời với cõi ma.”

Một hồi mấy tiếng xôn xao vang lên. Một vị tiên tóc bạc kích động nói: “Phong ấn đặt lên các đường hầm này đều là do thần khí thượng cổ tạo thành, độ bền chắc vô cùng to lớn. Xin hỏi Thiên Long Vương có tìm ra nguyên nhân những phong ấn này bị rò rỉ?”

Lời nói của ông ta làm dậy lên mấy âm thanh hỗn loạn. Thiên Long Vương ra hiệu im lặng, nghiêm trang nói: “Nếu các vị để ý, mấy sự việc này đã bắt đầu lác đác xảy ra từ sau khi Ma Thiên Vương bị tiêu diệt. Bốn quân đoán là lúc hắn ta chết đi, đã để lại một loại bùa chú gì đó gây trở ngại cho cõi trời, đồng thời làm rò rỉ những phong ấn đặt lên mấy đường hầm này.” Ông ta nói xong thì nhìn về phía bên tay trái của mình: “Sự việc này là do thái tử điều tra ra. Nếu muốn nói rõ hơn, hẳn thái tử sẽ là người thích hợp nhất.”

Lúc này mọi ánh mắt dồn về phía người thanh niên áo trắng viền vàng ngồi bên cạnh Thiên Long Vương. Duyệt Vi được nhắc đến, đầu tiên là cười khê. Anh ta trịnh trọng đứng dậy, cao giọng nói: “Bốn thái tử từng có thời gian làm chủ soái trong trận chiến tiên – ma gần nhất, cho nên đối với ma chương luôn có sự nhạy bén nhất định. Mấy tháng qua ta tuần tra ngang dọc khắp cõi trời, tìm đến những vị trí phong ấn đường hầm tiên – ma, mới phát hiện suy đoán của mình là thật. Về chuyện vì sao chuyện ma chương rò rỉ lại xảy ra...”

Duyệt Vi nói tới đây thì có ý dừng lại, đưa mắt nhìn khắp chúng tiên trong phòng một lượt. Anh ta nhếch mép: “Liên quan tới thứ gọi là Ma Cốt, chẳng hay có vị tiên nhân nào đã từng nghe qua?” Một vị đứng tuổi ngồi gần đó liền xen vào: “Ma Cốt chẳng phải là bộ xương của Ma Thần? Thứ ấy hẳn ra rệu rã từ lâu, thái tử nhắc lại, phải chăng có huyền cơ?”

Duyệt Vi gật đầu: “Các vị có điều không biết, thật ra từng có nhiều kẻ nhìn thấy Ma Cốt chuyển động, đi lại như một người thường. Một bộ xương làm sao có khả năng đi lại? Điều kỳ lạ hơn là, bộ Ma Cốt ấy lại có thể tu thành hình người, cũng vì thừa hưởng một phần lớn sức mạnh của Ma Thần nên được tôn thành Ma Thiên Vương của cõi ma. Cho đến gần đây, việc này vẫn là một bí mật. Về sau Ma Thiên Vương bị diệt, những sự việc kì lạ ở cõi

trời mới xuất hiện. Ta đoán Ma Cốt chính là mấu chốt cho đáp án mà chúng ta đang cần.”

Lời này từ miệng anh ta thốt ra, cả căn phòng rộng lớn dường như sống dậy.

Đây là chuyện chấn động tới chừng nào!

Ma Thiên... vốn dĩ là Ma Cốt tu thành sao?

Những lời Duyệt Vi nói, có bao nhiêu phần là sự thật?

Những chuyện sau đó tôi đều không nghe rõ. Đến lúc cánh tay bị kéo một cái, tôi mới hoàn hồn.

Ông ngoại thâm sâu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Con ra ngoài chờ một chút. Thiên Long Vương có việc cần bàn riêng với người đứng đầu các tiên tộc.”

Tôi lúc này mới lật đặt đứng dậy, theo gót mấy tiên nhân tùy tùng cũng đang lục tục kéo ra ngoài.

Vì là khách, chúng tôi cũng không được đi sâu vào địa phận hậu cung. Tôi thơ thẩn đi dạo quanh một chiếc hồ nhỏ nhỏ, phía đối diện cũng tình cờ có một người áo đồ đang đi lại.

Tôi không ngừng đầu, cứ đi lướt qua người đó. Không ngờ người này đột ngột đứng lại, chặn ngay trước mặt tôi.

Tôi khó hiểu giương mắt.

Vị tiên hữu trước mặt có thân hình cao gầy, khuôn mặt vô cùng sáng sủa, cặp mắt đào hoa, thế nhưng tôi không nhớ đã gặp anh ta ở đâu. Mà anh ta, chẳng những đứng như trời trồng trước mặt tôi, đôi chân mày lại không ngừng nhướn nhướn, miệng mấp máy như điều muốn nói lại thôi.

Tôi mở miệng: “Anh là...” Lúc này tôi cũng tình cờ nhìn thấy chiếc bông tay hình ngôi sao trên dải đai bên phải của anh ta, câu nói liền chuyển thành: “... Thanh Lộc tinh quân đoạn tụ trong truyền thuyết?...”

Khắp cõi thần tiên không ai không biết giai thoại về vị này. Là một vị tinh quân của Tinh Tú Thần Điện, anh ta lại là một vị tinh quân vô cùng nhân rồi. Điểm nhấn cho danh tiếng của anh ta là, lúc nào cũng đi kè kè bên cạnh sư huynh Hoàng Vũ của mình một tác không rời. Nếu có lúc nhìn thấy anh ta đi một mình, ấy là vì sư huynh của anh ta đi lịch kiếp chưa về, khi ấy khuôn mặt anh ta nhất định sẽ không vui, cũng dễ sinh sự với người khác. (Thanh Lộc: có thứ giai thoại ấy thật sao? @@)

Sau khi nghe mấy lời trong lúc vô ý của tôi, khuôn mặt của vị tinh quân trước mặt đang tươi tắn bỗng chuyển thành màu tím đen, giọng nói vốn trong trẻo lạnh đi mấy phần: “Cô là Vô Diện tiên tử?” Tôi ngỡ ngàng gật đầu, cảm thấy giọng nói cùng cách luyên láy này rất quen tai. ... Người đối diện nói tiếp: “Bản tinh quân sống mấy vạn năm, kẻ dám bôi bác bản tinh quân ngay trước mặt, chỉ có một mình tiên tử, hừ!”

Cả cái giọng “hừ” mỗi lúc tức giận này, tôi hình như đã từng nghe qua rất nhiều. ...

Tôi vỗ tay một cái, bật thốt lên: “Ôi chao, đây chẳng phải là Lê Duyệt hoàng đế đấy sao!” Tôi nói xong liền lập tức hạ giọng, thần bí nói: “Tinh quân chắc không chấp hậu bối như tiểu tiên. Hơn nữa trước đây tinh quân từng nợ tiểu tiên hai mạng, người cũng đã hứa sau này sẽ trả nợ rồi đấy thôi.”

Thanh Lộc tinh quân lấy tay xoa xoa hai bên thái dương, rầu rĩ nói: “Vốn dĩ lúc này tình cờ nghe tên tiên tử, bản tinh quân tò mò nên định hỏi một chút. Không ngờ lại tự rước vạ vào thân.”

Nếu là ngày thường, có lẽ tôi sẽ chọc ghẹo vị tinh quân này thêm một chút. Thế nhưng trước đó tâm trạng tôi hết sức sầu muộn, mặc dù vị tinh quân đào hoa này có mang lại một chút hứng thú, thế nhưng cũng chỉ đến đó mà thôi.

Thanh Lộc tinh quân thấy tôi chỉ cười mỉm nhìn anh ta, chợt thần bí hỏi: “Lúc này bản tinh quân thấy cô đi chung với Hồ Vương, cô là người của Thanh Khâu? Có quen biết với tiểu Diệc Vũ cháu gái của Hồ Vương không?” Tôi sững sờ đáp: “Khắp Thanh Khâu ai cũng biết nàng ấy.” Thanh Lộc tinh quân tiếp tục trung về vẻ đau đớn tột độ, thờ một hơi dài nói: “Trước đây bản tinh quân với mẹ của con bé cũng coi như có chút giao tình. Nghe nói từ lúc thoát khỏi Hóa Ngục, con bé còn chưa xuống giường được, không biết có buồn chán hay không?” Tôi trơ mắt nói: “Nàng ấy luôn than buồn muốn chết. Thế nhưng vết thương chưa trị hết, không dám ra ngoài gặp người.” Thật ra vết thương nàng ấy đã lành lặn, còn bay nhảy trước mặt tinh quân đây này.

Thanh Lộc: “Cô nghĩ nếu bản tinh quân muốn tặng quà cho con bé, thì nên chọn vật gì?” Tôi đáp: “Nàng ấy hiện tại đang ốm, tặng đồ chơi là thích hợp nhất.” Ừm, cậu Hồ Nhạn lớn xác nhưng rất thích mấy món đồ bé bé xinh xinh, đem đồ của các tinh quân về chắc cậu ấy rất thích.

Thanh Lộc tinh quân nghĩ nghĩ, rút từ ngực áo ra một chiếc gương tròn nạm lam ngọc, bần khoản nói: “Thứ này được làm từ sao trời, được gọi là Tinh Kim Gương, có tác dụng soi sáng trong đêm, soi tỏ nguyên thân vạn vật. Không biết con bé có thích dùng hay không. ...” Tôi nghĩ nghĩ: “Nàng ấy nằm trên giường, cái gì cũng thêm ản. Đồ chơi chắc cũng không kén chọn đâu.” Nói rồi giờ tay cầm lấy chiếc gương, không biểu lộ chút ngại ngùng nào.

Tôi vừa nhét chiếc gương vào tay áo, sau lưng chợt có một tiếng cười khẽ vang lên.

Tôi chậm chậm quay người lại, thấy một đám con gái đang nhìn về hướng này cười giễu. Tôi quay lại ngó Thanh Lộc tinh quân, anh ta cũng ngỡ ngàng như tôi, có điều ánh mắt nhanh chóng tôi lại. Anh ta không còn vẻ đau khổ giả vờ lúc này, giọng nói vốn nhẹ nhàng cũng nặng hơn vài phần: “Bản tinh quân qua phía bên kia hồ ngắm cảnh.”

Thanh Lộc tỉnh quân vừa dứt lời thì người đã cách một quãng xa. Tôi dậm bước theo, đã có một giọng nói mềm mại gọi lại: “Tiên tử xinh đẹp này... mấy lời cô nói về Diệc Vũ tiên tử, có thật chăng?” Tôi quay người lại đối mặt với chủ nhân của giọng nói này. Nàng ta nép sau lưng mấy nữ tỳ áo hồng của mình, đeo mạng che mặt, trên người khoác một chiếc áo lông vũ màu bạc. Tiên trang trên người các nàng có tác dụng che giấu khí tức rất tốt, thế nhưng những người pháp thuật cao cường một chút đều phát hiện các nàng vốn chẳng thuộc loài tiên.

Tôi từng điều tra qua về người con gái này. Công chúa ma giới tên thật là Xích Loan, từ nhỏ đã được tôn vinh là mỹ nhân đệ nhất của vùng đất mà cha nàng cai trị. Về tính tình, nghe nói nàng là một người con gái vừa lương thiện vừa khéo léo vừa giỏi chiều lòng người. Trước đó, tôi không dám đem mức độ lương thiện, khéo léo theo tiêu chuẩn của cõi ma so sánh với cõi trời, cũng không có nhận định gì về tính cách của nàng kia. Thế nhưng nếu chỉ dùng bề ngoài để đánh giá, Xích Loan tuy không phải tiên, lại cố tình che mặt, nhưng đứng giữa khu vườn này vẫn toát lên nét xinh đẹp rực rỡ hiếm có.

Đĩ nhiên, những suy nghĩ này đều xảy ra trước khi tôi bị giọng nói có chút quá mềm mại kia gọi lại.

Đáp lại nàng, tôi chỉ cười cười: “Đây là việc nhà của Thanh Khâu, vốn chẳng phải chuyện hay ho gì. Lúc này là tiểu tiên lỗ miệng nói với tiên hữu thân thiết, mong cô nương xem như chưa tình cờ nghe thấy gì ha.”

Tôi nhấn mạnh hai chữ “tình cờ”. Thật ra tôi đã phát hiện mấy nàng này lên giấu khí tức mà tới sau lưng tôi, thế nhưng tôi vẫn giả vờ như chưa biết. Thứ nhất, tôi vẫn cho rằng các nàng mang lòng tò mò đơn thuần, cũng không muốn làm to chuyện. Thứ hai, hụ, cô gái này từng là hình mẫu về mỹ nhân mà tôi say mê từ nhỏ, tôi cũng không muốn làm xấu mặt nàng.

Thế nhưng cô nàng xinh đẹp kia chưa chịu buông tha, hơi dài giọng nói: “Tiên tử có điều không biết, bốn cung vốn là thái tử phi tương lai của Thiên Long tộc... Diệc Vũ tiên tử dù sao cũng từng là nô tỳ bên cạnh vị hôn phu của ta... Nghe nói nàng ấy hi sinh thân mình vì nghĩa lớn, thân là hiền thê tương lai của thái tử, cũng nên vì chàng mà báo đáp chút tình nghĩa này...”

Giọng nói của nàng êm dịu như vậy, thế mà suýt nữa khiến tôi ngã ngửa xuống hồ. Về sau coi như tạm được, dù sao tôi cũng không muốn tranh chức thái tử phi với nàng ta, thế nhưng về đầu, ặc, có cái gì đó sai sai...

Nô tỳ?

Tôi, làm nô tỳ cho Duyệt Vĩ?

Tôi hơi cong môi: “Cô nương quả là một người thú vị. Thế nhưng người ta thường nói nhiệt tình đi với ngu dốt sẽ làm hỏng chuyện, trước khi cô nương muốn đền đáp bằng hữu hay nô tỳ của hôn phu gì gì đó của mình, nên điều tra kỹ họ là ai.”

Tôi nói xong cũng không đợi cô nàng phản ứng, vừa bước nhanh tới bên kia hồ vừa cất tiếng gọi: “Áy kia tinh quân áo đỏ, chờ tôi với...”

Vị tinh quân áo đỏ vừa được nhắc tới đang chấp tay đứng dưới một gốc hoa đào, tôi vừa chạy tới, anh ta liền phóng ánh mắt ta-đây-hiểu-rõ-mọi-chuyện nhìn tôi. Anh ta mở lời: “Tiên tử có biết mấy nàng kia là người của cõi ma?” Tôi tỏ vẻ hơi ngạc nhiên: “Thật vậy sao? Lúc này đã thấy khí tức các nàng là lạ, thế nhưng cõi trời thông hôn với cõi ma, các nàng xuất hiện ở Thiên Long Thần Điện cũng không phải không chấp nhận được.” Thanh Lộc tỉnh quân nở nụ cười quái dị: “Hừ, không thể không chấp nhận được cái gì? Nếu nàng ta thông minh một chút, hẳn đã không chườm mặt ra lúc này. Hơn nữa trước tình hình ma vật quấy nhiễu cõi trời như hiện tại, đám cưới kia phải hoãn lại một thời gian rồi.” Tôi buột miệng nói: “Dù sao nàng ấy cũng đã đến đây rồi, có đám cưới hay không thì cũng như nhau thôi.” Thanh Lộc tỉnh quân nghe vậy liền cười cười: “Tiên tử thật là độc miệng. Ta rất thích.”

Tôi hỏi: “Tinh quân thần thông như vậy, có đoán được bên trong phòng họp đang nói về cái gì không?” Thanh Lộc tỉnh quân đáp: “Lát nữa tiên tử hỏi ông ngoại mình, chẳng phải sẽ rõ sao?” Tôi: “!!!” Thanh Lộc tỉnh quân: “Tiên tử vẫn nghĩ không ai đoán được thân phận của cô? Thật xấu hổ quá, lúc này bốn tinh quân có đùa giỡn một chút, sự thật là ngay từ đầu ta đã đoán được tiên tử là ai.” Tôi cong miệng nói: “Quả là như vậy. Tôi qua ông ngoại có nói với Hồ Vương thân phận của tiểu tiên rồi. Chẳng qua tiểu tiên sơ ý, quên mất điều này.” Thanh Lộc tỉnh quân liền tròn mắt nói: “Tiên tử thật sự là Diệc Vũ sao? Thật ra từ đầu bốn tinh quân cũng chưa biết cô là ai. Lúc này thử một chút, không ngờ tiên tử tự khai ra hết rồi...”

Tôi: “...”

Thanh Lộc tỉnh quân: “Tiên tử cũng đừng lo. Tiên nhân chúng ta đều sống lâu, cho nên hiểu rõ cái gì người không muốn ta biết, thì ta cứ làm như không biết. Bốn tinh quân dám cá mấy vị trong phòng kia đều đoán được tiên tử là cháu ngoại của Hồ Vương, chẳng qua đổi một cái tên, thay một diện mạo khác, đừng quên người còn trẻ mà có bản lĩnh như tiên tử, ở cõi trời này cũng là có một không hai.”

Anh ta chuyển sang lầm bầm: “Nói tới diện mạo, tiên tử ăn linh dược gì mà có thể xinh đẹp như thế? Trước đây mọi người đều nói công chúa cõi ma xinh đẹp bậc nhất, thế nhưng bốn tinh quân thấy so với tiên tử, nàng ta chỉ là một bông hoa đại bên đường mà thôi.” Cũng may ánh mắt anh ta chỉ mang theo tò mò cùng nghiền ngẫm, không có chút bốn cọt nào, nếu không tôi nhất định tung cước đá văng anh ta khỏi Thiên Long Thần Điện.

Tôi không đáp lời Thanh Lộc tỉnh quân, anh ta cũng không mở miệng thêm nữa. Chúng tôi mỗi người chìm vào suy nghĩ của mình, tạo ra tình huống hai người giương mắt chiếu tướng nhau. Cùng lúc, Thanh Lộc tỉnh quân cũng đang quan sát động tĩnh của mấy nàng ở phía bờ hồ đối diện, các nàng bước về bên trái một bước, anh ta nhất định cũng kéo tôi về bên trái một bước.

Cũng may sau đó buổi họp kín của mấy vị lãnh đạo cũng nhanh chóng kết thúc, Thanh Lộc tỉnh quân theo thủ trưởng của anh ta về Tinh Tú Điện, tôi cũng theo ông ngoại về Thanh Khâu. Lúc chúng tôi chia tay còn có một màn tạm biệt như thế này:

Tôi: “Tinh quân đừng quên hẹn ước của chúng ta.”

Thanh Lộc: “Bản tinh quân biết rồi, tiên tử đừng có nhắc hoài nữa được không. Chẳng lẽ trước giờ bản tinh quân là người hay thất hứa như thế?”

Tôi (suy nghĩ một lát): “Nếu nói tình quân của cõi tiên, tiểu tiên không dám nhận xét, vì tiểu tiên mới gặp ngài gần đây. Còn nếu nói Lê Duyệt hoàng đế, cũng là tình quân lúc đi lịch kiếp, tiểu tiên mà nhận xét về anh ta thì tình quân rất mất mặt...”

Thanh Lộc: “Được rồi, bản tình quân chấp nhận mình không phải là một người tốt.”

Tôi: “Thật ra cũng không cần tự trách. Cái mà tiểu tiên cần là tương lai của tình quân. Còn quá khứ, tiểu tiên sẵn lòng tha thứ.”

Thanh Lộc: “Tốt nhất là tiên tử đừng nói thêm câu nào nữa. Danh tiếng của bản tình quân đã không tốt, cô còn làm người ta hiểu lầm bản tình quân là kẻ phụ tình trong truyền thuyết ư...”

Tôi cảm thấy việc dùng lời nói làm người khác phát điên cũng là thú vui tao nhã, hơn nữa còn có thể làm tinh thần phấn chấn lên rất nhiều.

Tôi và ông ngoại đập chung một đám mây về Thanh Khâu. Trên đường, lúc ông ngoại thoát khỏi dòng suy nghĩ về an nguy của cõi trời, chợt nói với tôi như thế này: “Thanh Lộc tình quân thật ra cũng là một vị tiên tốt. Thế nhưng trước đây gã từng theo đuổi mẹ con, lại từng có ý nhận làm cha đỡ đầu của con (nhưng bị cha ruột con từ chối). Xét về vai vế con còn phải gọi người ta là chú.”

Tôi bĩu môi: “Ngay cả Yêu Hoàng còn già hơn ông ngoại mà con còn chẳng thèm gọi bằng chú. Thanh Lộc tình quân xứng sao?”

Hồ Vương (lau mồ hôi hột): “Ý ông ngoại không phải là như vậy... Máu chốt của vấn đề, là vị này từng theo đuổi mẹ của con...”

Tôi bật cười sảng sặc: “Ông ngoại đừng nói đùa nữa được không. Tình quân rõ ràng là ‘đoạn tụ’, khắp cõi trời ai cũng biết, anh ta còn có thể động lòng với giống cái như mẹ con ư...”

Hồ Vương: “...” (Cái danh đoạn tụ này, ngày xưa cũng là mẹ con ban phát cho người ta đó, con có biết không? Thanh Lộc đáng thương...) Vậy mới nói, một khi tin đồn bất thiện đã được bồi đắp thành niềm tin vững chãi, khổ chủ chỉ còn biết than trời mà thôi...

Sau một hồi cười sặc sụa, trong lòng tôi trở nên trống vắng rất nhiều. Tôi chợt nhận ra rằng mỗi người có người nhắc tới hai chữ “người yêu”, hoặc ngụ ý hai chữ này, tôi nhất định sẽ nhớ tới Ma Thiên, tim cũng sẽ đập nhanh một nhịp. Mặc dù hiện tại tôi không biết Ma Thiên đang ở đâu, cộng thêm sự việc “Ma Cốt” làm nổi lên nhiều nghi vấn về chàng, thế nhưng buồn cười thay, tất cả những suy nghĩ mà tôi dành cho chàng vẫn đều tốt đẹp và tràn đầy tin tưởng.

Phải chăng, trải qua bao gian khổ cùng chàng trong Hỏa Ngục, tôi đã dần biến chàng thành một chỗ dựa tinh thần vững chắc cho mình. Chỉ cần nghĩ về chàng, tôi sẽ cảm thấy cõi lòng ấm áp, mọi khó khăn đều không phải là vấn đề lớn nữa. Nếu không phải đã nhìn nhận tình cảm với chàng từ trước đó, tâm trạng lúc tôi gặp lại Duyệt Vi sẽ là hoang mang, bối rối, chứ không thể thờ ơ, bình tĩnh như tôi đã thể hiện. Nói cách khác, khi trong lòng tôi có Ma Thiên, Duyệt Vi cũng giống như một người qua đường xấu tính từng hất lên chân tôi một vũng nước. Vũng nước vẫn ở đó, thế nhưng tôi có thể lựa chọn bước tiếp, chỗ bị ướt bẩn cũng sẽ có lúc khô ráo như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thì ra khi trong lòng bạn có một người, bạn sẽ trở nên kiên định rất nhiều. Người đó chỉ cần ở trong tim, bạn sẽ cảm thấy khoảng trống trong lòng được lấp đầy, mọi suy nghĩ của bạn cũng sẽ xoay quanh người đó.

Thế nhưng điều tiếc nuối duy nhất của tôi hiện tại, là vẫn chưa tìm được Ma Thiên bằng xương bằng thịt, vẫn chưa thể nói cho chàng biết rằng tôi nhớ mong chàng biết chừng nào.

Lúc tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ, tiếng gió vù vù bên tai cũng bắt đầu dịu xuống. Ông ngoại tôi nhảy ra khỏi đụn mây, mặt mỉm cười nói: “Chúng ta về đến Thanh Khâu rồi.” Tôi lên liếc nhìn ông một cái, thì thấy ông đang cau mày. Suốt đoạn đường đi tôi không hỏi về chuyện xảy ra trong phòng họp kín, thế nhưng nhìn sắc mặt ông ngoại, đây cũng không phải chuyện hay ho gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Mấy ngày sau khi cuộc họp ở Thiên Long Thần Điện diễn ra, trong cõi trời cũng không xảy ra thêm sự kiện chấn động nào. Các tiên tộc đều nâng cao cảnh giác bảo vệ người trong tộc của mình, trong khi đó những khu vực có nguy cơ cao đều được theo dõi rất gắt gao. Cũng vì chúng tôi tạm thời được sống trong yên bình, cả nhà gồm ông, bà, tôi và cậu đều yên tâm trấn thủ ở Thanh Khâu. Ông ngoại vẫn không tiết lộ những chuyện đã bàn bạc trong cuộc họp kín, thế nhưng theo thời gian, sắc mặt của ông càng ngày càng hòa hoãn.

Cảm giác về nhà là như thế nào?

Rất thoải mái.

Lúc này, tôi ôm một cái gối bông ngồi trên ghế, ông bà ngoại sắc mặt nghiêm nghị ngồi trước mặt, cậu Hồ Nhạn đáng thương đứng bên cạnh pha trà.

Mỗi buổi tối đều có một cuộc gặp gỡ thế này, chúng tôi sẽ quây quần bên nhau, cùng bàn bạc các vấn đề cấp thiết. Câu chuyện hôm nay vẫn xoay quanh sự hỗn loạn của cõi trời gần đây. Ông tôi lo lắng nói: “Diệc Vũ, nếu lần này có chiến sự xảy ra, ta mong con ngoan ngoãn ở lại Thanh Khâu. Đây không phải là chuyện đùa. Con là cháu gái duy nhất của ông bà, chúng ta không thể để con gặp bất trắc gì nữa.”

Cảm giác khi có người quan tâm tới an nguy của mình là gì?

Rất ấm áp.

Tôi ngoắc ngoắc tay, cậu Hồ Nhạn đáng thương lập tức bước đến rót cho tôi một tách trà tiên còn bốc khói. Tôi vừa thổi thổi trà vừa nói: “Ông ngoại chắc cũng rõ nấy vạn năm gần đây, nhân tài trong cõi trời đã chẳng còn lại bao nhiêu. Nếu lần này xảy ra chiến tranh, mà con lại ru rú trong nhà, há chẳng phải có lỗi với đất trời?”

Cậu tôi lắc đầu: “Đất trời hoạn nạn con còn đứng ra chống đỡ, thế nhưng lúc con hoạn nạn, đất trời còn không có áy náy đó chứ.”

Tôi cười nói: “Áy, con chỉ đùa thôi! Lý do chính là, con có linh cảm lần này mình sẽ không chết. Và lại con đang cần tìm một người, chỉ khi con tham gia vào lực lượng của tiên tộc, mới có thể gặp được chàng.”

Ông bà tôi đảo mắt nhìn nhau. Hai người cố tình tra hỏi, nhưng tôi không hé môi tiếp, cuối cùng cũng phải đầu hàng.

Cảm giác sống có lý tưởng là gì?

Rất thỏa mãn.

Ông bà về phòng nghỉ ngơi, cậu Hồ Nhạn rủ tôi ra bờ hồ uống rượu. Lần này tôi không thuyết giảng về tác hại của rượu, vân vân, dĩ nhiên sau sự kiện mấy ngày trước, tôi cũng thấy xấu hổ thay cho bản thân nếu nói ra những lời này.

Những kẻ thích sống trong sách vở ấy à, lúc chạm mặt với thực tế khắc nghiệt lại nhận ra rằng, sách vở thì ra cũng chỉ là một vật vô tri mà thôi.

Cậu Hồ Nhạn ngồi nghiêng trên tảng đá giữa hồ, tay hươu hươu một vò rượu xám tro, cười nham nhở nói: “Thế nào? Con lại muốn làm anh hùng?” Tôi nhảy lên tảng đá bên cạnh, gậy gậy đầu: “Anh hùng? Con không bị chà đạp dưới gót chân các vị ‘anh hùng’ đã là may mắn lắm rồi. (Lúc nói lời này quả thật tôi đang nghĩ tới Duyệt Vi). Người như con ấy à, không thể triệt để giành giật cái gì được, nếu cố gắng đến cùng cũng chỉ cảm thấy nặng nề cho bản thân thôi.”

Cậu tôi hỏi: “Nể tình cảm cậu cháu gần vạn năm nay, con mau mau nói cho cậu biết, người mà con đi tìm là ai vậy?” Tôi cười cười, ngược mắt nhìn bầu trời sao lấp lánh: “Không nói cho cậu biết.”

Cậu Hồ Nhạn hớp thêm một ngụm rượu, giọng nói trở thành giọng rên rỉ: “Mộng Hoa khôn kiếp, không biết bây giờ lại ở chốn nào.”

Cậu chợt gợn chân khoát xuống nước: “Con có nhớ đi Mộng Hoa trông như thế nào không?”

Tôi cũng hớp một ngụm rượu, cảm nhận mùi cay xè xộc vào khoang mũi: “Con nhớ rằng đi là một người bề ngoài nghiêm nghị, nhưng trái tim ấm áp.”

Cậu Hồ Nhạn chợt chỉ tay lên trời, nghiêng răng nói: “Nàng ta là một kẻ vừa bạo lực vừa đáng chết, lúc cậu còn trẻ lại thường xuyên đuổi đánh cậu con khắp nơi.” Giọng cậu chợt chùng xuống: “Lúc đi cũng không để lại lời nào, quả là một kẻ có trái tim lạnh lùng.” Tôi ngập ngừng nói: “Biết đâu, đi Mộng Hoa có nỗi khổ tâm?” Cậu tôi không đáp, ngửa cổ đổ non nửa vò rượu vào miệng.

Tôi nhìn mặt hồ phản chiếu bầu trời lấp lánh trong đêm. Ma Thiên của tôi... nỗi khổ tâm của chàng là gì?

Cậu Hồ Nhạn uống rượu xong, lại quay sang hỏi tôi: “Kẻ mà con đi tìm, là người như thế nào?”

Tôi ngập ngừng đáp: “Là... người yêu thương con thật lòng.”

“Có sẵn lòng chết vì con không?”

“Có.” Lần này là dứt khoát.

Cậu “À” lên một tiếng, thế nhưng không hỏi thêm gì nữa.

Lúc buồn bã, ở bên cạnh một người đồng cảnh ngộ chính là việc may mắn nhất thế gian. Tôi và cậu Hồ Nhạn, mỗi người chiếm lĩnh một tảng đá, ôm nỗi tương tư riêng của bản thân. Tuy cậu không phải là người tôi cần tìm, tôi cũng còn lâu mới là đi Mộng Hoa mà cậu thương nhớ, ấy nhưng người phạm cớ câu nói gì nhỉ, “thấy người khác khổ sở hơn chính là liều thuốc an thần hiệu quả hơn bản thân thành đạt.” Tôi không tìm được Ma Thiên của tôi, thế thì sao chứ, đầu phải ai cũng nhanh chóng được ở bên người mình thương?

Nghĩ tới đây, tôi chợt cảm thấy bản thân là một kẻ ích kỷ tệ hại. Tôi ợ một tiếng, bối rối đặt vò rượu xuống.

Tôi vốn cho rằng lần uống rượu này với cậu Hồ Nhạn sẽ chẳng xảy ra sai lầm gì nữa, thế nhưng thực tế chứng minh, cậu Hồ Nhạn khi say rượu là một con ngựa hoang không cương. Tôi vừa định đỡ ông cậu say mềm nằm gục trên tảng đá về phòng, cậu đã chợt đứng bật dậy, bùng bùng sức sống nói: “Cậu của con... cậu phải đi tìm Mộng Hoa về!”

Cậu nói xong thì tung người phóng một cái, trong giây lát đã tới bên kia bờ hồ.

Tôi lấp bắp: “Này, này... cậu mau quay lại đi!”

Mặt hồ trước mặt không một gợn sóng. Tôi tỉnh cả rượu, vội vã đập nước đuổi theo hướng cậu Hồ Nhạn vừa rời đi.

Cậu Hồ Nhạn của tôi bình thường là một vị công tử mềm mỏng lại từ tốn, nếu có chút hung hăng, thì đó cũng là loại hung hăng không gây cho người đối diện chút đe dọa nào. Thế nhưng không ngờ, khi cậu uống say thì lại trở thành một con người khác: vừa nói vừa làm, cực kỳ đáng sợ. Tôi vừa đổ mồ hôi một đuổi theo cậu vừa hồi tưởng lại cảnh tượng lúc nãy: loại thần tiên nào có thể một bước chân đã phóng tới cùng trời cuối đất? Cậu tôi quả là loại tiên nhân thâm tàng bất lộ, hơn nữa không biết trong con say sẽ làm nên chuyện tày trời gì.

Hướng cậu vừa đi là hướng tây nam, tôi đuổi theo không biết bao lâu, trước mắt hiện ra một cánh rừng lớn. Tôi nhận ra đây là ranh giới giữa cõi trời với cõi yêu, cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục lần mò tìm kiếm cậu Hồ Nhạn.

Ông cậu hồ ly chết tiết này, sao hôm nay lại chạy nhanh thế chứ?

Thần tiên đến ranh tới này đều phải đi bộ một quãng, nếu không sẽ bị chướng khí làm cho bị thương. Tôi chỉ sợ con hồ ly kia không nhận ra đã đến đây, cứ ngồi trên mây thẳng tiến, kết cục sẽ là bị đánh cho văng xuống rừng. Tôi tập trung tìm kiếm khắp các cánh rừng, không thấy tung tích của cậu thì mới an tâm gọi một đám mây lành, chuẩn bị đi vào địa phận cõi yêu.

Một chân của tôi vừa mới đạp lên mây, liền có một cái bóng màu xám tro lao đảo chạy tới. Khuôn mặt của người mới đến lộ vẻ bất an pha lẫn giận dữ, vừa đến đã định xô một tràng: “Kẻ to gan nào...”

Thấy tôi ngơ ngác nhìn lại, vị này cũng chợt đứng hình. Gã lập tức sửa lại: “Tiên tử ở chốn nào...” Gã nói tới đó thì chợt im bặt, tôi không kiên nhẫn nói: “Tiểu tiên đang đi tìm người, chẳng hay yêu quân có trông thấy một hồ ly tiên đi ngang qua?” Từ hai vạn năm trước cõi trời và cõi yêu đã chung sống hòa bình, ở ranh giới hai cõi cũng bố trí yêu nhân và tiên nhân cùng canh gác. Vị yêu quân này phỏng chừng là sứ giả đương nhiệm của cõi yêu, lúc này mới hoàn hồn đáp: “Là một hồ ly tiên ư? Là bằng hữu của tiên tử? Lúc nãy tiểu yêu thấy vị đó vội vã bay tới, suýt nữa thì đập đầu vào màn bảo vệ ranh giới tiên yêu. Tiểu yêu ra tay đỡ vị đó, liền bị hiểu lầm, còn suýt nữa bị đánh.”

Chẳng trách gã giận dữ như vậy. Tôi chấp tay nói: “Tiểu tiên thay mặt vị lúc nãy xin lỗi yêu quân. Vị đó hiện đang say, tiểu tiên cần phải tìm về trước khi xảy ra chuyện lớn. Mong yêu quân chỉ đường!”

Nhờ vị yêu quân áo xám nhiệt tình hướng dẫn, một lúc sau tôi đã đi vào sâu trong địa phận cõi yêu, thậm chí còn đến khá gần ngọn Cừu Yêu mà Yêu hoàng Cảnh Châu sinh sống. Tôi còn đang suy nghĩ có nên gọi Yêu hoàng ra giúp một tay không thì một luồng sáng xanh đã phóng tới. Chẳng mấy chốc, Yêu Hoàng cao lớn đã đứng sừng sững trước mặt tôi.

Cảnh Châu đến có hơi vội vã, vạt áo mở rộng phát phơ, phát phơ trong gió, nét mặt có chút mệt mỏi nói: “Hôm nay là ngày gì, có sao có đến hai vị đại tiên cùng tới cõi yêu của ta thế này? Thập Viên con đã đến đây thì nên lại đình Cừu Yêu ngồi một chút, có chuyện gì từ từ nói.”

Giọng anh ta có chút thành khẩn, khá khác lạ so với thái độ bông đùa thường ngày.

Tôi lắc đầu: “Việc này rất gấp, không chần chừ được đâu. Lúc nãy anh có thấy cậu Hồ Nhạn say xin của tôi đi ngang qua đây?”

Cảnh Châu lắc đầu: “Có cảm nhận được khí tức của hồ ly tiên, thế nhưng ta vừa đến thì thăng nhóc ấy cũng biến mất tăm. E rằng đã đi lạc vào vùng cấm địa của cõi yêu.” Anh ta vừa nói xong, từ hướng nam chợt nổ một tiếng sấm lớn. Bầu trời của cõi ma vốn ít sao, trong phút chốc bỗng bừng sáng như ban ngày. Lúc này tôi mới để ý, không biết từ khi nào hướng ấy đã xuất hiện một đám mây đen khổng lồ, từ trong đó không ngừng đánh ra vô số tia sáng đỏ quạch.

Thấy tôi tỏ vẻ sợ hãi, Yêu hoàng an ủi: “Nơi đó là cấm địa cõi yêu, không phải chốn thần tiên như con nên vào. Hơn nữa cấm địa là nơi vô cùng nguy hiểm, người không rõ địa hình nếu vào đó chắc chắn sẽ bị trọng thương. Con vẫn nên lên ngọn Cừu Yêu đi thôi, việc của Hồ Nhạn đã có Yêu hoàng ta lo.”

Thấy tôi không trả lời, anh ta thở một hơi dài, nhún người phóng về hướng đám mây sấm đỏ.

Trước đây Ma Thiên đã từng kể với tôi rằng, trong cõi ma có một thứ được gọi là ma vụ. Lúc chàng được sinh ra, ma vụ che kín một góc trời, khiến cho toàn cõi ma kinh hãi. Những ma nhân khác không có cách nào tiếp cận chàng, sau đó lúc ma vụ sắp tan có một vị ma vương đi ngang qua, đem chàng về chăm sóc, chàng mới bình an lớn lên ở cõi ma.

Nói về ngoại hình của ma vụ, không ai rõ hơn Ma Thiên. Đó là một đám mây chứa đầy tia chớp đỏ. Kẻ nào bị ánh chớp này đánh phải đều bị trọng thương, chưa kể luồng ma chướng bao bọc bên ngoài ma vụ giống như một trận bão không ngừng nghỉ, có thể thổi bay những kẻ công lực bậc trung ra xa vài dặm.

Tôi chưa từng tận mắt nhìn thấy ma vụ, thế nhưng thứ xuất hiện trước mặt thật sự rất giống những điều Ma Thiên từng kể.

Lúc này Cảnh Châu cho rằng tôi vì sợ hãi nên mới bày ra bộ dáng này, thế nhưng thực tế tôi chỉ hơi kinh ngạc. Giờ khắc kinh ngạc của tôi qua đi, anh ta cũng vừa biến mất dạng, thật ra không phải vì tôi kinh ngạc quá lâu, mà vì tác phong của Yêu hoàng trước giờ đều nổi tiếng mau lẹ,

Đĩ nhiên tôi không thể yên lòng quay về ngọn Cửu Yêu ngồi uống trà như lời Cảnh Châu khuyên nhủ được. Tôi biết bản thân cũng không thể không chuẩn bị mà lao vào cầm địa của cỏi yêu. Thế nhưng ông cậu quý hóa của tôi đang bị lạc trong đó, chưa kể tình thân vốn là sợi dây xích ràng buộc vô cùng bền chắc, trước giờ những lúc an nguy của tôi bị đe dọa, cậu đều ra mặt bảo vệ cho tôi. Vì lẽ đó, tôi cũng chẳng thể ngần ngại mà nổi bước Cảnh Châu hướng về phía đụn mây sấm sét không lồ.

Trên đường, tiếng gió ù ù cùng tiếng sấm ầm ầm không ngừng vọng vào tai tôi. Đụn mây đen khổng lồ trước mắt dường như càng ngày càng phình to, tôi chợt có chút tiếc nủ rằng mình đã để giọt máu Cổ Long Thần rơi vào tay kẻ khác. Nếu bây giờ trên cổ tôi là bùa hộ mệnh do cha tôi cố tình để lại, hẳn tôi sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Nhắc mới nói, khi nào có thời gian rảnh rồi, tôi nhất định đi đòi lại vật thuộc về mình.

Lúc tôi đến gần đám mây, xung quanh chợt nổi lên một trận cuồng phong. Trận cuồng phong này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ là vô tình cứ bám riết lấy tôi. Phóng theo mùi hương nồng nặc trong không khí, thứ mà tôi nghi ngờ là ma vụ, thật sự không tin nổi, chín mười phần chính là cái ma vụ đáng chết kia rồi! Mấy tia chớp đỏ lúc này hiện ra là vô số tia sáng khổng lồ, cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp. Tôi tốn không ít công sức vượt qua cuồng phong cùng né tránh sấm sét, trong lòng lo lắng tột độ cho số phận của cậu Hồ Nhạn đáng thương.

Ban đầu tôi còn xoay vòng vòng bên ngoài ma vụ, trong lòng hi vọng rằng cậu có thể vẫn còn loanh quanh ở bên ngoài. Thế nhưng sau một lúc, tôi thật sự phải buộc miệng chửi ầm lên – dù sao tiếng sấm cũng át mất hết tiếng tôi rồi – ông cậu bình thường hiền ngoan này sao lại biết chọn chỗ mà xông vào thế chứ?

Bên trong ma vụ không ngờ lại còn đáng sợ hơn ở ngoài gấp mười lần. Chẳng những mấy tia sấm đỏ khổng lồ không ngừng xuất hiện, mà mặt đất cùng bầu không khí còn liên tục rung chuyển. Ở đây tôi không thể bước lên mây, đạp lên gió, vì bất cứ thứ gì gọi ra đều bị biến thành mây đen, bị nhiễm ma chương khiến cho nó không nghe theo bất kỳ mệnh lệnh nào.

Hiện tại, ngay cả tung tích của Yêu hoàng cũng không thấy đâu. Tôi ngờ rằng với một thứ ma quái nằm lù lù trong lãnh thổ của mình, anh ta hẳn cũng chống chọi vô cùng vất vả. Tôi có nghĩ đến chuyện giúp anh ta một tay, đừng quên anh ta đã rất nhiệt tình trong thời gian tôi đi lịch kiếp, thế nhưng điều kiện tiên quyết là tôi giữ được mạng sống của mình. Bởi vì, không như con người, thần tiên không có hệ thống luân hồi riêng, trong lịch sử thần tiên cũng có rất ít người được đi đầu thai. Hầu hết thần tiên khi lìa đời đều vào Hư Vô – mất tăm mất tích khỏi đất trời, hoặc tan thành ngàn vạn mảnh – hồn phi phách tán.

Điều quan trọng là, tôi vẫn còn nhiều việc phải làm. Tôi còn phải chờ cha mẹ và anh trai Minh Tư quay lại đón tôi như hẹn ước gần vạn năm trước. Vậy nên, tôi phải hết sức gìn giữ tính mạng của mình.

Đúng lúc tôi bắt đầu cảm thấy bế tắc trong lòng ma vụ, đám mây đen khổng lồ đột ngột chuyển màu. Sắc đen từ từ nhạt bớt, trong phút chốc biến thành màu vàng rõ rệt, mấy tia chớp đỏ cũng biến mất hoàn toàn.

Đây là tình huống gì? Phải chăng Cảnh Châu đã làm gì đó trong ma vụ, khiến nó bị thanh lọc?

Đúng là với công lực của Cảnh Châu có thể làm được điều đó, nhưng tôi không cho rằng mọi việc lại đơn giản, mau lẹ như vậy. Tôi vừa nghĩ vừa thận trọng tiến thêm một vài bước. Áng mây vàng bao phủ xung quanh tôi dần dần tan bớt, chẳng bao lâu sau chỉ còn là một vầng hào quang màu vàng kim.

Là thần khí.

Tôi giờ tay hứng thứ ánh sáng màu vàng kim vừa đột ngột xuất hiện. Cái sự việc quý quái gì đang xảy ra vậy?

Tôi cất tiếng gọi: “Cảnh Châu? Cậu? Hai người đang ở đâu?”

Tiếng gọi này được tự thêm công lực, tôi chắc chắn rằng nếu hai vị ấy còn sống, chắc chắn sẽ biết đường mà mò qua đây.

Chỗ tôi đang đứng là một mỏm đá chông chênh. Đúng như lời Cảnh Châu nói, cầm địa của cỏi yêu là một nơi kỳ lạ, kẻ không rõ địa hình sẽ gặp phải gian nan. Tôi không cho rằng mình sẽ gặp nguy hiểm chết người gì, thế nhưng đạp phải vài hòn đá nổ, hứng phải vài luồng yêu khí hắc ám cũng không phải trải nghiệm tốt đẹp. Do đó thay vì nhắm mắt đi lại lung tung, tôi cho rằng mình nên đứng yên trên mỏm đá này chờ Yêu hoàng đưa ra ngoài.

Và lại ma vụ đã tan biến, chắc chắn kẻ công lực dồi dào như Cảnh Châu sẽ không gặp khó khăn nào.

Phía dưới nơi tôi đứng là một thung lũng đá khổng lồ. Ở ngay bên ngoài thung lũng này là một vùng đầm lầy, trong đó có Đầm Lung Linh mà Cảnh Châu thường đưa tôi đến chơi lúc nhỏ. Tuy lúc này vẫn còn là ban đêm, ánh sáng vàng kim tán mát xung quanh đỉnh núi rơi xuống mọi góc ngách ở thung lũng bên dưới, tạo thành quang cảnh tuyệt đẹp không gì tả nổi.

Giờ khắc này, tôi chợt có chút cảm giác chông chênh. Chiếc áo choàng xanh của tôi bay bất phơ quanh thân mình, bị ánh sáng vàng nhuộm thành màu xanh lá mạ. Tôi bỗng nhận ra màu xanh vốn chẳng phải là màu mình yêu thích. Nếu giờ này quay lại Thanh Khâu để thay đồ, tôi sẽ chọn màu gì?

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh Thanh Lộc tinh quân khoác áo đỏ rực, thế nhưng trước giờ tôi vẫn rất ít mặc màu này.

Ngay lúc này, có một âm thanh nhẹ nhàng từ phía sau vang đến, kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ lan man. Lúc tôi quay người lại thì thấy một người đàn ông trần như nhộng đang ngồi co ro giữa vầng sáng rực rỡ, bộ dáng ôm chân cuối đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tôi sững sờ nhìn anh ta.

Điều làm tôi hết sức kinh ngạc không phải là trên người chàng thanh niên kia không có quần áo, cũng không phải mấy đường nét cơ thể rắn chắc của anh ta, khuy, hết sức mê người, mà là bởi vì quanh người anh ta ẩn hiện thần khí, lại là loại thần khí hết sức đậm đặc, khác xa với mấy tia thần khí lai tạp đang chảy trong máu của tôi.

Toàn cõi trời này, ngoại trừ mấy vị thần tộc quanh năm ngủ vùi trong mấy tầng đá núi, vị trước mặt tôi hẳn là thần tộc thuần khiết duy nhất còn tồn tại. Thần khí của anh ta vừa tỏa ra hương vị cổ xưa vừa có chút tươi mới, khiến cho kẻ hưởng kẻ chút ánh hào quang như tôi cảm thấy vô cùng bối rối cùng tự ti.

Điều kỳ lạ là, người trước mặt tôi tuy được bao quanh bởi thần khí vô cùng tinh khiết, anh ta lại dường như không nhận ra điều này. Anh ta giữ tư thế co người như vậy được một lúc, thỉnh thoảng đôi vai còn run rẩy như thể một đứa bé đang có điều sợ hãi.

Lúc này tôi vẫn còn đứng như trời trồng trên mỏm đá cách đó không xa. Thần tộc hùng mạnh ở trước mặt, tôi lại không biết gì anh ta, chớ nên nhúc nhích mới là thượng sách. Thế nhưng mà chân tôi đã bắt đầu mỏi, anh chàng thần tộc trần như nhộng kia vẫn chưa có dấu hiệu ngừng đầu lên. Lúc này ông cậu Hồ Nhạn của tôi còn chưa có tin tức, tôi cũng bắt đầu nóng ruột, đành mạnh bạo bước lại gần.

Không hiểu sao càng đến gần vị thần tộc này, trái tim tôi càng đập mạnh. Tôi đến bên cạnh anh ta, vị này liền đột ngột ngừng đầu. Thứ đầu tiên khiến tôi chú ý, là đôi mắt. Cõi thần tiên này có vô số loại hình dạng, màu mắt cũng có nhiều, thế nhưng đôi mắt của anh chàng thần tộc này vừa sáng vừa sâu, lại nhuộm sắc tím pha xám tuyệt đẹp. Đôi mắt đó mở to, không có chút tạp niệm nào đọng lại, giống như một tấm gương xinh đẹp đang phản chiếu thế giới này.

Tôi chỉ vừa suy nghĩ tới đây, anh chàng thần tộc trước mặt đột ngột mở rộng hai tay, kéo tôi vào lòng. Lực cánh tay của anh ta cũng không mạnh, thế nhưng đây là thứ tình huống gì? Đương lúc tôi chuẩn bị giáng cho kẻ dè dặt này một cái bạt tai, một tiếng nỉ non chột vang lên.

Anh ta khóc sao?

Tôi từng nghe nói rằng, bất kỳ người phụ nữ nào sinh ra đều mang trong mình một loại tình cảm mãnh liệt gọi là “mẫu tính”. Cái thứ “mẫu tính” chết tiệt kia lúc này đột ngột trỗi dậy, tôi liền rụt rè mở miệng: “Anh...đau sao?”

Tôi vẫn chưa đá cho anh chàng này một cước – dù sao anh ta cũng không có thêm động thái gì quá đáng - thế nhưng tình thế hiện tại không khiến tôi vui nổi. Anh chàng thần tộc đặt cằm lên đỉnh đầu của tôi, khẽ rên rĩ: “Đau... đau lắm...”

Giọng nói của anh ta khàn khàn, là loại khàn khàn của những người đã trải qua một giấc ngủ quá dài.

Tôi bất giác đặt tay lên lưng anh ta thăm dò một chút. Trong người anh ta lúc này quả thật rất dồi dào thần khí, thế nhưng vì không biết khống chế nên kinh mạch chạy loạn, chẳng trách anh ta lại đau đớn như vậy.

Tôi dùng thần lực của chính mình điều chỉnh lại dòng chảy thần khí trong người anh ta, đoạn nhẹ giọng hỏi: “Hết đau chưa?”

Chiếc cằm trên đỉnh đầu tôi hơi giật giật, hình như anh ta gật đầu.

Tôi nói: “Nếu anh thoải mái rồi thì mau mau buông tôi ra. Trai đơn gái chiếc, ôm ấp nhau như thế này còn thể thống gì nữa.”

Anh chàng thần tộc lập tức buông tôi ra, ánh mắt có phần chột dạ. Tôi cũng hơi kinh ngạc, anh ta có cần phải e dè tôi như thế không?

Tôi biến cho anh chàng trước mặt một bộ trang phục màu trắng, sau lại thấy làn da anh ta quá nhợt nhạt, liền đổi thành màu đen. Lúc này tôi đã có thể không do dự mà ngắm nhìn nhân vật kỳ lạ vừa xuất hiện trong cuộc đời mình. Anh chàng thần tộc này cao hơn tôi hơn một cái đầu, khung xương vô cùng rắn chắc, khuôn mặt hơi gầy nhưng lại toát lên vẻ đẹp vô cùng nam tính. Tôi mới liếc sơ qua đã đau khổ nhận ra một sự thật, mấy ngày này tôi nhìn người lạ nào cũng cảm thấy rất quen mặt.

Anh chàng thần tộc thấy tôi dùng ánh mắt quái dị nhìn mình thì khuôn mặt chuyển sang bất an, lo lắng. Anh ta thò tay ra nắm lấy tay áo của tôi, khỏe mẽ cử động nhưng lại không phát ra lời nào. Anh ta đang muốn an ủi tôi, hay muốn nhờ vả tôi làm điều gì đó? Trong khi anh ta kéo tay tôi không buông, tôi lại đang rất lo lắng cho cậu Hồ Nhạn. Giữa tình huống giằng co như vậy, Cảnh Châu cuối cùng cũng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Yêu Hoàng Cảnh Châu đã sống rất lâu, số người thấy được buồn vui yêu hận trên mặt anh ta hiện tại cũng không có bao nhiêu. Thế nhưng hôm nay tôi lại may mắn chứng kiến mấy lần thay đổi sắc mặt của Yêu hoàng, hơn nữa biểu cảm trước mắt cũng là thú vị nhất.

Cảnh Châu vừa như đang nổi trận lôi đình, vừa như hết sức bất đắc dĩ, ánh sáng lấp lóe trong mắt rồi rất nhanh lại tắt, sau đó lại tiếp tục lấp lóe. Biểu

hiện hết sức quái dị.

Lúc này tôi cũng không thể để ý nhiều, vội hỏi Cảnh Châu: “Cậu Hồ Nhạn của tôi đâu rồi?” Anh ta liền bước qua phải một bước, để lộ một con hồ ly màu bạc đang trôi lơ lửng sau lưng. Trong lòng tôi thăm thán không tốt, vội một bước vọt tới chỗ quả bóng màu bạc, lên tiếng gọi: “Cậu ơi?” Cục lông tròn tròn rất phối hợp ợ một tiếng, chếp chếp miệng, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Trên trán tôi lúc này nổi lên hai vạch đen.

Tôi kiểm tra hồ ly một lượt, trừ cái đuôi hơi cháy sém thì phần còn lại đều không có chút tổn hại gì. Lúc này cục đá trong lòng tôi mới rơi tõm xuống. Tôi thờ một hơi dài, vẩy tay hóa ra một chiếc làn êm ái, đặt con hồ ly bạc vào trong.

Tôi quay sang Cảnh Châu: “Cảm ơn Yêu Hoàng đã giúp đỡ.” Lúc này sau lưng tôi có một âm thanh ứ ớ vang lại, Cảnh Châu nheo mắt nhìn cái vị áo đen ngơ ngác trên nền đá, tôi cũng nhận ra mình vừa bỏ quên anh ta.

Tôi nói: “Tuy tôi xông vào cấm địa của cỗi yêu là việc làm sai, thế nhưng trong cỗi yêu làm sao có người của thần tộc xuất hiện, không biết Yêu Hoàng có thể giải thích một chút?”

Nét mặt này giờ vẫn căng cứng của Cảnh Châu dường như nhăn nhúm thêm. Anh ta hừ khê: “Thịt Viên, chuyện bí ẩn các cỗi vẫn còn rất nhiều, con không thể bắt ta giải thích từng chuyện, từng chuyện cho con chứ?”

Tôi khịt mũi: “Nói vậy, Yêu Hoàng cũng không biết nguyên do gì anh ta xuất hiện ở đây? Cỗi yêu vốn không phải nơi thuận lợi cho thần tộc sinh sống, hiện tại tôi mang anh ta đi, Yêu Hoàng không có ý kiến gì chứ?”

Khuôn mặt Cảnh Châu đột ngột hơi giãn ra. Anh ta ngửa cổ cười vang.

Lúc anh ta cười xong, liền chậm rãi nói: “Thịt Viên, trước giờ ta xem con là hậu bối, đã nhường nhịn nhiều. Con lại muốn ở trong lãnh thổ của ta đem người đi ư?”

Đây là lần đầu tiên Cảnh Châu không đối xử hòa nhã, thân thiết với tôi. Thế nhưng tôi cũng không phải là Diệc Vũ mềm mỏng yếu đuối của mấy trăm năm trước. Tôi cũng cười một tiếng, thông thả nói: “Yêu Hoàng cũng không cần nóng vội. Chuyện ma vụ xuất hiện trong cấm địa của cỗi yêu, thần tiên bình thường có thể không biết rõ, thế nhưng Diệc Vũ này chẳng lẽ không thể không đoán ra sao? Nếu Thiên Long Tộc biết anh có liên hệ mật thiết với cỗi ma, liệu cỗi yêu của anh có bình yên hay không?”

Cảnh Châu trung ra bộ dạng âm trầm như thể muốn đánh cho tôi một trận, thế nhưng thay vào động tay động chân, anh ta hạ giọng: “Nếu con có thể thoát ra khỏi cấm địa này trong vòng một canh giờ, ta cho con mang thẳng nhóc này đi.”

Tôi đồng dạc: “Được thôi!”

Cảnh Châu vẩy tay, một luồng khói xanh lóe lên, trong chớp mắt cả ngọn núi chỉ còn lại một mình tôi đứng bơ vơ.

Ánh sáng hoàng kim cuối cùng cũng tắt hẳn, lúc này mặt trời vẫn còn chưa mọc, không gian xung quanh chìm trong bóng tối lờ mờ. Tôi niệm quyết gọi mây đến, thế nhưng chờ một lúc sau vẫn không có gì xảy ra.

Tôi thử thêm mấy lần nữa, cay đắng nhận ra mây trời ở cỗi yêu hóa ra chẳng thèm nghe theo lệnh mệnh của mình. Dĩ nhiên, về việc tại sao việc gọi mây gặp trở ngại, tôi chỉ có thể mắng lén Cảnh Châu đáng chết!

Sau khi làm xong việc rửa thơm đầy sáng khoái của mình, tôi leo lên một mỏm đá cao để nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Không có sự chiếu rọi của thần quang, thung lũng đá bên dưới trở nên tối tăm và âm u, hoàn toàn không còn dấu vết nét đẹp kinh diễm khi này. Lúc này trong đầu tôi lúng lúng mấy đoạn ký ức lúc nhỏ, thì ra Cảnh Châu cũng từng có lần đưa tôi đến chỗ này. Nếu tôi nhớ không nhầm, lối ra nằm ở bên cạnh đầm Linh Lung, tôi chỉ cần đi về hướng ấy là được.

Tuy không thể leo lên mây, đập lên gió, tôi cũng chưa bị vô hiệu hết pháp lực của mình. Tôi vén váy, lấy đà phóng xuống thung lũng đá bên dưới.

Người khác từ ngoài nhìn vào sẽ thấy tôi giống như một con cào cào đang nhảy nhót giữa mấy tảng đá khổng lồ này. Tuy cách di chuyển này không mấy đẹp mắt, thế nhưng muốn nhanh chóng rời khỏi đây, tôi cũng không còn lựa chọn nào.

Vậy mà, giữa lúc tôi không ngừng tiến tới, mấy tảng đá xung quanh lại không ngừng lăn lông lốc về phía tôi. Tôi vừa đi qua được nửa đường, cả thung lũng đá bỗng dừng đứng sòng dậy, từng hòn đá kích cỡ như một con voi nhỏ đều đồng loạt đổ về chỗ tôi đáp xuống.

Tôi cười một tiếng, lấy đà đập lên mấy hòn đá đó mà đi tiếp.

Không thể trách tôi lâu cá. Ngay bên ngoài Cổ Long Thần Động nơi tôi sinh sống lúc nhỏ có một mê trận đá bị yểm bùa. Thần tiên lạ mặt bị lọt vào đều bị nhốt trong đó, một trong những trò vui lúc nhỏ của tôi cũng là vào sâu trong mê trận đá rồi tìm đường ra. Tuy thung lũng đá cỗi yêu không nằm trong sự kiểm soát của tôi, đối với loại đá tảng này tôi không hề có chút sợ hãi. Đừng quên nếu chúng hung hãn hơn nữa, tôi còn có thể dùng tiên pháp đập nát chúng thành nhiều mảnh nhỏ.

Thế nhưng thực tế chứng minh, cẩn thận không bao giờ thừa, hơn nữa sự hài lòng chính là kẻ thù của thành công. Tôi nghĩ rằng mình đã rất thận trọng, thế nhưng đích đến đã gần trước mặt, không ngờ tôi bị sẩy chân.

Lần sảy chân này, tôi rơi xuống một cái hố sâu không đáy.

Yêu khí càng ngày càng đậm đặc, có lúc tưởng như bóp tôi nghẹt thở. Lúc tôi đáp xuống mặt đất, lối đi phía trên đầu ngay lập tức bị lấp đầy, tôi có muốn bay ngược trở lại cũng không được.

Từ lúc Cảnh Châu rời đi vẫn chưa đến một khắc trôi qua, tôi vẫn còn thời gian. Tôi tự nhủ việc cần làm trước mắt là giữ bình tĩnh, càng bình tĩnh càng tốt.

Tôi đang đứng trên một con đường trắng xóa. Sau lưng là bức tường đá tảng, tôi đành xuôi theo con đường này bước về phía trước.

Cảm giác có chút quen thuộc.

Tôi đi thêm một chút nữa, trước mặt hiện ra một cánh cổng sừng sững đầy rong rêu. Tôi nhận ra đây chính là ngôi đền tôi từng mơ thấy lúc còn ở cõi phàm. Lúc đó tôi đã gặp Yêu Thần.

Giấc mơ đó là thật sao?

Tôi bước qua cánh cổng, ngôi đền to lớn nhanh chóng hiện ra. Tôi đi thẳng qua cửa chính, đi qua hành lang dài hun hút. Phải chăng Yêu Thần đang ở chính điện đợi tôi? Phải chăng bà chính là người con gái tóc xanh yêu mị đã ẩn hiện trong giấc mơ ngày nào?

Thế nhưng không như tôi dự đoán, giữa vầng sáng màu xanh giữa điện lớn không hề có người con gái nào chờ tôi. Ở đó chỉ có một chiếc quan tài ngọc bích đang phát ra ánh sáng diu diu. Bốn bức tường xung quanh phủ đầy cỏ dại của cõi yêu, ngoài lối vào sâu hun hút ra, không còn lối đi nào khác.

Đây chính là mộ Yêu Thần.

Tại sao tôi lại rơi vào đây? Đây là đường ra?

Lúc này tôi chợt nhớ ra mấy ngày trước vừa được tặng một chiếc Kim Tinh Gương có tác dụng soi tỏ mọi vật. May mà lúc đó tôi quên khuấy về nó, chưa hề tặng cho ai. Tôi mò mẫm trong tay áo một chút, móc ra một chiếc gương vàng tinh xảo.

Tôi dùng chiếc gương này soi từng góc trong căn phòng, hi vọng tìm được lối ra.

Thoạt đầu mọi thứ vẫn hết sức bình thường, thế nhưng chỉ một chút sau, mặt gương vàng vốn tĩnh lặng chợt trở nên xao động. Tôi chưa kịp nhìn rõ thứ vừa hiện ra trong đó thì chợt có một giọng nói như sấm rền vang lên: “Là kẻ nào? Kẻ nào đến quấy nhiễu giấc ngủ của nàng?”

Tôi đành giọng quát: “Còn ông? Ông là ai?” Tức thì Kim Tinh Gương trong tay tôi chợt rung lên dữ dội, một luồng sáng xanh chói lòa từ trong mặt gương tràn ra, bao phủ cả căn phòng rộng lớn. Yêu khí cay xè cũng theo đó xộc vào mũi miệng của tôi.

Yêu khí không làm tổn thương thần tiên, thế nhưng vẫn làm tôi hết sức khó chịu. Giữa lúc tôi gặp người ho sặc sụa, một cái bóng đen sừng sững từ từ tiến lại. Tôi nhìn ra đó là một người đàn ông cao lớn đang ôm một cô gái đang ngủ say trong tay. Người đàn ông này mặc áo giáp đen, khuôn mặt lạnh lùng tái nhợt. Cô gái nằm trong lòng ông ta mặc trang phục trắng thuần, mái tóc xoắn dài rũ xuống trước ngực, vì nàng tựa mặt vào ngực người đàn ông nên tôi không nhìn được mặt nàng.

Người đàn ông này xuất hiện giữa làn khói xanh, ánh mắt trắng đục hướng về phía tôi nhưng lại dường như không nhìn thấy. Ông ta quay lưng đi về phía ngược lại, tôi liền vội vã đuổi theo.

Tôi có cảm giác rằng chỉ cần đi theo ông ta, nhất định sẽ tìm được đường ra.

Làn sương mù tan biến dần thành hư vô, tôi chợt thấy mình vừa bước ra một quảng trường rộng lớn. Xung quanh quảng trường có rất nhiều người đang đứng ngời ló nhố, một giọng nói không ngừng vang lên: “Giết ả, giết ả, đồ yêu nữ!”

Tôi đứng yên lặng giữa quảng trường, mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng người đàn ông kia. Ông ta đang đứng trên đài nhìn xuống, một tay đặt trên chuôi kiếm đeo ngang hông. Tôi theo ánh mắt của ông ta nhìn lại, thì ra ở chính giữa quảng trường này là một cái cọc cao ngất, một người con gái áo trắng bị trói vào cọc, toàn thân bết bết máu.

Người con gái này tôi đã từng gặp qua. Tuy nàng nhắm nghiền mắt, thế nhưng đôi mắt nàng vốn rất dài. Cánh môi vốn đỏ tươi giờ không còn chút máu, nàng vốn là phiên bản yếu đuối của Yêu Thần mà tôi từng gặp trong giấc mơ.

Đây không phải là thật, tôi thảm nhủ.

Mấy người đàn ông cao lớn kéo cô gái ra khỏi cọc, một người còn cầm lưỡi liềm sắc lẹm chuẩn bị hành hình. Không gian ngập tràn tiếng hò reo đầy giận dữ, âm thanh “giết ả” nổi tiếp nhau vang lên.

Đúng lúc này, một tia sét chợt rạch ngang trời, tiếng kinh hô bỗng nhiên im bặt.

Người đàn ông áo đen giơ cao kiếm, có người hoảng hốt gọi: “Tướng quân, người...” Đầu người đó lập tức bị chém văng, máu từ chiếc cổ gãy không ngừng tuôn ra ào ạt. Từ đám đông bỗng xuất hiện vô số người áo đen bịt mặt. Một cuộc thảm sát diễn ra.

Lúc tôi nhìn lại người con gái áo trắng ngất xỉu trên đất, đã thấy người đàn ông áo đen ban nãy đang bế nàng dậy. Ông ta ngửa mặt nhìn về phía bầu trời sấm động, hứng trọn một luồng sét xanh đáp xuống.

Ngay lúc này mọi âm thanh đều dừng lại, khung cảnh xung quanh cũng đột ngột biến mất. Người đàn ông giữa nguyên tư thế ôm ngang cô gái, máu trên người nàng biến mất không còn chút dấu vết. Ông ta tiếp tục đi sâu vào làn sương mờ, lần này tôi không đuổi theo.

Có tiếng rên rỉ trầm vang vọng lại:

“Cõi yêu sinh ra ngày máu đổ

Tình yêu, thù hận luôn đi kèm

Ta yêu em, ta cũng hận em

Ta sống vì em, báu vật duy nhất.”

Tiếng rên rỉ này vừa dứt, tôi đã nổi lên một tầng da gà.

Tôi vội nhắm mắt định thần lại, nhận ra những sự việc vừa xảy ra chỉ là do thần thức của tôi bị nhiễu loạn mà thôi. Từ nãy đến giờ tôi vẫn còn đứng yên trước bức tường chằng chịt cổ tự của cõi yêu. Tôi lùi lại một bước, mấy chữ cổ xiêu vẹo đồng loạt nhìn lại tôi như muốn lần nữa kể lại câu chuyện lịch sử sống động.

Thì ra, mười mấy vạn năm trước, Yêu Thần cũng chỉ là một người con gái bình thường. Tôi đoán những hình ảnh mình vừa nhìn thấy là thời khắc nàng thức tỉnh, cõi yêu cũng được tạo ra dưới luồng sét màu xanh yêu dị kia.

Theo truyền thuyết, cõi yêu thật ra là một thế giới bị nguyên rủa, bị tách ra từ thế giới của người phạm trần. Thuở ban đầu, nơi đây chìm trong tranh đoạt liên miên, đến khi Yêu Thần dùng mạng sống của mình tế trời đất, trật tự mới lập lại như bây giờ. Thế nhưng một mặt, nhiều người không biết rằng thật ra đằng sau sự hỗn loạn đó, có một chuyện tình nồng cháy làm nền. Khi gặp người đàn ông áo đen, tôi nhận ra linh hồn của ông ta đã bị khóa chung với bốn bức tường từ mấy vạn năm trước. Lúc Kim Tinh Gương hoạt động, đã vô tình đánh thức yêu hồn của ông ta, tấm gương lại soi chiếu linh hồn đó, không ngờ hút cả tôi vào bên trong.

Tình yêu phải sâu đậm như thế nào mới khiến vị yêu tướng kia dùng hồn phách cùng ký ức của chính mình bảo hộ cho mộ của Yêu Thần?

Tôi vẫn cho rằng nơi đây chính là nơi mình đã tìm đến trong mơ, thế nhưng tôi đã nhầm. Yêu Thần thật sự đã ở một nơi khác. Mấy vạn năm trước bà từng đến cõi u minh giành lại quyền kiểm soát sinh tử luân hồi của con cháu loài yêu, tôi đoán bà đang ở một nơi giống như cõi u minh do ông Thiêm quản lý, thế nhưng đó là loại thế giới mà chỉ những linh hồn mới có thể bước vào.

Nếu một nơi như vậy tồn tại, hẳn đó chính là trái tim của cõi yêu. Tôi từng nghe một vị tiên bói bảo rằng mỗi thế giới đều có trái tim của nó. Yêu Thần tạo ra thế giới của loài yêu, chính bà cũng dùng toàn bộ mạng sống duy trì nơi này. Thế nhưng sức mạnh của bà cũng sẽ tới ngày tàn lụi, một thế giới không có kẻ chống đỡ sẽ không thể tồn tại lâu dài, cũng giống như một con người không thể sống nếu thiếu trái tim đập đều đặn trong lồng ngực.

Nghĩ lại, cõi trời hẳn cũng tồn tại theo quy luật này. Nếu như vậy, tôi tự hỏi trái tim cõi trời đang ở đâu, và nguồn sức mạnh đang chảy trong đó có còn dồi dào?

Giọng nói như sấm rền lại lần nữa vang lên: “Là kẻ nào quấy phá giấc ngủ của nàng?” Cùng lúc này, bốn bức tường cũng bắt đầu rung chuyển.

Tôi nói: “Nghe nói Yêu Thần lúc sinh thời đã từng kết tóc với một vị yêu tướng của mình. Chẳng hay vị vừa nói chuyện có phải là ngài ấy?” Giọng nói trầm vang đáp lại: “Chính là ta.”

Tôi vui mừng nói: “Vậy thì hay quá. Tôi bị lạc trong này, tướng quân có thể nào thả tôi ra ngoài hay không?”

Tôi vừa dứt lời, đã có một thứ áp lực vô hình bất ngờ bao phủ lấy tôi. Tôi bị quăng vào một khoảng không một lần nữa, lúc mở mắt thì đã nằm trên một tảng đá lớn. Mặt trời đỏ như lửa đang từ từ ló dạng từ phía đỉnh núi, thung lũng đã một lần nữa được tắm mình trong ánh sáng rực rỡ.

Chiếc Kim Tinh Gương trong tay tôi bây giờ xuất hiện vô số vết nứt chằng chịt, tôi đoán lần tiếp xúc với yêu hồn cường đại kia đã làm nó bị tổn thương. Tiếc thay cho một món đồ tốt. Tôi chắc lưỡi, cất nó vào trong tay áo.

Chẳng mấy chốc nữa thời hạn một canh giờ sẽ đến. Trước mặt tôi là một cánh cổng đá có chút giống với cánh cổng dẫn vào mộ Yêu Thần. Vượt qua cánh cổng này, tôi sẽ bước ra khỏi cầm địa của cõi yêu. Lối ra ở ngay bên cạnh, thế nhưng tôi ngờ rằng Cảnh Châu đã bố trí cấm chế lên đó. Tuy công lực của Yêu Hoàng cao thâm, thế nhưng tôi không tin bản thân mình lại thua kém quá nhiều. Tôi nhắm mắt, liều mạng xông qua.

Bước màn ngăn chặn tôi thật ra cũng không hiểm ác như tôi tưởng tượng. Vì dùng quá đà, tôi lao đầu vào giữa đầm Linh Lung làm nước văng tung tóe, kinh động không biết bao nhiêu con bọ nước phát sáng.

Trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh lúc nhỏ, Cảnh Châu ngồi nghiêng trên tảng đá lớn híp mắt nhìn tôi nghịch nước, hoặc anh ta luyện đao đằng sau tảng đá đó, đợi tới khi tôi chơi chán sẽ đợi tôi lên bờ cổng về. Đó là ký ức tràn ngập tiếng cười cùng hạnh phúc, cũng thật xa xôi biết đường nào.

Rất lâu sau này, tôi vẫn luôn nghĩ, Cảnh Châu cũng giống như một người bạn thơ ấu của mình. Thế nhưng thời gian trôi qua, tôi và anh ta dần dần bị ngăn

cách bởi một tấm màn vô hình, tôi không hiểu anh ta đang nghĩ gì, anh ta cũng chưa chắc đoán được ý định của tôi. Dù thỉnh thoảng vẫn gặp mặt, tôi luôn mang lòng phòng bị với anh ta, thái độ của tôi dành cho anh ta còn có chút lạnh lùng, hờ hững, tùy hứng. Mặc dù Cảnh Châu không có chút để ý nào, tôi lại chính là người đồ lên đầu anh ta mọi loại tội lỗi cùng bất hạnh của bản thân.

Lúc tôi trôi lên từ dưới đầm Linh Lung, liền thấy bóng lưng sừng sững của Cảnh Châu hướng về phía mình. Anh ta không nhìn mặt tôi, giọng nói cũng có chút lạnh lùng: “Thịt Viên, con thắng rồi.” Giọng điệu này anh ta thường dùng với cấp dưới, hôm nay lại đem ra dùng với tôi. Tôi nhìn về phía tảng đá bên cạnh Cảnh Châu, thấy anh chàng thần tộc đang ôm chiếc làn chứa hồ ly ngũ say trong tay, ánh mắt màu tím xám long lanh nhìn tôi đầy mong chờ.

Cảnh Châu nói tiếp: “Con vẫn có thể nghĩ lại. Nếu hôm nay con mang thẳng nhóc này đi, Cảnh Châu ta và con sẽ không còn là bằng hữu. Ta cũng sẽ không gọi con là Thịt Viên nữa.”

Tôi vốn không nghĩ Cảnh Châu sẽ phản ứng tới mức này. Thế nhưng tôi có thể quay lại hay không? Tôi chau mày liếc về phía tảng đá, trái với lòng mình đáp: “Vậy thì cắt đứt quan hệ, sau này tôi cũng không cần tới cội yêu nữa.” Giọng nói của tôi dừng đọng, không nghe ra chút do dự hay tiếc nuối nào.

Cảnh Châu chậm chậm quay lại nhìn tôi, đôi mắt hiện đầy tơ máu, cũng không còn chút vẻ bông đùa thường ngày. Anh ta gằn từng chữ: “Con sẽ không hối hận?” Trong lòng tôi như có tảng đá nặng nề rơi xuống, thế nhưng tôi vẫn bày ra vẻ thờ ơ, lắc đầu.

Cảnh Châu cười lạnh: “Diệt Vũ tiên tử, mong cô nghe kỹ. Cho dù hôm nay cô mang thẳng nhóc này đi, cũng sẽ có ngày nó nhận ra mình cần ở đâu. Nó nhất định sẽ quay về nơi này.”

Tôi coi như chưa từng nghe thấy, một tay nâng giỏ, một tay lôi kéo anh chàng thần tộc rời khỏi đầm Linh Lung. Hồ ly ngũ say không biết trời đất, còn anh chàng kia thì chỉ đưa ánh mắt sợ hãi về phía Cảnh Châu hung tợn, sau đó rất ngoan ngoãn đi theo tôi.

Trong gió có tiếng nói vọng lại: “Con sẽ hối hận...”

Tôi không biết mình có thể hối hận hay không. Cha tôi từng dạy rằng, khi làm bất kỳ việc gì cũng phải suy nghĩ hết sức cẩn trọng. Việc suy nghĩ này không thể đảm bảo chúng ta đưa ra quyết định đúng – dĩ nhiên cho dù là thần tiên thì cũng có lúc phán đoán sai – thế nhưng việc suy nghĩ cẩn thận lại giúp chúng ta cân nhắc hệ lụy quyết định của mình. Chúng ta không thể hối hận nếu chúng ta chấp nhận đánh đổi, vốn dĩ cái gì cũng có cái giá của nó. Điều quan trọng là chúng ta hiểu được mình đã chọn mức giá nào, sau này cũng không bao giờ phải than vãn câu “nếu được một lần chọn lại.”

Cảnh Châu để tôi chọn giữa anh ta và anh chàng thần tộc, tôi lại không thể chọn anh ta. Trong lòng tôi như có một cái móng cào tới cào lui, ra lệnh cho tôi quay trở lại nói một lời xin lỗi. Thế nhưng tôi không làm được, cái đồ khi tên là “thể diện” này, đôi khi chính là xiềng xích trên cổ khiến chúng ta không thể cúi đầu.

Tôi đi đến ranh giới tiên – yêu, vì mãi suy nghĩ nên vô tình đụng vào chướng khí bảo vệ. Lúc tôi ngã xuống đất mới nhận ra mình phạm phải sai lầm lớn – đây mới là việc đáng để tự trách vì tôi đã không cẩn thận khi đi đường. Cú ngã này làm anh chàng thần tộc hết sức chấn động, anh ta ôm chặt lấy tôi, tự lấy thân mình làm đệm thịt. Cũng may chỗ chúng tôi rơi xuống không cao lắm, tôi sờ soạng anh ta một chút, không thấy vết thương nào, bèn ôm lấy hồ ly, dẫn anh ta băng qua ranh giới để trở về cội tiên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Thuở cha mẹ tôi còn chưa rời đi, trong một lần bàn luận đã nói rằng những tiên nhân được sinh trong vòng hai, ba vạn năm trở lại đây đều rất ít tìm hiểu về lịch sử cội trời. Đại chiến tiên ma dữ dội nhất đã kết thúc từ lâu, cội trời coi như được hưởng thái bình trong ngàn ấy năm. Nếu có biến cố gì, chỉ cần một vài thần tiên mạnh nhất đứng ra chống đỡ là được.

Dần dần, cũng chẳng còn bao nhiêu thần còn lại nữa.

Mặc dù thời đại của thần đã bắt đầu tàn lụi từ trước khi cội ma xuất hiện, thế nhưng đại chiến tiên ma chính là thời kỳ mà lực lượng thần tộc bị tổn thất ghê gớm nhất. Cũng chính vì quá nhiều thần hi sinh như vậy, đây được xem là giai đoạn tăm tối nhất trong lịch sử, Ma Thần cũng vì vậy mà gánh chịu hết mọi sỉ vả của những thế hệ sau. Thế nhưng ít kẻ sinh ra sau này biết rằng, Ma Thần thật ra cũng từng là một vị thần chính đạo trong cội trời.

Khi đó thần thượng cổ đều đã quá tuổi mười vạn năm, số kẻ vượt qua thần kiếp chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thần thượng cổ sinh ra cùng trời đất, chính là thế hệ được chia chác nhiều linh khí nhất trong dòng máu của mình. Cho dù thần tộc khi ấy còn đông đúc, thế nhưng sức mạnh của những kẻ sinh sau đẻ muộn lại đều thấp hơn thần thượng cổ một bậc.

Hôm ấy Băng Thần một mình ngao du trong vùng núi tuyết trắng, tình cờ phát hiện một thiếu niên thần tộc ngủ vùi trong mấy tảng băng giá. Người thiếu niên này phỏng chừng thuộc dòng dõi thần thượng cổ, cũng chẳng biết đã bị giam chân ở dãy núi tuyết mấy vạn năm.

Ông thi triển thuật pháp cứu thiếu niên ấy ra, kẻ này lúc tỉnh dậy lại giống như một đứa bé sơ sinh lần đầu tiên nhận biết thế giới. Lúc này Băng Thần vừa qua mười lăm vạn tuổi, cũng đã có tiếng nói đáng kể trong thần giới. Ông nhận thần thượng cổ này làm đệ tử thứ hai của mình, đặt tên là Tú Anh. Trước

đó ông cũng từng nhận một đệ tử, sau đó chừng một vạn năm, lại có thêm hai đệ tử khác.

Một trong hai đệ tử sau này lại chính là Hoa Thần Lan Chi nổi tiếng xinh đẹp. Khi sự kiện Ma Thần xảy ra, nàng chính là một trong những nạn nhân đầu tiên. Tin tức này đã làm toàn cõi trời chấn động, nỗi đau của Hoa Thần không khỏi khiến kẻ khác cảm thương: sư phụ, nhị sư huynh cùng sư đệ của nàng đều vong mạng, bản thân nàng bị bắt về cõi ma, không rõ sống chết. Chỉ có đại sư huynh của nàng may mắn thoát nạn lần đó, nhưng sau đó ít lâu cũng tận mạng trong đại chiến tiên ma. Còn Hoa Thần, cho dù mấy trăm năm sau nàng được cứu ra từ hang ổ của Ma Thần, thế nhưng lúc ấy nàng bị thương quá nặng, cũng không sống được bao lâu nữa.

Hoa Thần thật ra cũng chỉ là một trong rất nhiều số phận bất hạnh trong thời đại đó. Ban đầu có kẻ thương cảm nàng, nhưng sau đó lại có rất nhiều thần diệt vong, cũng chẳng còn ai nhắc đến cái chết tức tưởi của Hoa Thần nữa.

Câu nói hồng nhan bạc mệnh, có phải chăng là người con gái này mà ra?

Thế nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Phần lịch sử đáng buồn và đáng quên nhất, là do ông Thiêm trong một lần bị Yêu Hoàng chuốc say buộc miệng nói ra.

Ma Thần, thật ra chính là Tú Anh nhập ma mà thành.

Ma Thần lúc xuất hiện luôn mang mặt nạ, chẳng ai thấy được khuôn mặt của hắn, mà cũng chẳng ai dám mơ tưởng tới việc đó. Chiếc mặt nạ của Ma Thần trưng trưng cho sự chết chóc, hủy diệt. Thuộc hạ dưới tay ma thần đều là những kẻ vừa tàn nhẫn vô hạn, vừa xấu xí đáng sợ. Đội quân của cõi ma chỉ trong mấy ngàn năm đã mưu sát không biết bao nhiêu thần tộc, hơi thở của chúng làm vẩn đục cõi trời, khiến sinh linh lâm than.

Một kẻ tàn độc như vậy, lại cũng chính là đứa trẻ thuần khiết ngày nào đã được cứu ra từ mấy tầng băng tuyết lạnh giá. Tú Anh đã biến thành Ma Thần như thế nào? Câu hỏi này, ngay cả ông Thiêm cai quản sinh tử cũng không thể biết.

Lúc đó tôi còn nhỏ tuổi, khi nghe những chuyện này cũng không mấy để ý. Thứ nhất, thời đại của ma thần đã đi qua rất lâu. Thứ hai, câu chuyện này có vẻ quá sức hoang đường.

Thế nhưng lúc đó tôi chưa gặp Ma Thiên, chưa biết về Ma Cốt, cũng chưa rơi vào trong mộ Yêu Thần. Có trời mới biết, những sự việc mấy ngày qua làm tôi rối rắm tới cỡ nào. Một kẻ vốn lười suy nghĩ như tôi bị buộc phải thường xuyên động não, mấu chốt vấn đề là, những sự việc tưởng như không liên quan thật ra lại có liên hệ vô cùng mật thiết với nhau.

Tôi giống như một con cáo đang đuổi theo cái đuôi của bản thân, đuổi mãi đuổi mãi, cuối cùng phát hiện ra cái đuôi vẫn luôn ở trên người mình. Đôi khi, bạn đi tìm một người tới cùng trời cuối đất, lúc ngoảnh đầu lại, người ấy lại đứng ngay sau lưng.

Khoảnh khắc bước qua ranh giới tiên yêu, tôi hỏi người thanh niên thần tộc đang sánh vai với mình: “Chàng có nhớ tên của mình là gì không?”

Chàng nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, sau đó lại lắc đầu.

Tôi nói: “Chàng mà không nhớ, ta sẽ đặt cho chàng một cái tên xấu ma chê quỷ hờn, đến nỗi không ai thèm gọi chàng, chàng sẽ bị toàn cõi trời này ghê lạnh.”

Ánh mắt chàng có chút sợ hãi, vội nghiêng đầu suy nghĩ thêm một chút nữa. Thế nhưng chàng vốn dĩ thức dậy từ một giấc mộng rất dài, đầu óc vẫn giống như một đứa bé sơ sinh mới nhận biết về thế giới xung quanh.

Tôi chờ mãi vẫn không nghe thấy câu trả lời của chàng, đành thở dài: “Ngốc. Chàng tên là Tuệ Gia.”

“Tuệ... Tuệ Gia?” Chàng cong miệng hỏi lại.

Tôi chau mày đáp: “Tạm thời gọi chàng như vậy, nếu hóa ra chàng không phải chàng ấy, ta lại đặt cho chàng một cái tên xấu ma chê quỷ hờn cũng không muộn.”

Chàng có vẻ không hiểu lắm, thế nhưng vẫn gật gù tán thành.

Sau này nghe nói, mấy tháng sau đó tâm trạng của Yêu Hoàng vô cùng không tốt. Có kẻ còn loan tin rằng hôm đó tôi đến cấm địa cướp sủng vật và sủng nam của anh ta, khiến anh ta nổi điên một thời gian dài. Lúc nghe tin này tôi còn đang húp cháo trên giường, tuy người kể chuyện có ý chọc vui nhưng tôi lại chẳng thể nào cười nổi.

Để hiểu rõ vì sao tôi bị nằm liệt giường mấy tháng trời như vậy, phải trở lại thời điểm hiện tại, lúc tôi một tay xách giỏ, một tay lôi kéo “Tuệ Gia” trở về Thanh Khâu.

Đối với kẻ quen đi mây về gió như thần tiên chúng tôi, chút mưa nắng thất thường vốn chỉ là việc nhỏ. Miễn là ngọn mây anh đang cười không bị nhiễm sấm chớp rồi thành mưa, hoặc ngọn gió của anh bị cuồng phong cuốn đi mất, anh sẽ chẳng hề hấn gì.

Dĩ nhiên trong thế giới loài tiên cũng có không ít những kẻ vụng về trong chuyện đi đứng. Đối với các tiên cấp thấp, chuyện bắt nhầm mây đen rất thường xảy ra. Tuy nhiên, thần tiên đã qua năm ngàn tuổi hầu hết đều đã cười mây thành thực, những vị quá độ tuổi này mà còn có thể té, nhất định sẽ bị kẻ khác cười chê. Ví như dưỡng nuôi của tôi, cũng là Đông Hải Long Vương đương nhiệm, trong đám bạn hữu thần thiết còn được mệnh danh là “Con Rồng Tể”. Lý do là vì lúc trẻ dưỡng có một lần lẩn nhào khỏi đám mây mình đang cười, mỗi lần bị dì Tiểu Cẩm nhắc đến chuyện này, dưỡng đều ngượng tới

mặt đỏ ửng tai.

Quay trở lại vấn đề chính, một thần tiên lẻ ra rất thành thực thuật cười mây như tôi, hiện tại vừa mới té lần thứ ba từ giữa trời xuống mặt đất.

Lý do khiến tôi bị té mấy lần liên tiếp như vậy hiện tại vẫn còn lơ lửng phía sau lưng của tôi. Khi nãy chúng tôi vừa mới ra khỏi cõi yêu một quãng, giữa bầu trời quang đãng không biết từ đâu kéo đến một đám mây đen ngòm. Đám mây này tuy không khổng lồ và kéo theo sấm sét ghê gớm như ma vụ, thế nhưng mà nó vẫn là một đám mây sét. Mỗi tia sét do nó đánh ra đều giống như một cánh tay dài ngoằng vươn xa tới tận chân trời, kéo theo tiếng đùng đùng đinh tai nhức óc.

Mấy lần đám mây kỳ lạ này nổi sấm, con bà nó, đều đánh trúng tôi.

Vì cùng cười chung một đám mây, lúc này Tuệ Gia dĩ nhiên cũng ngã lăn nhào như tôi. Ông cậu hồ ly được bảo vệ trong chiếc làn đã yểm bùa dĩ nhiên không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra, tiếp tục chép chép miệng rồi chìm vào mộng đẹp.

Lẽ ra tôi đã có thể tránh mấy tia sét ấy, hoặc tự tạo kết giới bảo vệ mình. Thế nhưng mà đám mây kia vừa xuất hiện, trong người tôi đã lập tức dấy lên cảm giác không khỏe, phản ứng cũng chậm đi mấy phần.

Tôi sống gần một vạn năm, trừ mấy lần bị thương, thật ra chưa đồ bệnh bao giờ. Tôi nghe nói rằng thần tiên cũng có thể ốm đau như con người, những lúc ấy người hoặc là rất nóng, hoặc là rất lạnh. Lúc này cơ thể tôi vừa nóng lại vừa lạnh cùng lúc, đầu óc bắt đầu quay cuồng.

Đám mây đen đuổi theo đằng sau chúng tôi thoạt nhìn là một đám mây hết sức bình thường. Thế nhưng nó càng đến gần, cảm giác chóng mặt của tôi lại càng bùng lên dữ dội.

Tôi té, leo lên mây, rồi lại té.

Lần té gần nhất, tôi học ra một ngụm máu. Tôi còn đang thần thờ suy nghĩ vì sao mình lại có thể học máu, không gian xung quanh tôi đã bắt đầu xoay vần. Cuối cùng, mọi thứ cũng chìm vào tĩnh lặng.

Trong bóng tối, chỉ có nỗi buồn vô hạn đang đón chờ tôi. Trong quá khứ tôi đã từng trải qua nhiều phút giây hạnh phúc, thế nhưng hiện tại, những ký ức vụn vặt đều là những khoảnh khắc đau thương nhất trong cuộc đời. Tôi đang chạy như điên trong mê trận đá bên ngoài động Cổ Long, miệng không ngừng cất tiếng gọi cha mẹ. Tôi bị xích vào cánh cửa nối với cõi ma, thần lực cùng máu trên người dường như gần bị rút hết vào xích sắt. Sau đó là gì nhỉ? Thân thể tôi bị cắn xé giữa mấy luồng lửa nóng, Ma Thiên dường như còn đứng trước mặt tôi, thế nhưng bóng lửa vàng kim đã hoàn toàn nhấn chìm chàng, đốt cháy đến một chút tro cốt cũng không còn.

Những lúc ấy, tôi rên rỉ, tôi khổ sở, nhưng tuyệt nhiên không có một ai an ủi, vỗ về.

Từ lúc lạc đường vào mộ Yêu Thần, tôi chợt có suy nghĩ rằng số phận của mình biết đâu cũng sẽ giống như bà. Khắp cõi trời này, tôi chưa hẳn là kẻ mạnh nhất, thế nhưng mỗi lần có sự việc lớn, tôi lại chính là kẻ xui xẻo đầu tiên. Tôi cho rằng đó là vì dòng máu thần tộc vốn chảy trong huyết quản của tôi, mà không biết từ khi nào “thần tộc luôn hi sinh trước” đã trở thành truyền thống của nơi này.

Cho dù suy nghĩ này có chút đáng cay, thế nhưng nghĩ lại, việc thần tộc gần như hoàn toàn biến mất khỏi cõi trời cũng có lý do của nó. Tôi có cảm giác, và có lẽ thật vậy, con đường phía trước của tôi sẽ tràn ngập nỗi cô đơn.

Thế nhưng không phải, tôi chợt nhớ ra mình đã tìm được chàng. Hơn nữa dòng máu thần tộc trong người chàng còn thuần khiết hơn tôi nhiều lần. Có phải như vậy thì tôi sẽ có người bầu bạn, có phải sau này chàng sẽ hứng chịu xui xẻo thay tôi hay không?

Giữa dòng suy tưởng lan man, tôi loáng thoáng nghe có người gọi tên mình. Nghe kỹ một chút, đó là giọng nói của một người thân đã rất lâu không gặp mặt. Thế nhưng hiện tại tôi rất mệt mỏi, tôi không thể đáp lại lời người đó. Tuy vậy tôi rất muốn hỏi một câu: “Đi có khỏe không?”

Câu hỏi này ứ lại trong cổ họng tôi, tới lúc tôi có thể mở mắt, lại nghe từ miệng mình phát ra lời này đầu tiên. Tôi giật mình, nhìn ngó xung quanh.

Tôi đang ở trong một hang động nửa sáng nửa tối, chỗ tôi nằm giống như một chiếc giường trải lông thú. Ở lối ra vào có một người phụ nữ cao gầy đang đứng tựa nửa người vào đá, nhìn vào. Người phụ nữ có một đôi cánh trong suốt trên vai, lúc này đáp lại: “Dĩ nhiên ta rất khỏe.” Giọng nói có chút ý cười.

Đây... đây là giấc mơ sao?

Tôi ngồi bật dậy, thế nhưng lúc này mới phát hiện ở ngực mình bị một thứ rất nặng chặn lại. Tôi bị văng ngược trở lại tấm lông thú, không ngờ lại bật ho sặc sụa. Một cái đầu rối bù xuất hiện trong tầm mắt, đôi mắt màu tím mơ màng như vừa tỉnh ngủ nhìn tôi. Người phụ nữ vốn đứng ở lối đi lúc này thông thả bước tới, một cánh tay mạnh mẽ hất cái người đang ngơ ngác kia qua một bên, một cánh tay nhẹ nhàng nâng tôi dậy.

Lúc này tôi mới nhìn rõ gương mặt của người phụ nữ này. Đôi mắt của nàng vừa to vừa trong sáng, khỏe mắt sắc, đôi môi mọng đỏ hơi mím lại. Sau mấy giây sững sờ, tôi vươn tay ôm chầm lấy người phụ nữ, rung rung hô lên: “Di Mộng Hoa!” Tôi đang nằm mơ sao?

Di Mộng Hoa vỗ vỗ vai tôi, nhẹ nhàng nói: “Tiểu chủ nhân!”

Nước mắt tôi không ngừng rơi xuống. Tôi bị sặc bởi chính nước mắt nước mũi của mình, nức nở lặp lại: “Là di thật sao? Là di thật sao?”

Di Mộng Hoa cười xòa: “Là ta đây, tiểu chủ nhân đừng khóc nữa.”

Thế nhưng mà, tôi làm sao có thể ngăn được nước mắt của mình? Tôi không nghĩ khóc lóc trong tình huống này có gì không phù hợp. Thế nhưng đi không thích ủy mị, tôi chỉ có thể lấy tay quơ quào lau lau nước mắt, uất ức nhìn đi.

Di Mộng Hoa nâng mặt tôi lên, cười nói: “Con đã bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc lóc như vậy?”

Về cơ bản, di Mộng Hoa giống chị cả trong nhà hơn là di nuôi của tôi. Dĩ nhiên trước giờ Diệc Vũ tôi không phải là người hay khóc lóc tí tê, thế nhưng khi nhìn thấy di, không hiểu sao những lớp vỏ cứng rắn vẫn thường bao bọc bên ngoài đều rơi rụng là tả một cách đáng thương.

Sau phút giây xúc động nghẹn ngào, tôi hỏi di: “Đúng rồi, cậu Hồ Nhạn cũng cùng đi với con. Lúc ấy cậu bị say nên trở về hình dáng hồ ly, di có thấy cậu không?” Di Mộng Hoa cười cười chỉ một cái giò ở phía đầu giường đá: “Chẳng phải là vẫn còn ngủ hay sao?”

Tôi cảm thấy an tâm, lại có chút chua xót. Tôi hỏi di: “Những năm tháng qua di đã ở đâu? Tại sao không hề liên lạc với Thanh Khâu? Mọi người đều nghĩ di đã theo cha mẹ con rồi khỏi cõi trời.” Di Mộng Hoa ti mi lau sạch nước mắt còn đọng lại trên mặt cho tôi, môi hơi mím lại. Một lúc sau di mới đáp: “Thời gian qua ta không thể quay lại Thanh Khâu là vì có việc cần hoàn thành. Cũng không phải ta không muốn về thăm mọi người.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Việc gì mà có thể giữ chân di mọi lúc, ngay cả một chút thời gian thăm hỏi cũng không có?”

Di Mộng Hoa cười khổ, hướng mặt ra phía cửa hang động nói: “Nếu tiểu chủ nhân ra ngoài kia nhìn một chút, sẽ hiểu tại sao.” Di nói xong thì đỡ tôi đứng dậy. Lúc này tôi mới nhận ra sức mạnh trên cơ thể mình dường như đã bị tan rã gần hết, nửa bờ vai tựa hẳn vào di Mộng Hoa mới có thể đứng lên.

Tôi hỏi: “Con bị làm sao vậy? Hiện giờ giống như không còn tí sức lực nào.” Di Mộng Hoa hừ nhẹ: “Con nghĩ mình là thần thượng cỗ sao? Cơ thể vừa mới bình phục khỏi vết thương chí mạng, lại chạy đi lung tung. Lúc này ta phát hiện hồn phách của con có một chút tổn thương, cộng thêm bị ma chương quấy nhiễu. Nếu trong mấy tháng tới còn không biết giữ gìn, e rằng muốn sử dụng pháp thuật cũng khó khăn.” Giọng di hơi lạnh lùng, chứng tỏ di có chút giận.

Tôi rụt rè nói: “Chẳng lẽ con lại yếu đuối như vậy? Mấy ngày trước con vẫn còn uống rượu đánh nhau được đấy...”

Đôi mắt của di liếc tôi sắc lạnh: “Lại còn uống rượu đánh nhau? Con lại học tên tiểu tử Hồ Nhạn kia quấy phá lung tung?”

Lúc này chúng tôi đã đi tới cửa, cảnh tượng ở bên ngoài khiến tôi sững sốt không nói nên lời. Đám mây đen lúc này đuổi theo tôi hiện ra lù lù ngay trước cửa động, mây luồng sấm sét như cánh tay dài đập vào mảnh đất bên dưới. Cánh rừng thưa lúc này tôi rơi xuống bị sét đánh tới tã, cây cối bị gãy nằm ngả rạp trên đất. Một khoảng rừng cực kỳ rộng lớn hiện tại chỉ còn trơ trọi mấy thân cây bị chém ngang đang đứng đơ.

Chỉ là một đám mây đen không có chút linh tính, sao có thể làm được chuyện kinh khủng như vậy?

Di Mộng Hoa hơi híp mắt hỏi: “Con có nhìn thấy đám mây đen kia? Lần đầu tiên ta nhìn thấy, nó chỉ là một đám ma chương bằng lòng bàn tay. Trải qua mấy ngàn năm, nó đi khắp các cõi thu thập oán khí cùng thù hận của thần tiên, yêu quái, con người. Hiện tại kích cỡ của nó đã bằng một tòa cung điện lớn, e rằng nếu cứ như vậy, sẽ có ngày nó đủ mạnh để tiêu diệt hết thần sinh vật trong các cõi này.”

Tôi hỏi: “Thứ này gọi là gì? Di không thể tiêu diệt được nó sao?”

Di đáp: “Ta cũng không biết nó là gì. Nó giống một thứ rất khủng khiếp ta từng nhìn thấy trong quá khứ, thế nhưng cũng không phải. Chẳng qua ta không sờ được, cũng không thể đánh được. Pháp thuật đối với nó vô hiệu, thế nhưng sấm sét từ thân nó lại có lực sát thương rất cao. Vì vậy ta chỉ có thể ngày đêm bám theo nó, vừa giải vây cho những sinh vật chạm phải nó, vừa chờ đợi kẻ có thể tiêu diệt thứ này.”

Tôi cười chua chát: “E rằng thần tiên đủ hiểu biết cùng sức mạnh để tiêu diệt thứ này đều không còn ở cõi trời nữa.”

Di Mộng Hoa lại mím môi, không đáp.

Tôi nói tiếp: “Cõi trời hiện tại rất hiếm nhân tài. Những kẻ pháp thuật cao cường nhất chưa chắc đã giỏi đánh nhau. Những kẻ giỏi đánh nhau thì chưa chắc sẽ ra trận.”

Di Mộng Hoa vuốt vuốt cánh tay tôi, dịu dàng nói: “Đám mây đen kia vốn cảm nhận được khí tức thần tộc nên chạy đến. Hiện tại ta đã làm cảm chế lên cửa, nó tìm một lúc không thấy sẽ rời đi.”

Di chỉ về hướng Tuệ Gia đang ủ rũ đứng: “Tên đó là ai? Tại sao lại đi với con vậy?”

Tuệ Gia vốn đang im lặng cúi đầu, lúc nghe nhắc tới mình thì chợt ngẩng mặt, trong đôi mắt tím lóa lên chút tia sáng. Tôi nói: “Con tìm thấy chàng ở cấm địa của cõi yêu. Lúc con đến ma vụ giăng đầy trời, một lúc sau ma vụ tan biến hết, xung quanh chỉ còn lại thần khí, và chàng.”

Di Mộng Hoa nhìn Tuệ Gia đến nỗi chàng cũng bắt đầu mất tự nhiên. Một lát sau di nói: “Trên người chàng trai này tản mát thần khí tinh khiết, tuyệt nhiên không phải là tiên nhân bình thường. Mà ở cõi trời này, chỉ có những kẻ đã sống qua đại chiến tiên ma mới có thể là thần thuần chủng.”

Tôi gọi Tuệ Gia đến gần, vỗ nhẹ vào má chàng một cái. Chẳng mấy chốc chàng đã chìm vào mộng đẹp, đầu còn gối lên đùi tôi.

Di Mộng Hoa thở dài: “Tuy ta không trở về Thanh Khâu nhưng cũng thường thu thập tin tức của cõi trời. Lúc nghe tin con bị nhốt vào Hòa Ngục, ta chỉ

hận không thể lập tức chạy đến cứu con.”

Ánh mắt di chợt trở nên sắc bén: “Thế nhưng nghe nói, lúc đó con bị nhốt chung với ma vương của ma giới. Kẻ đó bây giờ còn sống hay đã chết, con có biết tung tích của hắn không?”

Tôi nói: “Đi có biết chuyện ma vương ấy chính là do Ma Cốt tu thành? Theo lý thuyết, năng lực tái sinh của Ma Cốt vô cùng mạnh. Con tin rằng chàng vẫn chưa chết.”

Di Mộng Hoa chợt mỉm cười.

Tôi hỏi: “Vì sao di lại cười?”

Di vẫn giữ nguyên nụ cười nửa miệng, chậm rãi đáp: “Mấy ngàn năm đuổi bắt với đám mây kia, ta cũng nghiệm ra rất nhiều chuyện. Thứ gọi là Ma Cốt mà con nói, rất có thể là hình dạng trong lúc tái sinh của Ma Thần. Ma Thần vốn xuất thân là chính thần thượng cổ, đừng quên thần thượng cổ mỗi người đều có một loại sức mạnh vô cùng đặc biệt, ai dám chắc hắn không có khả năng tái sinh này?”

Nói xong, di hướng mặt ra cửa động, về mặt đêm chiều.

Một lúc sau tôi mở miệng: “Di có chắc điều mình nói là thật? Ma Thần thật ra vẫn chưa chết, chàng... chỉ tái sinh với hình dạng khác mà thôi?”

Di thờ dãi: “Đó cũng chỉ là giả thiết. Chẳng qua nhân sự việc Ma Cốt, ta thay đổi cách nhìn nhận một chút. Chỉ là nếu bám theo cách nghĩ này, lại có một chút không rõ ràng. Ta đang tự hỏi, vì có gì chàng trai thần tộc này lại xuất hiện ở cõi yêu, chứ không phải cõi trời hay cõi ma. Con hiểu ý ta nói là gì đúng không?”

Di Mộng Hoa là ai? Là một kẻ cái gì cũng biết. Từ nhỏ tôi đã quen với việc đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác về sự hiểu biết của di, đến giờ cũng không sùng sốt thêm nữa. Tôi nói: “Con đoán rằng Yêu Hoàng có liên quan tới Ma Cốt. Trước đây lúc lịch kiếp con đã gặp một người tên là Tuệ Gia, mà chàng lại chính là ma vương tưởng như đã chết trong Hỏa Ngục mấy mươi năm trước. Chàng chẳng những còn sống, mà sự phụ của chàng cũng rất có thể chính là Cảnh Châu. Con không biết lý do Cảnh Châu cứu chàng rồi nhận chàng làm đệ tử là gì, thế nhưng hẳn việc ấy hẳn cũng không vì lợi ích của chàng. Những bí ẩn sau đó đều khó dùng một lời nói hết, con chỉ biết nếu không mang chàng đi, chàng nhất định sẽ gặp xui xẻo.”

Di Mộng Hoa mỉm cười bí hiểm: “Thật ra điều tiểu chủ nhân nghĩ tới, ta cũng đoán ra. Ma vụ vốn tượng trưng cho sức mạnh của Ma Thần, mà ma vụ hóa thân quang, chỉ có thể vì việc nhập ma đã bị đảo ngược.” Mặc dù đã nghĩ tới điều này, lúc nghe thuật lại từ miệng di Mộng Hoa, lòng tôi vẫn có chút rung động. Tôi ngập ngừng nói: “Theo di, thật sự có khả năng đó sao?”

Di Mộng Hoa nghiêm túc gật đầu: “Trong lịch sử cõi trời còn thiếu chuyện hoang đường? Chuyện Ma chuyển cốt thành Thần, nếu đủ chất xúc tác, hẳn là có thể.”

Bàn tay tôi vô ý vuốt mái tóc dài của người đang gối trên đùi mình. Cùng một lúc, lòng tôi pha lẫn chút vui sướng và cả đắng cay. Tôi nói: “Chàng đã chịu quá nhiều khổ đau. Nếu thật sự người này là chàng, lúc mọi việc sáng tỏ, con cũng không biết phải tỏ thái độ như thế nào nữa.” Nếu chàng là Ma Cốt tu thành thì thôi đi, còn nếu như chàng thật sự là Ma Thần hàng thật giá thật, chàng có nhớ lại quãng thời gian đầy rẫy tội ác ghê tởm của mình? Còn tôi, tôi phải đối mặt với chàng ra sao? Xem chàng là kẻ thù, hay tha thứ cho chàng? Đối chọi gay gắt với chàng, hay là yêu thương chàng?

Di Mộng Hoa đứng dậy, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi nói: “Nếu con không biết nên nói gì, vậy thì cầm một thanh kiếm sắc đuổi theo cậu ta! Kẻ thù cũng được mà bạn hữu cũng không sao, lúc ấy mọi diễn biến sẽ trở nên tự nhiên, cũng không còn ngượng ngập nữa.” (Lời tác giả: Hồ Nhạn thật đáng thương, Mộng Hoa này trước giờ là một tên biến thái không hơn không kém.)

Di Mộng Hoa nói xong câu này, mặt không đổi sắc tiến đến chỗ chiếc làn của cậu Hồ Nhạn. Di chọc chọc hồ ly mấy cái, thế nhưng cậu Hồ Nhạn do tôi qua uống quá trớn, hoàn toàn không hay biết gì.

Di vừa vuốt vuốt cái mũi nhỏ bé của cậu vừa nói: “Tiểu chủ nhân nên nghỉ ngơi ở trong hang động này một vài ngày. Đám mây hắc ám kia sắp rời đi, ta cũng phải nhanh chóng đuổi theo.”

Tôi lo lắng nói: “Thật sự phải đuổi sát như vậy sao?”

Di Mộng Hoa nghiêm túc gật đầu: “Không thể để mất dấu nó.”

Di nói thêm vài lời, sau đó quay người hướng ra cửa hang động. Đôi cánh trong suốt vỗ nhẹ trên lưng di, lúc ra nắng như hòa vào không khí, chỉ để lại một cái bóng mờ trên mặt đất.

Một khoảng thời gian nào đó trong ký ức, tôi vẫn còn đứng ngang vai di. Lúc đó di vẫn thường đứng phía sau hậu hạ mẹ tôi, những lúc mẹ và cha sánh vai đi dạo trong vườn đá, tôi sẽ nép vào ngực di, mề nheo đi làm cho tôi đủ thứ chuyện trên đời. Di Mộng Hoa là hiện thân cho tuổi thơ đẹp đẽ mà êm đềm mà tôi đã đánh mất. Ký ức về di thiêng liêng như ký ức về chính cha mẹ đã rời xa của tôi. Cho đến khi nhìn thấy hình bóng di in trên cửa động, tôi cũng chưa thể hoàn toàn tin tưởng là tôi đã gặp lại người phụ nữ này sau mấy ngàn năm xa cách.

Di Mộng Hoa đứng ở cửa động, chợt nói: “Tiểu chủ nhân, con phải hứa với ta, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được bỏ cuộc. Một khi đã định ra con đường của bản thân, con phải trung thành với nó.” Di nói tiếp: “Cho dù chúng ta không chi phối được số mệnh của mình, thế nhưng lại có thể quyết định cách đối mặt.”

Di thờ dài: “Ta phải đi rồi. Bảo trọng.”

Ngày hôm sau khi cậu Hồ Nhạn đáng kính thức dậy từ giấc mơ dài, cậu nhận ra mình đang ở trong một chiếc hang xa lạ, trên giường đá trước mặt có hai kẻ đang ôm nhau ngủ say sưa.

Thật ra lúc đó tôi cũng không biết cậu đã tỉnh dậy, vì quá mệt mỏi nên tôi chỉ lo nghỉ ngơi lấy lại sức. Còn về chuyện Tuệ Gia mò lên giường của tôi, tôi không thể vừa ngủ vừa quản được, có phải không?

Đại khái, sau đó có một chút chuyện gà bay chó sủa xảy ra. Cậu Hồ Nhạn lúc này đã khôi phục hình người, sau một hồi tra hỏi thất bại đành vác tôi cùng Tuệ Gia có chút đồ dẫn về Thanh Khâu, trong lòng quyết tâm làm rõ mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Tác giả: Tuyệt Tâm

Tôi mơ màng ngủ trên lưng cậu Hồ Nhạn, bàn tay bị Tuệ Gia nắm chặt. Tới lúc tỉnh dậy, bên cạnh đã có thêm hai người nữa, chính là ông bà tôi.

Ông tôi ngồi ở chiếc ghế xa nhất, khuôn mặt nghiêm túc nói: “Diệc Vũ, con còn nợ chúng ta một lời giải thích.” Bà tôi ngồi bên giường ngay lập tức chen vào: “Cháu gái vừa tỉnh dậy, ông cũng không nên tra hỏi như thế. Bà quay sang dịu dàng vuốt trán tôi: “Con cảm thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không khỏe?”

Tôi đảo mắt nhìn một vòng. Cậu Hồ Nhạn sắc mặt không tốt ngồi cạnh ông ngoại, còn Tuệ Gia đáng thương không hề có mặt trong phòng. Tôi liền mệt mỏi nói: “Cháu gái chỉ bị kiệt sức, hiện tại không có gì nghiêm trọng. Thế nhưng mọi người có thể nói cho con biết, kẻ đi cùng với con về đây hiện giờ ở đâu?”

Ông tôi nói: “Thằng nhóc đó hỏi gì cũng không biết, ta đã ra lệnh nhốt nó vào băng động. Cho tới khi nào con giải thích rõ ràng mọi việc, nó đừng hòng thoát ra.”

Thật ra “thằng nhóc” mà ông nhắc tới có thể còn lớn tuổi hơn cả ông. Nếu Tuệ Gia đã lấy lại được công lực vốn có, băng động của Thanh Khâu cũng chẳng thể giữ nổi chàng. Tôi hít một hơi dài, kể rõ chuyện đã gặp phải ở cõi yêu. Ngay cả chuyện của di Mộng Hoa tôi cũng không giấu giếm, lúc nghe xong ba người đều hiện rõ vẻ mặt nặng nề.

Trong lúc kể, tôi không quên làm rõ suy luận của mình. Chuyện Tuệ Gia có quan hệ với Yêu hoàng Cảnh Châu thật ra không khó đoán. Lúc tôi còn lịch kiếp ở cõi trần, không ít lần Yêu hoàng bùng bít thông tin của Tuệ Gia. Một kẻ pháp lực cao cường như Cảnh Châu làm sao có thể không biết thân phận thật của chàng? Điều tôi chưa tiện hỏi chỉ có nguồn con đường sau việc này, mà Yêu hoàng chắc chắn cũng không tiết lộ cho tôi.

Khác với cái kẻ điên cuồng chạy nhảy mấy đêm trước, cậu Hồ Nhạn lúc này chỉ thờ dài thườn thượt, tỏ vẻ hết sức tiếc hận vì không thể kịp thời tỉnh dậy lúc đụng độ với di Mộng Hoa. Bà tôi tặng cho cậu một cái liếc sắc lẹm (cái người uống say làm loạn là ai hả?), cậu liền chuyển sang trách tôi: “Tại sao lúc cậu tỉnh dậy con không kể rõ, để cậu phải ôm một bụng tức về đây?”

Tôi yếu ớt cười: “Chuyện dài như vậy, kể ra rất dài hơi. Chẳng phải đợi về tới Thanh Khâu rồi kể một lượt sẽ đỡ tốn chút sức tàn của cháu gái sao?” Hơn nữa mấy ngày qua cháu gái chạy đôn chạy đáo vì cậu, nếu không trả thù một chút sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân.

Cả phòng im lặng.

Ông tôi húng hắng ho, giọng đầy chính nghĩa nói: “Chuyện Ma Cốt vẫn chưa thể làm rõ ràng, tuy nhiên Tuệ Gia kia lại là người Diệc Vũ muốn bảo vệ, Thanh Khâu cũng không đối tệ với cậu ta. Tuy nhiên trí óc cậu ta hiện tại... khụ... vẫn chưa được thông suốt. Cho nên trước mắt ta cùng Hồ Nhạn sẽ đảm nhận giáo dục lại cậu ta một chút, tránh cho cậu ta giống như đứa trẻ chạy lung tung, lại bị người ta bắt nạt.”

Tôi cũng không phản đối, dù sao nếu không phải ông hay cậu thì tôi cũng phải đảm nhiệm việc này. Tôi lo lắng nói: “Còn nữa, chuyện này mong mọi người tuyệt đối giữ bí mật, con cũng không muốn người của Thiên Long Tộc chạy đến đây bắt Tuệ Gia đi.”

Cậu tôi cười khi khi: “Đó là chuyện đương nhiên. Một cộng tác của thằng nhóc này, bọn người lưu manh đó cũng đừng hòng động tới.” Thấy cậu tôi mạnh mẽ như thế, tôi cũng yên lòng.

Sau đó con mệt mỏi lại kéo đến, tôi ngủ thiếp đi. Di Mộng Hoa nói rằng tôi phải chịu khó nằm yên vài tháng, hiện tại mới qua mấy ngày, tôi cũng không cho rằng tình trạng bản thân có gì quá đáng ngại.

Mấy lần mở mắt khỏi con mê, tôi đều bắt gặp đôi mắt tĩnh lặng của Tuệ Gia đang nhìn mình. Tôi có cảm giác ánh mắt màu tím của chàng càng ngày càng sâu thẳm, chưa kể rằng màu tím rất hợp với chàng, việc chàng nhìn chăm chăm tôi trong giấc ngủ khiến tôi bị giằng xé dữ dội giữa sự nhẹ nhõm và bất an.

Dường như đã được cảnh báo, Tuệ Gia không còn tùy tiện leo lên giường của tôi nữa. Chàng nghiêm chỉnh lấy chiếc ghế ngồi kế bên giường của tôi, không nói gì. Tôi cảm thấy mối quan hệ này có chút buồn cười, liền hỏi chàng: “Chàng thật sự chẳng nhớ chút gì về khoảng thời gian trước?”

Giọng nói của chàng trầm trầm, thế nhưng cái âm điệu non nớt đã vơi đi nhiều: “Nàng nói khoảng thời gian trước khi gặp nàng sao?”

Tôi hơi ngẩn ra. Khoảng thời gian mà chàng đang nhắc tới hẳn không giống với những gì tôi tưởng tượng. Tôi bèn hỏi: “Với chàng, ta là gì?”

Tuệ Gia gặp phải câu hỏi có tính thử thách cao, nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi nói: “Là mẹ?” Con chim non mở mắt gặp ai, kẻ đó chính là mẹ của nó. Lúc này Tuệ Gia cảm thấy đây là câu trả lời hết sức hợp lý, không có gì không ổn.

Tôi mỉm cười hiền lành: “Ngày mai đi theo cậu Hồ Nhạn học hỏi lâu thêm một chút.” Có lẽ chàng thấy điều gì đó trong mắt tôi, hai bờ vai lập tức rụt lại có chút chột dạ.

Cũng chẳng biết ngày hôm sau chàng nói với cậu Hồ Nhạn cái gì, cậu dẫn chàng đến phòng tôi, cười hi hi nói: “Nào nào, để ta dạy Tuệ Tuệ cách hiếu kính mẹ già nhé?”

Cậu tôi ngồi gác chân lên chiếc ghế bành ở cuối phòng, giờ ngón tay lên đếm: “Ồ cồi phàm, con cái hiếu thảo bằng các rửa chân, pha trà, đút com, bóp vai cho mẹ... còn gì nhỉ...”

Tuệ Gia đưa ánh mắt sùng bái về phía cậu của tôi, lẳng lặng lắng nghe. Tôi lấy tay che mắt, sao ban đầu lại giao cho ông cậu này giáo dục một mầm non đầy hứa hẹn như thế?

Mấy tháng sau, tôi không còn bị mấy con nóng lạnh hành hạ, lúc đứng dậy cũng không còn mất sức chóng mặt nữa. Chỉ cần tôi không động tới pháp thuật, cơ thể coi như cũng khỏe mạnh. Tôi đã có thể chậm chậm bước ra động hồ ly phơi nắng, vị trí tôi thích nhất là mảnh vườn rậm rạp cạnh bờ hồ.

Lúc này tôi mới phát hiện thật ra cậu Hồ Nhạn rất chuyên tâm trong công việc giáo dục của mình. Trước đây vì ông bà lưu lạc bên ngoài mấy trăm năm, việc lớn nhỏ ở Thanh Khâu đều đè nặng lên hai vai của cậu. Hiện tại trong ngoài đều có ông bà xử lý, cậu sớm trở lại là vị công tử nhàn tản, thanh thoi. Thế nhưng cho dù cậu rảnh rỗi như vậy, tôi cũng không ngờ cậu sẽ dành phần lớn thời gian cho Tuệ Gia từ trên trời rơi xuống này, chưa kể thân phận của chàng khá đặc thù.

Hiện tại cậu và Tuệ Gia mỗi người chiếm lĩnh một tầng đá ở giữa hồ. Hai tầng đá này vốn là chỗ tôi cùng cậu vẫn thường uống rượu tâm sự, thế nhưng mỗi buổi sáng, cậu dùng chính nó để hướng dẫn Tuệ Gia cách tu luyện. Ít ra chàng cũng phải biết cách kiềm chế mấy luồng thần khí chạy hỗn loạn trong cơ thể mình.

Chỗ tôi thường ngồi tình cờ lại đối diện với hai người, vì vậy không ít lần tôi được chiêm ngưỡng vẻ đẹp hài hòa của hai vị thần tiên trước mặt. Cậu tôi có bề ngoài tuấn lãng, thế nhưng đó là loại tuấn lãng pha lẫn một chút nét ôn nhu. Còn Tuệ Gia khi không nói chuyện lại khoáng đạt lên mình nét đẹp lạnh lùng nam tính. Chàng ngồi bên cạnh cậu tôi, không khỏi khiến tôi nhớ tới câu chuyện về hai vị tinh quân đoạn tụ vốn đã nổi tiếng khắp cõi trời.

Xin đừng trách tôi có những ý nghĩ kỳ quặc. Thời gian bị ốm này, tôi đã phải dùng hết mọi biện pháp tránh buồn chán để an ủi mình. Tôi vừa nghĩ vừa khúc khích cười, đến lúc cười xong lại thấy Tuệ Gia đã đến bên cạnh tự bao giờ.

Chàng lúc này đã hiểu chuyện hơn trước, tò mò hỏi tôi: “Vi sao nàng lại cười?” Tôi nhìn cậu Hồ Nhạn đang nằm nghiêng trên tầng đá phơi nắng, cười nói: “Chàng tập luyện chăm chỉ nên ta rất vui.”

Tuệ Gia ngắt một cánh hoa gần đó, chìa tới trước mặt tôi nói: “Hồ Nhạn nói phụ nữ được tặng hoa sẽ càng vui vẻ.” Tôi cầm lấy cánh hoa, xoay qua xoay lại trước mặt. Tuệ Gia nói tiếp: “Nàng cười lên rất đẹp.”

Thấy tôi nhìn mình, chàng gãi đầu nói: “Hồ Nhạn bảo nói câu này xong nàng sẽ cười, thế nhưng hiện tại nàng không mỉm cười.”

Tôi liếc về phía hồ, cậu Hồ Nhạn không biết đã lẳng đi đâu mất. Tôi bĩu môi nói: “Lẽ ra chàng cũng nên khen cậu Hồ Nhạn rất xinh đẹp, đừng quên cậu cũng rất có tâm dạy dỗ chàng, như thế mới công bằng.”

Ngày hôm sau chính mắt tôi trông thấy cậu Hồ Nhạn cầm một cái quạt ngàn cân đuổi đánh Tuệ Gia chạy quanh bờ hồ. Tôi nhàn nhã nằm trên chiếc ghế dựa của mình, lim dim ngủ.

Tôi hiểu rõ cuộc sống nhẹ nhàng mấy tháng qua cũng giống như một chiếc bong bóng xà phòng. Chẳng qua tôi lưu luyến cảm giác ấm áp được yên bình ở cạnh những người yêu thương. Ông tôi phần lớn thời gian đều vắng mặt ở Thanh Khâu, còn thời gian ông ở nhà, mấy lần đều bị tôi bắt gặp biểu cảm nặng nề trên mặt. Tuy khi nhìn thấy tôi ông đều nhoèn miệng cười, thế nhưng cũng không ngăn tôi buộc miệng hỏi tình hình bên ngoài.

Ông tôi nói: “Tuy mấy tháng qua an ninh được thắt chặt, thế nhưng cũng có mấy vụ tấn công xảy ra. Cho dù côi ma không liên can, người bị hại hầu hết đều do ma chướng nhiễu loạn, họ cũng không tránh khỏi chịu một phần trách nhiệm. Côi ma hiện tại chỉ còn một ma vương duy nhất cai quản, ông ta lại là người ủng hộ liên minh tiên – ma, tình hình trước mắt cũng không quá đáng ngại.”

Ông xoa đầu tôi: “Tuy vậy, hiện tại Diệt Vũ của chúng ta cũng không cần lo lắng chuyện này.”

Ma vương mà ông tôi nhắc tới tôi cũng biết. Nghe nói trước đây Xích Hoà là một thuộc hạ trung thành dưới trướng Ma Thần, sau này Ma Thần ngã xuống, ông ta mới tự lập nên lực lượng của mình. Xích Hòa cai trị đã lâu, thế nhưng kẻ được gặp ông ta rất ít. Thời gian tôi bị giam trong Hỏa Ngục, Duyệt Vi cùng tiên tộc liên kết giết được một ma vương, chỉ còn lại Xích Hòa là kẻ thống trị tối cao, ông ta liền đề nghị liên minh.

Buổi tối, tôi ngồi cạnh hồ ngắm sao trời. Có lẽ vì sợ mình sẽ gây ra chuyện, buổi tối cậu Hồ Nhạn không còn ra hồ uống rượu mà thường nhốt mình trong phòng. Mấy trận gió nhen thổi sóng hồ lăn tăn, mang theo một ít hương hoa êm dịu. Tôi giờ tay đón một cánh hoa rơi, bên cạnh có một bóng người vừa xuất hiện.

Người vừa đến chính là Tuệ Gia. Chàng thấy tôi mãi ngược lên nhìn trời, suy nghĩ một chút rồi hóa ra một chiếc ghế nhỏ, ngồi xuống cạnh tôi.

Chàng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Tôi cười cười, nhẹ giọng nói: “Quang cảnh này khiến ta nhớ đến lần đầu gặp chàng. Chàng cời áo đứng trong hồ nước lạnh, lại nghĩ đang là mùa hè.”

Tuệ Gia nhíu mi đáp: “Ta không nhớ mình từng làm như vậy.”

Mấy ngày gần đây chàng đã nói năng suôn sẻ, suy nghĩ cũng không còn ngây ngô như trước. Tôi nói: “Hiện tại chàng còn chưa nhớ lại quãng thời gian ấy. Lúc ấy hân thần thể của chàng hẳn vẫn còn đang ngủ say, chàng dùng một tia thần thức của mình hóa thành Tuệ Gia người phạm mất thịt. Chính vì vậy mà chàng không cảm nhận được nóng lạnh.”

Chàng hẳn không quá hiểu lời của tôi, chỉ trầm ngâm một lúc lâu. Tôi ngờ rằng chàng sẽ bỏ qua, không ngờ chàng chợt hỏi: “Tại sao ta lại dùng thần thức hóa thành Tuệ Gia người phạm mất thịt?”

Tôi nhún vai: “Làm sao ta biết được. Có thể chàng có việc cần hoàn thành.” Hoặc cũng có thể chàng nghe thông tin tôi xuống trần từ chỗ Cảnh Châu nên muốn tìm kiếm tôi, thế nhưng tôi cũng không dám nói ra suy đoán có chút viễn vông này.

Tuệ Gia gõ vào đầu mình mấy cái, hiển nhiên chàng tin tưởng lời tôi nói về quá khứ của chàng là thật. Thế nhưng vài cú đấm này làm sao khiến chàng nhớ ra? Tôi ngăn chàng tiếp tục đấm vào đầu mình, dờ khóc dờ cười nói: “Chàng muốn nhớ lại cũng không cần vội, biết đâu khi nhớ lại chàng lại không thấy dễ chịu chút nào?”

Tuệ Gia khó hiểu nhìn tôi, thế nhưng cũng không tự đấm mình nữa. Ánh mắt chàng nhìn chằm chằm khiến tôi có chút chột dạ, tôi sờ sờ mặt hỏi: “Sao vậy, mặt ta có dính gì sao?”

Tuệ Gia nói: “Hồ Nhạn nói, không được tùy tiện chạm vào nàng?”

“Vậy thì sao?”

Chàng đắn đo một chút, lại nói: “Lúc này, ta rất muốn ôm nàng.”

Tôi đỏ mặt nhìn chàng, chàng cũng rất thẹn thò cúi gầm mặt. Đây không phải là chàng trai thần tộc vô tri vô giác tôi từng gặp ở cấm địa cõi yêu, cũng không phải kẻ ngây ngô đã nhầm tưởng tôi là “mẹ” mấy tháng trước. Tôi hạ giọng thật thấp: “Thật ra chàng cũng có thể ôm, chỉ cần không để cho người khác nhìn thấy là được.”

Tuệ Gia ngẩng mặt nhìn tôi đầy nghi ngờ. Chàng rút rờ gơ tay ra, kéo tôi vào lòng.

Hành động quá mức nhẹ nhàng của chàng khiến tôi bật cười, thế nhưng cùng lúc khóe mắt trào ra một dòng nước cay xè. Tôi biết đây chính là chàng, người thanh niên trước mắt chính là Ma Thiên đã mất tích của tôi.

Bởi vì mấy chục năm trước tôi đã luôn ở trong lòng chàng với tư thế giống hệt như thế này. Một cánh tay chàng đỡ lưng tôi, một cánh tay phủ bên hông, để bảo đảm tôi được bao bọc tốt nhất. Hiện tại chàng không đeo mặt nạ, khuôn mặt hay cơ thể cũng không còn vẻ méo mó xấu xí như trước đây, thế nhưng hơi ấm cùng sự dịu dàng của chàng vẫn vẹn nguyên như vậy. Tôi giờ tay sờ mặt chàng, cảm nhận làn da chàng mát lạnh dưới tay mình.

Gió mát buổi đêm thổi qua khiến mái tóc hai người bay lượn quanh thân, thế nhưng trong lòng tôi nóng như lửa đốt. Tôi chăm chú nhìn mặt chàng, ánh nhìn cũng bị đôi mắt màu tím phẳng lặng khóa chặt. Xung quanh tôi như vang vọng tiếng lách tách của lửa trời, kẻ trước mặt tôi như vẫn còn đeo một chiếc mặt nạ nửa mặt, nụ cười tuy méo xệch nhưng vẫn luôn hé đôi môi khô nứt để an ủi tôi. Trong đầu tôi chợt hiện ra một câu nói của chàng lúc đó: “Chỉ cần ta còn sống, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.” Lời này vốn đã chìm vào quên lãng từ lâu, không hiểu sao lúc này lại lần lần quẩn quanh tai tôi. Hiện tại Ma Thiên đã trở thành Tuệ Gia – dĩ nhiên tôi không thể ở trước mặt kẻ khác gọi chàng bằng cái tên này – tôi mong muốn chàng không bao giờ phải hứng chịu số phận mà Ma Thiên mắc phải.

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tuệ Gia, nhẹ giọng nói: “Tuệ Gia, nói cho ta biết, chàng là thần hay là ma?”

Giọng nói có chút run rẩy của chàng kể sát bên tai: “Là thần...”

Tôi liền hỏi: “Vậy chàng có dám thề sẽ luôn trung thành với cõi trời, không bao giờ để bản thân rơi vào ma đạo?”

Chàng gật gù đầu, sau đó lại quả quyết lên tiếng: “Ta thề.”

“Chàng nhớ kỹ lời này”,

Tôi yên tâm buông chàng ra, lúc này mới để ý trái tim của hai người đều đang đập mạnh mẽ hơn bình thường. Tôi hít một hơi sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Chợt Tuệ Gia hào hứng hướng lên trời chỉ chỉ: “Sao rồi kia!”

Tôi vừa lau nước mắt trên mặt vừa nhìn theo hướng chàng chỉ, đúng lúc thấy một vầng sáng trắng xẹt ngang bầu trời. Mấy ngày này tinh tú đổi ngôi liên tục, cũng chẳng biết Tinh Tú Điện đang có hoạt động sôi nổi gì.

Vầng sáng tắt hẳn ở phía chân trời, tôi nắm bàn tay to lớn của Tuệ Gia, cười nói: “Chúng ta đi dạo một chút nhé?”

Hôm sau tôi rời giường hơi trễ. Không gian xung quanh quá mức yên ắng, tôi vừa hé cửa phòng đã lập tức đóng sầm lại. Thế nhưng một cánh tay hết sức nhanh nhẹn đã lập tức chặn cửa, một người đàn ông cao gầy theo đó lách vào phòng.

Lúc này tôi vẫn chưa thể dùng pháp thuật bùa bãi, bèn trầm giọng quát: “Cút!”

Người đến nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng, sau đó rất tự nhiên ngồi xuống bàn. Anh ta nhặt một chiếc chén ngọc lên xoay xoay trong tay, giọng hồ hững đáp: “Vô Diện tiên tử, nàng không nên dùng giọng điệu như vậy với ta. Bởi vì nàng vốn dĩ chính là Diệc Vũ – trước giờ chẳng phải quan hệ của chúng ta rất tốt hay sao?” Anh ta nhìn thẳng vào tôi: “Tại sao lại giấu giếm thân phận của mình? Tại sao không nói với ta?”

Tôi không trả lời anh ta, mở cửa định ra ngoài. Thế nhưng cánh cửa đóng chặt, tôi dùng sức cỡ nào cũng không nhúc nhích mấy mảy.

Tôi trầm giọng nói: “Thái tử thật rảnh rồi, mới sáng sớm đã lên vào địa phận Thanh Khâu để chất vấn tôi?”

Một bình trà bốc khói hiện ra từ không trung. Duyệt Vi vừa nhàn nhã giơ chén ngọc ra để nước trà tự rót vào, vừa cười cười nói: “Uống trà buổi sáng rất tốt cho sức khỏe. Nghe nói sức khỏe của nàng không tốt, ta liền đến uống trà trò chuyện với nàng.”

Trong đầu tôi chạy qua một lượt những kỷ niệm gần đây nhất với Duyệt Vi. Tôi khịt mũi: “Tiểu tiên cảm thấy gần đây không có chuyện gì đáng để trò chuyện với thái tử đâu.”

Sắc mặt Duyệt Vi trở nên mềm mỏng, anh ta dịu dàng hỏi: “Nàng còn giận dữ?”

Tôi hiểu rõ mình đã từng yêu mến Duyệt Vi, từng thất vọng vì anh ta, cũng từng căm ghét. Thế nhưng “giận dữ” lại là một khái niệm hoàn toàn xa lạ. Tôi khó chịu lắc đầu, anh ta liền nói: “Vậy thì ngồi xuống đi, ta có chút chuyện muốn báo với nàng.” Giọng nói có chút ý tứ ra lệnh, tôi nhin, ngồi xuống.

Duyệt Vi nhấp xong một ngụm trà, đặt chén xuống nói: “Sắp tới cõi trời có một vài sự kiện diễn ra. Cho dù đó là gì đi nữa, ta mong nàng tuyệt đối đừng rời khỏi Thanh Khâu.”

Tôi vốn muốn đuổi vị trước mặt đi càng sớm càng tốt, thế nhưng không khỏi nghi hoặc hỏi: “Thái tử đang nói tới sự kiện gì? Tại sao tôi lại không thể rời khỏi Thanh Khâu?”

Duyệt Vi chợt thở dài, đôi hàng mi dài hơi run động. Anh ta hạ giọng: “Diệc Vũ, cho dù trước đây ta có lỗi với nàng, thế nhưng đó đều là bất đắc dĩ. Nàng nên biết ta phải đặt an nguy cõi trời lên trên hết, những việc ta sắp làm cũng toàn bộ vì tương lai của thần tiên chúng ta.” Giọng điệu anh ta vừa trầm ấm lại vô cùng chính nghĩa đĩnh đạc, tôi dám chắc nếu không phải mình đã ăn quá nhiều trái đắng, chắc chắn sẽ vẫn tin tưởng sái cổ.

Duyệt Vi không hề biết những suy nghĩ trong lòng tôi, thông thả đặt lên bàn một vật, nghiêm túc dặn dò: “Tuy Hóa Ngục đã bị hủy, thế nhưng chiếc chuông nhỏ này vẫn còn chút tác dụng. Nàng hãy giữ lấy bên người, khi nàng rung chuông ta sẽ lập tức đến bên cạnh nàng.”

Tôi hí hửng nhìn chiếc chuông màu vàng bắt mắt trên bàn, chợt hỏi: “Tại sao anh biết tôi chính là Diệc Vũ?”

Anh ta mỉm cười: “Dùng một chút thủ đoạn với lão Ti Mệnh, đúng là vị này cái gì cũng biết.”

Duyệt Vi rời đi, tôi chán ghét nhìn chiếc chuông vàng ở giữa bàn. Một lúc sau, tôi ném nó vào một xó, tôi đối với người tên Duyệt Vi này tránh né còn không kịp, nào có chuyện muốn kiếm tìm anh ta?

Cánh cửa phòng của tôi đã mở ra được, tôi vội đến chỗ bờ hồ cậu Hồ Nhạn đang ngồi phoi nắng lên tiếng tố cáo: “Có kẻ vừa đột nhập vào Thanh Khâu.” Cậu ngồi bật dậy, cau mày nói: “Ông bà con đều đã đã được mời tới Thiên Long Thần Điện, khó tránh kết giới có một chút sai sót. Để ta đi tuần tra một vòng, sáng nay thẳng nhóc Tuệ Gia kia đánh phiền con đấy.”

Cậu nói xong thì như con gió rời đi. Tôi nhìn Tuệ Gia đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, lợi nước đến ngồi cạnh chàng.

Trán Tuệ Gia toát ra một ít mồ hôi, tôi vội lau cho chàng. Thần tiên không có nhiều mồ hôi, chỉ khi cơ thể chịu nhiều mệt mỏi hoặc đau đớn mới toát ra một ít. Tôi lên tiếng gọi: “Tuệ Gia, chàng không sao chứ?”

Khóe mắt vốn nhắm nghiền của Tuệ Gia giật giật. Lúc chàng mở mắt, tôi như thấy cả một vùng trời màu tím xám đang hướng về mình.

Chàng cất giọng trầm trầm gọi: “Diệc Vũ?” Tôi gật gật đầu, lại hỏi: “Chàng tập luyện mệt mỏi lắm sao?” Ánh mắt chàng có hơi dao động. Chàng chợt hỏi: “Lúc này nàng gọi ta?”

Tôi cười nói: “Chàng xem mình tập luyện tới mức mụ mị rồi. Mau mau về phòng nghỉ một chút, sáng nay cậu Hồ Nhạn phải đi kiểm tra kết giới, không rảnh rồi chỉ dạy chàng đâu.”

Thấy chàng còn ngồi yên trên tảng đá, tôi vội nắm tay chàng kéo đi, giọng nói không khỏi có chút oán thán: “Chàng sao lại chậm chạp như vậy?”

Tuệ Gia bật cười: “Ừ, lập tức theo nàng về!”

Tôi cảm thấy hôm nay chàng có chút khác lạ, thế nhưng cũng không thể nói rõ là gì. Trên đường đưa chàng về phòng, tôi gặp lại cậu Hồ Nhạn lúc này mới vừa rời đi. Cậu đưa cho tôi một khối đá vuông vức nhẵn nhụi cỡ hai nắm tay, nhẵn trăn nói: “Thứ này được một tiểu yêu mang tới, nói là Yêu Hoàng muốn giao tới tay con.”

Tôi chưa kịp giờ tay ra, Tuệ Gia đã cầm lấy viên đá, xoay xoay vài vòng rồi nói: “Không có nguy hiểm.” Dưới ánh mắt đăm chiêu của cậu Hồ Nhạn, chàng trao viên đá này cho tôi, sau đó chấp tay ra sau lưng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lúc này chúng tôi vẫn còn đứng trên con đường uốn lượn cạnh bờ hồ. Ánh nắng chênh chếch chiếu qua mấy tán cây thưa, lúc lọt đến tảng đá này thì ánh sáng hoàn toàn bị nó hút vào. Tôi ngờ rằng đây chính là loại đá đen vô cùng quý hiếm đã xây nên mộ Yêu Thần. Chưa kể loại đá này có thể chứa đựng linh hồn, mọi bí mật giữa bốn bức tường của nó đều được giữ kín.

Tôi suy nghĩ mãi, cũng chẳng đoán ra vì cớ gì Cảnh Châu lại chuyển cho tôi một hòn đá như thế này? Phải chăng đây là cách anh ta nhắc nhở về tình nghĩa trước đây của chúng tôi? Hay đây là quà tặng xin lỗi? Tôi cho rằng thật ra Cảnh Châu đã gửi kèm theo một lá thư, thế nhưng tiểu yêu kia giữa đường làm rớt mất, hoặc giả anh ta vốn là kẻ chẳng bao giờ dụng đến văn chương. Có lẽ khi khỏe hơn một chút, tôi nên đến cõi yêu để hỏi anh ta. Nếu vậy, việc cắt đứt quan hệ gì gì đó là không tính đúng không? Tôi tím tím cười cười cất hòn đá vào tay áo.

Cậu Hồ Nhạn lên tiếng: “E hèm, không biết có phải tại ta nhìn nhầm hay không, mà thằng nhóc Tuệ Gia hôm nay lại mang về mặt hết sức phức tạp.” Tôi quay sang nhìn Tuệ Gia, thấy vẻ mặt của chàng vẫn phẳng lặng như bình thường, liền cười nói: “Đúng là cậu nhìn nhầm.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Có kẻ từng nói với tôi rằng về mặt tình cảm, tôi là một kẻ có trái tim lạnh lùng. Từ lúc còn nổi danh ở Thiên long thần điện, tôi vẫn luôn hài lòng với sự cô độc của mình. Trừ việc bị Duyệt Vi lừa gạt, tôi quả thật không có nhiều mối quan hệ thân thiết với bất kỳ ai trong Thiên long tộc.

Trong những câu chuyện về tình yêu, hai kẻ yêu nhau thường như chim liền cánh, quyến luyến không rời.

Đối với Tuệ Gia, tôi nghĩ mình đã đủ thân thiết với chàng. Buổi sáng tôi thường ngồi dưới giàn hoa ngắm chàng luyện công cùng với cậu Hồ Nhạn, buổi trưa tôi sẽ trò chuyện với chàng, buổi tối tôi sẽ cùng chàng đi dạo, thỉnh thoảng sẽ ôm hôn một chút bộc lộ yêu thương.

Thế nhưng sau này tôi mới phát hiện ra rằng, thật ra đối với chàng những việc ấy chưa bao giờ là đủ. Trong lòng chàng luôn canh cánh về khoảng cách giữa hai chúng tôi, chàng cho rằng tôi thật ra chẳng yêu thương chàng.

Tôi không biết có nên hối hận vì sự vô ý ấy. Có điều cho dù hối hận đi nữa, cũng đã là chuyện sau này.

Sau một thời gian nghỉ ngơi, sức khỏe của tôi càng ngày càng tốt. Một buổi sáng, Tuệ Gia không đến bờ hồ như mọi ngày. Cậu Hồ Nhạn đi hết một vòng Thanh Khâu, liền thông báo với tôi rằng chàng đã mất tích rồi.

Tôi chợt nhớ lời của Cảnh Châu mấy tháng trước: “Thằng bé này nhất định sẽ biết mình cần ở đâu.” Nói như vậy, rất có thể Tuệ Gia đã trở lại cõi yêu. Tôi liền gọi một đám mây lành, hướng về phía cõi yêu mà bay tới.

Tôi vừa đi qua địa phận cõi yêu đã cảm nhận sự hỗn loạn bất thường. Càng đến gần cấm địa, sự bất thường này càng thể hiện rõ ràng.

Hiện tại từ phía cấm địa có một cột sáng xanh rọi thẳng lên trời, tôi đi về phía đó, phát hiện ra cột sáng xanh bắt nguồn từ đầm Linh Lung.

Trước giờ đầm Linh Lung vốn là một vùng nước không lồ phát sáng. Vậy mà hiện giờ, hàng tỷ ánh sáng ấy đều đồng loạt bay lên trời tạo thành một cột sáng rực rỡ. Càng về trung tâm cột sáng ấy, yêu khí càng tỏa ra dữ dội. Tôi muốn đến gần một chút xem thử, thế nhưng không ngờ lại bị chặn ở bên ngoài.

Một giọng ồm ồm cất lên: “Là ai đó?”

Thoạt đầu tôi vô cùng ngạc nhiên. Giọng già nua này là của một người mà tôi biết ư?

Như để giải đáp thắc mắc của tôi, cột ánh sáng chói lòa trước mắt chợt trở nên trong suốt. Trên một tảng đá ở chính giữa đầm Linh Lung là một người

đàn ông đang ngồi. Trang phục của ông ta rộng thùng thình, mái tóc dài bạc phơ. Người này tuy có dáng ngồi thoải mái, thế nhưng tầm lưng của ông ta rõ ràng là đang cong xuống, còn đôi mắt thì nhắm nghiền.

Đương lúc tôi tò mò chiều tướng ông cụ kia, đôi mắt của ông ta từ từ mở ra. Ánh nhìn kia thật sự rất quen thuộc, giọng nói ồm ồm lại cất lên: “Thịt Viên... sao con lại đến đây?”

Đến nước này, tôi có không muốn biết ông lão kia là ai thì cũng không được nữa. Tôi tiến sát vào bức tường vô hình đang ngăn cách mình và cột sáng kia, gần như hét lên: “Là Cảnh Châu sao? Anh... tại sao lại ra nông nỗi này?”

Người đàn ông hơi ngẩn ra một chút, chợt bật cười: “Xấu xí lắm sao?”

Tôi lắc đầu, trong lòng trở nên hết sức nặng nề: “Không xấu, không xấu tí nào.”

Tôi hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Cảnh Châu ngửa mặt lên trời, một nụ cười chua chát hiện ra trên khuôn mặt nhăn nheo: “Truyền thuyết kể rằng Yêu Thần sinh ra cõi yêu, khi bà chết đi đã bị nhốt trong một nơi giống như cánh cửa luân hồi của cõi yêu. Thật ra cõi yêu có thể tồn tại cũng là vì tàn hồn của bà ấy vẫn còn quanh quẩn bảo hộ. Ngày nào bà ấy hoàn toàn tan biến, cõi yêu cũng hoàn toàn biến mất.”

Cảnh Châu nhắc cánh tay phải lên, run rẩy chỉ lên trời: “Con xem kia, lỗ hồng kia chính là cánh cửa dẫn đến chỗ của Yêu Thần. Người ta nói đó chính là trái tim của cõi yêu, nhưng thực chất, đó lại là nơi tích tụ oán khí của những yêu hồn trước lúc luân hồi. Mấy vạn năm trôi qua, chẳng biết tự bao giờ nơi đó đã trở thành chỗ dơ bẩn nhất, đen tối nhất của cõi yêu.”

Tôi nhớ không lâu trước đây, đã từng nhìn thấy cảnh Yêu Thần thanh lọc yêu hồn của hồ ly chín đuôi. Ánh mắt bà dành cho hồ ly dịu dàng như một người mẹ hiền từ hết lòng che chở con gái của mình. Từ trong mắt tôi ứa ra một hàng lệ. Tôi chống hai tay lên bức tường vô hình trước mặt, quý sụp xuống nói: “Con không hiểu.”

Cảnh Châu nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức hiền từ: “Thật ra từ nhiều năm trước, ta đã biết ngày này sẽ đến. Ta cũng biết mình có hai lựa chọn: một là từ bỏ cõi yêu, hai là bảo vệ nó. Đứng trước lựa chọn này, ta có thể làm gì đây? Thật ra ta có một bí mật vẫn chưa nói cho con biết. Ma Thiên thật ra chính là tái sinh của Ma Thần. Mấy vạn năm qua ta vẫn luôn theo dõi kẻ này, mà ngày hắn bị hỏa ngục thiêu sống, chính ta đã cứu hắn về. Lúc đó thân xác hắn bị hủy hết, chỉ còn hồn thể là không bị nhiều tổn hại. Ta lập hiệp ước, hắn được cứu mạng, còn ta sẽ có một đệ tử bán mạng vì mình.

“Ta luôn canh cánh về ngày diệt vong của cõi yêu. Cõi yêu vốn dĩ chẳng phải là một thế giới hoàn chỉnh, tồn tại tới bây giờ cũng đã là một phép nhiệm màu. Thế nhưng cho dù ta lựa chọn cõi yêu, hay bảo vệ nó, cũng cần một nguồn sức mạnh rất lớn. Ma Thiên mang thân cốt, lại là một kẻ rất thích hợp cho việc này.

“Thế nhưng dần dần ta phát hiện, Ma Thiên có nhiều mối bận tâm hơn ta nghĩ. Ngày hắn luyện được Thần Cốt, không ngờ lại bị Thịt Viên con bắt đi.”

Tôi nức nở nói: “Con... con không có ý...”

Cảnh Châu lắc đầu: “Ta không trách con, làm sao có thể trách con đây? Lão già này đã sống rất lâu rồi, còn cuộc sống của con thì chỉ mới bắt đầu. Càng gần đất xa trời, ta càng nhận ra việc tranh giành thật ra làm chúng ta mất nhiều hơn nhận được.”

Cảnh Châu tựa như nói với chính mình: “Lúc ta lần đầu nhìn thấy con, ta chợt nghĩ tạo hóa tại sao lại hay trên người như vậy? Con lớn lên rất giống một đứa trẻ mà ta nuôi nấng từ nhỏ. Nó vốn là một con hồ con mồ côi ở dưới chân đỉnh Cửu Yêu, sau này nó đi theo ta, gọi ta một tiếng “cha” rất thân thiết.”

Tôi hỏi: “Là mẹ của di Tiểu Cầm?”

Cảnh Châu dường như không còn nghe thấy tiếng nói của tôi nữa. Ông lẩm bẩm tựa như nói với chính mình: “Con bé đáng thương. Cổ Long Thần thì ra đã nắm bắt việc này...”

Muôn ngàn tia sáng từ đầm Linh Lung vẫn không ngừng cất lên trời. Tôi lặng người đứng ở ngoài vòng tròn sáng ấy, chứng kiến cảnh người đàn ông bên trong không ngừng già đi.

Ông sẽ liên tục lẩm bẩm trong miệng mình điều gì đó. Người già vẫn thường lẩm bẩm, bởi vì họ có quá nhiều chuyện để nhớ. Cho dù không nghe rõ những điều ông nói, tôi vẫn không thể nào rời mắt, cho đến lúc ông tan thành cát bụi.

Tôi ngẩng mặt nhìn trời, cột sáng đã hoàn toàn biến mất, trên bầu trời hiện lên một vệt sáng như cầu vồng. Tôi chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lê từng bước chân rời xa chiếc đầm mà trước đây mình vẫn thường đến chơi.

Điều kỳ lạ là, trên đường đi tôi tuyệt nhiên không bắt gặp một yêu quái nào. Trước đây mỗi khi tôi đi ngang qua một khu rừng, nhất định sẽ tình cờ bắt gặp một đám thú yêu đang ôm nhau ca hát, hoặc mấy con sói yêu hầm hè đòi đánh nhau. Thế nhưng cột sáng kia giống như một làn sóng gột rửa toàn bộ cõi yêu, chỉ trong chớp mắt, nơi này chẳng còn một chút yêu khí nào.

Hoặc có thể nói, nơi đây đã không còn là cõi yêu nữa.

Cho tới giờ phút này, tôi cũng chưa hề chuẩn bị chứng kiến những việc vừa xảy ra. Tôi có thể đứng đây và gào lên thật lớn. Có yêu quái nào sẽ lao ra và

cười nhạo tôi không? Trước đó tôi còn có một vài ý nghĩ không tốt đẹp về người bạn thời thơ ấu này, thế nhưng trong nháy mắt, anh ta đã biến đổi thành ông ta. Chỉ trong nháy mắt, kẻ đó đã rời khỏi thế gian này.

Tôi nhớ lại một lần lúc nhỏ, tôi đã hỏi Cảnh Châu thế này: “Ông ơi, lúc con lớn lên, sẽ vẫn luôn ở bên ông như thế này có phải không?”

Cảnh Châu cười ha ha: “Ngốc quá, con phải tìm một người yêu thương mình. Ông đây già rồi, không đi theo con trọn đời được.” Nhớ lại, lúc nào Cảnh Châu cũng thích cười. Thế mà bây giờ, ông không bao giờ cười được nữa.

Lúc này tôi mới phát hiện sự kiện kia kéo dài gần một ngày một đêm. Lúc này ánh bình minh lại một lần nữa chiếu rọi bầu trời. Tôi đứng thẫn thờ nhìn về hướng mặt trời mọc, trong lòng giống như vừa bị khoét một lỗ trống.

Tôi biết mình sẽ không bao giờ quên được ngày hôm nay.

Lúc tôi quay trở lại cõi trời, liền bắt gặp cảnh mây ngàn con tiên hạc thay phiên nhau bay lượn vòng khắp nơi. Tiên hạc trước giờ vẫn tượng trưng cho điềm lành, mà mây ngàn con tiên hạc này không ngừng nhả ra những cánh hoa li ti màu đỏ, ấy là tượng trưng cho hi vọng.

Mấy luồng tiên khí trên trời hội tụ lại một chỗ, tôi vừa dõi theo chỗ hội tụ của ánh sáng vừa cảm phục trình độ chọn ngày của người cõi tiên này. Trong lịch trời sẽ có vài ngày tiên khí suy giảm yếu nhất, nói cách khác ấy là ngày xấu, mà Thiên Long Thần Tộc lại chọn đúng một ngày như vậy để làm đám cưới cho Duyệt Vi.

Bây giờ nhắc tới Duyệt Vi, tôi cũng không buồn chớp mắt nữa.

Từ lúc anh ta lên đến Thanh Khâu để cảnh báo tôi, tôi đã ngỡ rằng lễ cưới sẽ diễn ra vào thời gian này. Việc vui như vậy nên diễn ra vào một ngày trời đẹp, thế nhưng chỉ vào một ngày trời xấu, tiên khí suy giảm, thì Ma vương duy nhất của cõi ma mới có thể kéo theo một đám thuộc hạ đến ăn mừng đám cưới của con gái mình.

Cõi yêu tan biến, Tiên – Ma liên minh, thế giới này thay đổi chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Mãi chìm vào suy nghĩ, tôi chẳng biết mình đã đến gần địa phận Thiên long thần điện tự bao giờ. Dường như trong tiềm thức, tôi vẫn luôn đi tìm Tuệ Gia, thế nhưng không hiểu sao lại dạt đến đây. Chẳng lẽ chàng cũng đang ở đây?

Nếu thật sự chàng đang ở đây, nhiệm vụ của tôi là kéo chàng về trước khi có chuyện lớn xảy ra.

Pháp lực của tôi đã gần như phục hồi nguyên vẹn, tôi cũng không còn e ngại mấy con choáng váng chóng mặt nữa. Tôi lại có chiếc vòng che giấu khí tức trên cổ tay trái, bên hóa thành một tiên nữ không mấy nổi bật hòa vào đám đông.

Hôm nay Thiên long thần điện trở thành nơi tập hợp của hàng ngàn hàng vạn thần tiên lớn nhỏ. Hầu hết bọn họ đều trung ra nộ cười hết cỡ, tuy rằng loại nộ cười này có chứa chút giả dối và kì quái, thế nhưng cũng đã khiến nơi này tươi tắn lên rất nhiều.

Tôi mãi miết tìm kiếm hình bóng Tuệ Gia trong biển tiên nhân đang cười vui này, ví như một vị tiên nhân có khuôn mặt phờ phạc, hoặc một kẻ kỳ dị hay bị người khác chú ý. Thế nhưng cả một buổi sáng hôm đó tôi đều không tìm được chàng, ngược lại lại gặp một vài người quen.

Tại một góc không mấy người để ý, hai vị tiên nhân hết mực tuấn tú đang tranh cãi. Vị áo đỏ liên tục lắc đầu: “Sur huynh sai rồi...”

Mấy tháng không gặp, Thanh Lộc đã gặp lại sư huynh của mình. Nếu là ngày thường, tôi nhất định sẽ chào hỏi anh ta một tiếng. Thế nhưng hôm nay, tôi chỉ có thể phớt lờ cuộc tranh cãi kia, tiếp tục tìm kiếm Tuệ Gia của mình.

Chợt có tiếng gọi cất lên: “Này vị tiên tử kia, chỗ đó không vào được đâu!”

Tôi ngác nhìn ngoái đầu, thì thấy Thanh Lộc vừa mới tạm hoãn việc tranh cãi, nhẹ nhàng về hướng tôi đứng: “Tiên tử mà bước qua cánh cửa đó, nhất định cũng sẽ có kẻ đứng ra nhắc nhở. Chẳng qua bốn tinh quân nói trước một tiếng, tiên tử cũng đỡ phải mất mặt ở nhà người ta.”

Dĩ nhiên tôi biết rằng đây chính là chỗ ở của Xích Loan. mấy tháng trước lúc tôi đến Thiên long thần điện cùng ông ngoại, cô ta cũng từ chỗ này mà bước ra. Thế nhưng hiện tại cô ta đã là cô dâu của buổi tiệc, mà Tuệ Gia của tôi làm sao có liên hệ với cô ta được? Ý định trong đầu tôi vừa tắt, tôi liền quay sang cảm ơn Thanh Lộc một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Giọng của Thanh Lộc còn lảng vảng: “Đệ đã nói là không đến nơi này...”

Mấy hồi chuông hi đã vang lên, báo hiệu đã đến giờ tập hợp ở chính sảnh. Vậy mà hai vị tinh quân không hề có ý định rời khỏi góc vườn nhỏ, vẫn say mê tranh cãi với nhau.

Tôi thở dài một tiếng, chỉ mong chàng thật sự không có ở chỗ này.

Trở thành một vị khách mời bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể hòa vào đám người.

Trên đài cao có một đôi nam nữ đang đứng, tất cả ánh mắt đều dồn vào bọn họ.

Người nam thân hình cao lớn mặc một chiếc áo bào trắng in hoa văn rồng vàng, vạt áo phả ra từng đợt sáng diu diu. Người nữ vóc người yếu đuối, chiếc

áo cưới là một tấm voan đỏ được may thành tầng tầng lớp lớp, tựa như hoa hồng mà cũng tựa như mây.

Mấy vị tiên hữu bên cạnh tôi xuyết xoa: “Thật là đẹp.”

Tôi ngược mắt nhìn họ, trong lòng không có một cảm xúc nào.

Ngay bên cạnh đài cao là hai cái bực nhỏ. Vợ chồng Thiên long vương và Thiên long hậu đang ngồi trên đó, cái bực bên cạnh bọn họ còn có thêm một người vận áo choàng màu đỏ nhạt đang ngồi. Mãi một lúc sau tôi mới nhận ra kẻ ấy chính là Xích Họa. Trong trí tưởng tượng của tôi, Ma vương phải thật đáng sợ và phải luôn mặc áo đen. Thế nhưng thực tế, vị Ma vương này ngoài khuôn mặt có một chút dữ tợn thì bề ngoài đều hết sức giống một thần tiên thông thường.

Vì đóng vai một tiên nữ cấp thấp, tôi được xếp vào đám đông. Phía cao hơn một chút là chỗ ngồi dành cho các vị có tiền phẩm cao. Ông ngoại và bà ngoại đáng kính của tôi ngồi ở lưng chừng hàng ghế, cả hai người đều mang vẻ mặt uy nghi hiếm thấy ở nhà.

Tôi truyền âm cho ông ngoại, báo rằng tôi đang ở đây. Chân mày ông hiện ra vẻ căng thẳng, ánh mắt kia qua đám đông mà tôi đang đứng.

Ông truyền âm cho tôi: “Mau mau về Thanh Khâu.” Giọng nói hơi gấp gáp.

Tôi hỏi: “Thiên long tộc có mưu đồ?”

Ông không trả lời, chỉ thúc giục tôi mau trở về.

Trên đài cao, mấy ngàn con tiên hạc đã múa xong bài chúc phúc. Tôi tưởng tượng mình là cô gái áo đỏ kia, đứng bên cạnh đức lang quân của mình chờ mọi nghi lễ chúc phúc. Lúc ấy cảm giác sẽ là như thế nào?

Một tràng hoa đỏ rơi xuống, kéo theo một tiếng hò hét tươi vui. Ở ngay phía sau cái bực mà Xích Họa đang ngồi cũng có một vài kẻ bề ngoài khá kì dị. Họ là những hộ vệ được Ma vương đem đến từ cõi ma, lúc màu đỏ chói mắt rơi xuống, trên mỗi của họ đều nở ra một nụ cười.

Có điều, đó không phải là nụ cười vui mừng.

Tôi tự hỏi phải chăng mình là kẻ duy nhất nhận ra điều này. Có điều thời gian không cho phép tôi nghĩ kỹ thêm nữa, một tiếng “bùm” long trời lở đất đã vang lên.

Một đám tiên nhân cấp thấp đều bị đánh dạt ra ngoài. Vì đang mãi miết che giấu bản thân, tôi cũng để mặc cho sức mạnh kia cuốn mình ra xa khỏi sảnh chính. Ngay lúc này nẩy luồng sáng đồng loạt lóe lên, mấy vị tiên cấp cao đồng loạt phóng ra khỏi chỗ ngồi của mình, hướng về cái bực của Ma vương Xích Họa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Trước đó tôi đã phần nào đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Tôi vốn nghĩ rằng ông bà của mình sẽ đứng ngoài âm mưu của Thiên long tộc. Hiện tại tuy hai người không tiến lên, nhưng cũng không bị đẩy ra ngoài.

Biến cố này xảy ra rất đột ngột, Ma vương Xích Họa vốn là kẻ chịu bất lợi không ngờ lại ngồi yên không động đậy. Cùng lúc đó, mấy kẻ đứng sau ông ta đồng loạt biến đổi hình dạng, kẻ nào cũng đều vô cùng cao lớn.

Chẳng những vậy, từ trong hư không cũng không ngừng xuất hiện những đóm đen nhỏ. Những đóm đen đó nhanh chóng phình to thành ma thú khổng lồ, làm kinh ngạc mấy vị tiên nhân đang tấn công về phía Xích Họa.

Rõ ràng Thiên long vương cũng không ngờ tới biến cố này. Trước lễ cưới ông ta hẳn đã cho kiểm tra mấy người cõi ma cẩn thận, việc có kẻ lén vào trong chứng tỏ thực lực của Xích Họa thật ra vượt xa ông ta tưởng tượng rất nhiều.

Ông bà tôi còn bị kẹt giữa trận chiến, lúc này cũng không hề tỏ vẻ bối rối. Nhìn vào có thể thấy lực lượng của cõi trời phân làm bên tấn công và bên phòng thủ, ông bà tôi chắc chắn nằm ở bộ phận phía sau.

Vị tiên hữu bên cạnh thấy tôi quay ngược lại hiện trường liền kêu lên: “Tiên hữu cẩn thận...” Thế nhưng giọng nói của anh ta cũng chìm vào mây âm thanh “ầm, ầm” mới vừa vang lên.

Mặc dù những tiên nhân tham gia trận mai phục này có sức mạnh to lớn, bọn ma nhân lại vô cùng tàn bạo khát máu. Chẳng mấy chốc đã có máu đỏ ra, Thiên long vương cũng chẳng còn thấy bóng dáng ở chiếc bực vàng.

Tôi chạy lại chỗ ông bà đang đứng. Ông tôi sầm mặt nói: “Chẳng phải ông đã bảo con rời đi?”

Tôi quay đầu nhìn trận chiến bên kia, lo lắng nói: “Ông bà còn ở đây, cháu gái làm sao rời đi được?” Tôi biết mình không thể khuyên hai người quay lại Thanh Khâu, bản thân tôi cũng sẽ không bỏ đi. Ông bà hiện diện ở nơi này hẳn cũng có lý do của nó, nếu cỏi trời lâm nguy, Thanh Khâu cũng không tránh khỏi bị liên lụy.

Điều đáng buồn cười là nếu không phải hôm qua Tuệ Gia mất tích, tôi cũng sẽ không phát hiện những việc hai người giấu tôi. Ngay cả đám cưới của Duyệt Vi mà tôi cũng không được biết, thật sự là mắt mắt biết bao!

Ông tôi nói: “Nếu con đã ở lại đây thì góp một phần sức lực giữ trận. Hiện tại cần khống chế bọn người cỏi ma không để họ thoát ra ngoài cấm chế. Giết cũng được mà giam cầm cũng được. Nếu họ có thể trở về cỏi ma, chúng ta coi như mắt công toi.”

Tôi hỏi: “Có phải lần họp kín trước đây, Thiên long vương đã từng bàn bạc qua chuyện này?”

Ông tôi căng thẳng dõi mắt theo cử động của bọn ma thú khổng lồ, bổ sung thêm: “Đây vốn là chủ ý của thái tử.”

Lúc này Duyệt Vi cùng Xích Loan nào còn cảnh ân ái của những kẻ mới cưới. Trên cổ công chúa cỏi ma là một lưỡi kiếm sắc, khuôn mặt của nàng ta lại hoàn toàn vô cảm, không hề có vẻ sợ hãi, bi thương mà kẻ si tình bị phản bội nên có.

Một tiên hữu đang đấu với ma thú ở gần đó có vẻ hơi yếu thế, tôi bèn âm thầm trợ giúp anh ta một chút. Kẻ đó gật đầu với tôi tràn đầy cảm kích, sau đó tiếp tục lao đầu vào trận đánh.

Nếu không tính đám ma thú hiện ra từ cỏi không này, các tiên nhân hoàn toàn có khả năng khống chế Xích Họa. Thế nhưng hiện tại tình thế giằng co, phòng chừng nếu không có kẻ đứng ra cân bằng lực lượng, trận chiến này cũng không có hồi kết.

Xích Họa cùng một vài người tùy tùng sau lưng ông ta thậm chí cũng chưa từng rời khỏi vị trí. Lúc tôi ngược nhìn, ông ta cũng vừa trông thấy tôi. Khí tức tỏa ra từ người Ma vương cường đại hơn hẳn ma thú bình thường, mà Ma vương trước mắt tôi lại là một kẻ sống lâu, ánh mắt thâm trầm hơn Ma Thiên rất nhiều.

Ông tôi nói: “Lát nữa Xích Họa ra tay, chúng ta đều phải toàn lực chống lại ông ta. Nghe nói một mình ma đầu này có thể chống lại mấy chục thần tiên cấp cao, không được để ra sơ sót nào.”

Tôi cho rằng có thể ánh mắt của Xích Họa lúc này chỉ là ảo giác của tôi.

Lúc này từ phía đài cao vang lên giọng nói của Duyệt Vi: “Ma vương Xích Họa, ông không cần mạng sống của con gái nữa sao?”

Xích Họa ngửa cổ cười lớn: “Nếu nó có mệnh hệ gì, cỏi trời các ngươi đừng hòng sống yên.”

Nếu con gái ông ta bị tổn thương, ông ta hẳn cũng sẽ học Ma Thần, truy sát người của cỏi trời.

Ông ta nói xong thì như một tia chớp phóng tới, ngay cả Duyệt Vi có lẽ cũng không ngờ.

Thế nhưng Duyệt Vi là ai? Anh ta là một bậc thầy về giăng bẫy kẻ khác. Xích Họa vừa đến gần anh ta đã cảm thấy không ổn. Đưa con gái mà ông ta muốn cứu giẫy tung áo choàng, đâm một nhát dao về phía ngực ông ta.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Thực chất trong trận mai phục này, tôi có lẽ là một trong những kẻ nhàn rỗi may mắn nhất có thể chứng kiến những thời khắc quan trọng nhất.

Từ ngực Xích Họa tràn ra dòng máu tươi màu đen. “Xích Loan” trong phút chốc biến thành một tấm lưới đỏ rực quấn lấy ông ta, ông ta dù nhanh, thứ này biến hình càng nhanh hơn gấp bội.

Duyệt Vi là một kẻ giỏi tính toán, thế nhưng anh ta ngàn tính vạn tính cũng không ngờ rằng Xích Họa cho dù bị trói buộc nhưng vẫn còn sát chiêu. Anh ta chưa kịp nhìn thấy cử động của kẻ kia, nhưng tôi thì lại nhìn thấy. Tôi không còn cách nào khác là một đường phóng tới, bắn ra một tấm khiên bảo vệ anh ta.

Đây là phản xạ hết sức bình thường, thế nhưng vô tình bị Duyệt Vi nhìn thấy.

Ma vương Xích Họa bị thương rất nặng, điều này làm tăng ý chí của mấy tiên nhân đang vật lộn với yêu thú khổng lồ. Cũng không biết Duyệt Vi dùng biện pháp gì, chỗ anh ta đi tới, ma thú đều trở nên suy yếu.

Trận ẩu đả đã gần đến hồi kết, vậy mà Thiên long vương vẫn chưa xuất hiện. Duyệt Vi cầm một thanh kiếm tiên bước từng bước tới chỗ Xích Họa đang nằm bất động. Từ lưỡi kiếm lách tách nhỏ xuống máu màu đen. Anh ta gỡ kiếm lên, chậm rãi nói: “Đor bản như ông mà cũng muốn làm cha vợ của ta? Hôm nay là ngày cuối cùng của ông, cỏi ma cũng đừng hòng tồn tại nữa.”

Anh ta vung kiếm chém xuống, thế nhưng ngay lúc này có một luồng sáng vàng kim phóng tới. Xích Họa được đẩy ra một quãng xa.

Một giọng hét vang lên: “Cha...”

Xích Hòa mở bừng mắt. Tấm lưới vốn quấn quanh người ông ta chợt bị đứt. Ông ta được một luồng sáng nâng lên. Luồng sáng này có sức mạnh khủng khiếp, các tiên nhân muốn nhảy ra ngăn chặn đều không làm nó suy yếu mãi mãi.

Duyệt Vi gào lên: “Diệt Vũ! Sao nàng còn đứng đó? Nếu bọn chúng thoát được, công sức của chúng ta đều thành công cốc.”

Ánh mắt Xích Loan nhìn tôi hết sức thâm độc. Tôi vốn đứng yên vì thấy rõ người thanh niên đứng bên cạnh cô ta là ai. Tiếng gào của Duyệt Vi khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, âm thanh hỗn loạn dường như đều tắt hết.

Tôi vội vã đuổi về hướng phát ra ánh sáng màu vàng kim. Hơi nóng toát ra khiến tôi tưởng rằng mình có thể bị đốt cháy trong đó. Lúc đã tiếp cận đủ gần, tôi già vờ vung vẩy dải lụa trong tay, hạ giọng nói: “Tuệ Gia, chẳng phải chàng từng thề sẽ không phản bội cõi trời? Chàng và cõi ma vốn chẳng có quan hệ gì, có gì làm như vậy?”

Xích Loan nắm lấy một cánh tay chàng, tàn độc nói: “Đừng nghe ả nói bậy.”

Tuệ Gia một tay giữ chặt Xích Hòa, cứng nhắc nói: “Ta xin lỗi.”

Chàng truyền âm cho tôi: “Ta vốn đã khôi phục trí nhớ từ mấy ngày trước. Tuy ta không còn quan hệ với cõi ma, thế nhưng hai ma nhân này, ta phải cứu.”

Chàng nói xong, tôi cũng bị một chưởng vào ngực. Tôi biết mình bị mắc mưu, vừa phóng một tấm lưới về phía chàng vừa gào lên: “Đứng lại!”

Thế nhưng tôi cũng không đuổi theo. Mấy tiên nhân xung quanh không ngừng gào thét đuổi theo. Tôi chỉ cảm thấy mình lạc lõng hơn bao giờ hết.

Chỉ đến khi nghe tiếng gọi của bà tôi, tôi mới giật mình thoát khỏi giấc mộng. Bà tôi nói: “Ông con bị thương, bị trúng ma độc...”

Tôi vội vã cùng bà chạy tới chỗ ông, cố gắng hút hết ma độc ra ngoài. Một lát sau ông tôi từ từ mở mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn bà. Bà tôi vừa khóc vừa nói: “Lúc này bọn chúng bỏ đi có phóng một luồng ma độc về phía con, tại sao con không tránh?”

Tôi sững sốt. Tôi lại sợ hãi như thế sao? Thì ra ông ngoại vì đỡ cho tôi mà bị trúng ma độc.

Bà tôi nói: “Hiện tại mau đưa ông con về Thanh Khâu.”

Tình hình hiện tại còn hỗn loạn, tốp tiên nhân truy đuổi bọn người cõi ma vẫn chưa quay về. Tôi ngỡ rằng Duyệt Vi sẽ nằm trong số đó, thế nhưng hiện tại anh ta lại đứng ở trước mặt chúng tôi.

Anh ta chấp tay với ông ngoại nói: “Đã vất vả cho Hồ vương, Hồ hậu. Thế nhưng e rằng Diệt Vũ tiên tử phải ở lại Thanh Khâu một thời gian.”

Bà tôi lập tức đánh mặt: “Các người muốn giữ con bé lại làm gì?”

Ông tôi cho dù sức yếu nhưng vẫn phóng một luồng hào quang chi thiên, giận dữ nói với tôi: “Diệt Vũ, con mau đi đi!”

Tôi nhìn Duyệt Vi vẫn đứng sừng sững trước mặt, cười nói: “Ồ, cảm phiền thái tử nói cho tôi biết, tôi có tội gì mà phải bị giữ lại chỗ này?”

Duyệt Vi mỉm cười: “Tiên tử có tội với cõi trời hay không, hắc lòng tiên tử biết rõ. Hiện tại Thiên Long Thần Điện cần tiên tử làm rõ một số vấn đề mà thôi.”

Tôi nhìn về phía ông bà đang suy yếu của mình. Từ nhỏ tới lớn, tôi chỉ là một mối phiền phức thật lớn, thật lớn. Nếu muốn nhớ lại những lần làm ông bà hạnh phúc, tôi vẫn mang phiền toái nhiều hơn. Hiện tại tôi không muốn ông bà mệt mỏi thêm với Thiên Long tộc, bèn trấn an ông bà: “Con sẽ không vào đâu. Trước đây con ở Thiên long thần điện gần tám trăm năm, chẳng phải lớn lên khỏe mạnh đó sao?”

Tôi nói thế nào ông bà cũng không chịu bỏ tôi lại. Duyệt Vi mỉm cười méo xệch, sai tiên sứ áp giải hai người trở về.

Ông bà tôi dùng ánh mắt xé nát Duyệt Vi một vạn không trăm lẻ chín lần, thế nhưng đến lượt tôi dùng ánh mắt vô cùng khản khoản nhìn lại, ông bà cũng hiểu tôi có đôi sách, cũng hết sức tin tưởng tôi mà không day dưa nữa.

Nhìn bóng ông bà khuất trong mây tầng mây, tôi quay sang Duyệt Vi hừ lạnh: “Thái tử đúng là mặt dày vô sỉ, việc gì cũng có thể làm.”

Anh ta cười cười, lạnh giọng: “Giám nàng ta lại!”

Lập tức có mấy tiên nhân đưa tôi vào ngục. Tôi để mặc cho họ lôi kéo. Khi đi ngang qua chỗ Duyệt Vi đang đứng, tôi hỏi: “Tại sao lại bắt giam tôi?”

Anh ta cười nói: “Nàng là người hiểu rõ nhất.”

Thiên long thần điện là chốn xa hoa, ngục giam cũng có bề ngoài không tồi. Thứ duy nhất tôi không ưng ở chỗ này chính là mấy bức tường đều được đúc từ băng ngàn năm, tiên nhân tu vi cấp thấp bị giam ở đây đều bị mất một phần tu vi không nhỏ.

Lúc này tôi cũng không so đo việc mình bị nhốt. Cả ngày nay tuy không biểu hiện chút cảm xúc nào ra ngoài, bên trong tinh thần tôi đã đến cực hạn. Tôi

ngồi phịch xuống nền băng bất động.

Chỉ trong một ngày, cõi yêu tan biến, cõi trời suy yếu, cõi ma trở mặt.

Cũng vào ngày này, người tôi mến mộ chết, người tôi quan tâm lâm nguy, còn người tôi tin tưởng phản bội tôi.

Tôi chẳng qua chỉ là một kẻ từng đánh mất gương mặt của mình, từng đánh mất linh hồn của mình.

Tôi có cảm giác bầu trời sụp đổ chỉ trong một ngày duy nhất.

Tôi không rõ mình đã ngồi bất động bao lâu, thế nhưng có để ý lính canh phía bên ngoài đã thay phiên mấy lượt. Chợt có tiếng bước chân vọng đến, Duyệt Vi xuất hiện trước cửa phòng giam.

Sau sự kiện tân hôn, Thiên long thần tộc có không ít chuyện cần được giải quyết. Duyệt Vi có lẽ đã làm việc hết sức mình, vì vậy lúc anh ta đến gặp tôi, khuôn mặt có hơi trắng.

Tôi cho rằng bệnh nghề nghiệp phụ tá kiêm em gái lại tái phát, nếu không tôi cũng không để ý đến anh ta nhiều như thế.

Duyệt Vi nhìn thấy tôi ngồi bệt trên nền băng thì hết sức bất bình. Anh ta biến ra một chiếc bàn và hai chiếc ghế, bảo tôi ngồi lên đó.

“Nàng bị ngớ ngẩn sao? Không biết tự biến ra đồ vật, mặt băng lạnh như thế mà nàng lại ngồi lên đó!”

Anh ta mắng tôi như mẹ già mắng trẻ nhỏ, còn tôi thì trơ mắt nhìn lại, không bất bình cũng không áy náy tí nào.

Duyệt Vi thấy mình hơi què, bèn hắng giọng: “Nàng đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Suy nghĩ cái gì?” Tôi ngơ ngác hỏi lại.

Anh ta cười: “Nàng là người của Thiên long thần tộc.”

Nếu phân tích kỹ câu nói này, có thể tách ra một trăm lẻ một tầng thâm ý khác nhau. Tôi lắc đầu nói: “Tôi là người của Hồ tộc.”

Thấy anh ta lại tiếp tục nhìn tôi mỉm cười, tôi bắt đầu thấy cả người không thoải mái. Đây là cách Duyệt Vi vẫn thường tra hỏi tù nhân ư? Tôi nhũn mảy hỏi: “Rốt cục là anh muốn nói cái gì?”

Duyệt Vi đứng dậy, ngắn gọn đáp: “Hồ tộc sức lực nhỏ bé, rồi nàng cũng phải đi theo ta.” Anh ta thở dài rất nhẹ, lại nói tiếp: “Ta rất bận, lại đến thăm nàng sau.”

Tôi ngăn người nhìn anh ta thông thả bước ra khỏi phòng giam. Tiền nhân này hẳn đã điên rồi!

Duyệt Vi rời đi được một lát lại vòng trở lại. Anh ta hất hàm nói: “Ta đưa nàng đi gặp phụ vương. Người có một số điều muốn hỏi nàng.”

Phòng giam được mở, lập tức pháp lực của tôi bị phong ấn. Duyệt Vi cười nói: “Hắn nàng cũng biết qui định của Thiên long tộc, tù nhân không được tự do đi lung tung.”

Tôi nói: “Cho đến giờ tôi vẫn chưa hiểu mình bị bắt giam vì lý do gì.”

Duyệt Vi đứng đĩnh đi ở phía trước, nhìn tôi cười tà: “Chuyện ở lễ cưới, tiền nhân nào có mắt đều nhìn thấy cô nương tay với bọn ma nhân, lại còn quen biết với tên thích khách kia. Nếu không phải Duyệt Vi nhanh tay giam cô lại, sợ rằng cô đã bị những tiên tộc khác chất vấn.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao anh nói về bản thân cứ như là người khác...”

Duyệt Vi hừ lạnh: “Đừng nói nhiều nữa.” Tôi lập tức ngậm miệng.

Duyệt Vi không đưa tôi về phía chính điện, mà dẫn tôi đi vòng ra vườn hoa, đến trước một cây cổ thụ sừng sững. Anh ta dẫm chân một cái lên một cái rễ cây, lập tức có một vòng tròn sáng hiện ra.

“Nhanh chui vào!” Anh ta gằn giọng, chỉ thiếu điều đạp tôi vào trong vòng sáng.

Tôi liếc “Duyệt Vi” một cái, anh ta đang mãi nhìn trước nhìn sau nên không để ý cái nhìn đầy hoài nghi của tôi. Tôi chui vào trong vòng sáng, anh ta lập tức theo sát sau lưng.

Cuối đường hầm ánh sáng là một bờ sông phủ đầy lau sậy um tùm. Tôi nhớ nơi này là biên giới giữa Thiên long tộc và Hồ tộc. Tôi quay lại nhìn, thì thấy Thanh Lộc tinh quân áo đỏ vừa thu lại vòng sáng, giờ tay quệt mồ hôi trên trán.

Tôi nói: “Pháp thuật của tinh quân thật cao thâm, ngay cả Thiên Long thần điện cũng có thể dễ dàng đột nhập.”

Thanh Lộc cười méo xẹo: “Ai bảo ta nợ cô một vỏ, đâu thể làm khác được.”

Anh ta chỉ về hướng Thanh Khâu: “Tiên tử mau về với ông bà cô đi. Cho dù Thái tử bắt cô không phải với ý xấu nhưng Thiên long thần điện cũng không phải nơi cô nên lưu lại.”

Tôi hỏi: “Tình quân có biết tình trạng của ông ngoại tôi?”

Anh ta gật đầu: “Có biết. Ma độc đã được giải. Hiện giờ ngài ấy không có việc gì, chỉ hơi suy yếu mà thôi.”

Tôi lắc đầu: “Thế thì tôi không thể trở về. Ông ngoại còn chưa hồi phục hoàn toàn, nếu tôi trở về sẽ mang đến nhiều phiền phức cho ông bà. Hiện tại tình cảnh của tôi cũng không tốt lắm.”

Thanh Lộc lại gật đầu: “Cô nói cũng có lý. Thế nhưng từ nhỏ cô chỉ có liên hệ với Hồ tộc và Thiên long tộc, bây giờ cô biết đi đâu bây giờ?”

Thấy tôi nhìn khoảng không, anh ta chậm rãi nói tiếp: “Tình tử thần điện cũng không được...”

Tôi bật cười: “Đĩ nhiên tôi không làm phiền anh nhiều đến thế. Tôi đang định đến chỗ dì Mộng Hoa.”

Anh ta ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải dì Mộng Hoa của cô đã mất tích nhiều năm trước? Cô làm sao biết nàng ta ở đâu mà đến tá túc?”

Tôi mỉm cười, không nói gì. Lần gặp trước đây, dì có dùng tóc kết cho tôi một chiếc nhẫn nhỏ, thứ này giúp tôi tìm được chỗ của dì. Hiện tại dì vẫn đang ở cùng đám mây đen chết tiệt, cũng vừa vặn là chỗ yêu thích của nó – dãy núi Quỷ Cư.

Thanh Lộc thấy tôi im lặng cũng không hỏi thêm, chỉ mỉm cười: “Tiên tử cẩn trọng.”

Tôi gật đầu, lên mây rồi đi.

Đến dãy Quỷ Cư, đám mây lành của tôi chẳng mấy chốc bị đông thành nước đá. Tôi bèn lướt gió một lúc, đi một lúc rất lâu mới nhìn thấy đám mây to bằng một thị trấn nhỏ đang nổi sấm đùng đoàng.

Đi Mộng Hoa đón tôi giữa không trung, rồi dẫn tôi vào một cái hang nhỏ dưới mấy tầng tuyết.

Không biết do cảm giác của tôi, mà đi Mộng Hoa trông xơ xác hơn lần gặp mặt trước. Ngay cả cánh của dì cũng có mấy chỗ rách thành vết răng cưa. Tôi nhìn dì chăm chú, bao nhiêu khổ sở mấy ngày qua chợt tích tụ thành một ngọn lửa ở cổ họng. Tôi ngã sấp mặt vào mặt dì, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Đi Mộng Hoa từ nãy giờ chưa nói một lời nào, lúc này mới vỗ lên vai tôi: “Bé ngoan, đừng sợ. Có dì ở đây...”

Tôi nghẹn ngào nói: “Cánh Châu đi rồi... Cối yêu gặp nạn, ông ấy cũng biến mất rồi! Hồn bay phách lạc ngay trước mặt con!”

“Biến mất cũng không phải không tốt, sẽ không còn gánh nặng trên vai.”

Tôi gào lên: “Con không muốn ông ấy chết!”

Đi Mộng Hoa im lặng, tôi nói tiếp: “Tuệ Gia khôn kiếp... không, phải gọi hấn là Ma Thiên. Hấn dám phản bội lời thề... không... phải nói là hấn bỏ con, bỏ con đi theo bọn ma nhân rồi...”

Đi Mộng Hoa nghiêng rặng: “Khôn kiếp...”

Tôi khóc nức: “Còn ông ngoại... ông ấy bị thương...”

Cứ như vậy, tôi vừa gào khóc vừa kể lể như một đứa trẻ, chẳng biết đã ngủ trong lòng dì Mộng Hoa từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Vô Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.